

II. FÜZET

Fontos!

**„Nem kell feltűnést kelteni, a szeretetet nem kell
dobra verni. Ott lobog az a szívek mélyén, és átterjed
mások lelkére is. Nem kell semmit sem írni, sem han-
gos szavakat terjeszteni, hisz már ismernek engem
névről az egész világon. Én most azt akarom, hogy ne
csak nevemet ismerjék, hanem anyai Szívem Szeretet-
lángját (is), mely értetek lángol, és ennek a lángoló
szeretetnek elterjedését¹¹ rád bízta. Ezért légy na-
gyon alázatos, ilyen nagy kegyelem keveseknek adatott
meg. Becsüld meg ezt a sok kegyelmet, és ezek között
is legjobban szeresd és keresd a külső és belső meg-
aláztatásokat. Ne becsüld magad soha semmire, a ma-
gad semmibevevése fő gondod legyen. Ennek gyakor-
lását soha ne szüneteltesd. Ennek még a halál után is
érvényre kell jutni. Ezért is kaptad meg a külső és belső
megaláztatások állandó kegyelmét. Így meg tudsz ma-
radni hűséggel Szeretelálgom terjesztésében. Csak
ragadj meg minden alkalmat, a külső és belső meg-
aláztatásokat keresd a magad erejéből is, mert amit te
keresel, az még jobban növeli alázatosságodat.”**

II/1

**Mikor a Szent Szűz ezeket az édesanyai oktatásokat
befejezte, szívem eltelt mélységes alázattal. A Szűz-
anya éreznem engedte, hogy Ő milyen hatalmas, (és**

11 Az első füzet vége. (Szerk.)

A füzet utolsó lapján a következő bejegyzés található:

Igazolom, hogy jelen feljegyzéseimet, lelki naplóm tartalmazó I. sz. füzet – 1961–1962-ig 1–116-ig megszakítás nélküli lapot tartalmaz.

Igazolom, hogy jelen lelki naplóm a közlésekhez híven, pontosan leírtam.

Sajátomnak ismerem el. Isten a tanúm! Budapest, 1962. november 1.
Kindelmann Károlyné szül. Szántó Erzsébet (Szerk.)

mégis) milyen alázatos és szerény volt földi életében. Ezt a közlést a Szűzanya azért íratta le velem ilyen megkülönböztetett formában, mert az Ő kérése rajtam keresztül üzenet minden gyermeke számára. Különösen – úgy mondta – azok számára, akik közvetlenül az elsők között fogják terjeszteni az Ő Szeretetlángját.

II/2 Ezekben a napokban megtudtam M. atya címét, s be-
mentem hozzá a kórházba. Az ott tartózkodó nővértől csak
öt perc látogatási időt kaptam. Nehéz pillanatok voltak ezek.
Kértem a nővért, ha lehetne, néhány percre hagyna ma-
gunkra. Ő eltávozott. Megkérdeztem az atyát, megismer-e?
Ő csak a dolgok említése után ismert rám. Megemlítettem
neki a Szent Szűz Szeretetlángját, melyről ő már előzőleg
tudott több mindent, és kértem, ha lehetne, olvassa el. „Én,
leányom, még a breviáriumot sem tudom elvégezni, és a
hozzám küldött leveleket sem tudom elolvasni.” Néhány
pillanatnyi csend után félig nyitott szemeivel, ahogy rám né-
zett, Isten kegyelméből megéreztem, hogy az ő szemének
ragyogása a fényt már nem e világból veszi. Nincs annak
már a fizikai léthez semmi köze, csak Isten szemlélete érző-
dik ki belőle. Ő halk hangon megszólalt: „Leányom, én ál-
dozat vagyok, átadtam magam teljesen az Úr Jézusnak és a
Szűzanyának. Nincs már akaratom, csináljanak velem azt,
ami nekik jólesik.” Én erre megmondtam neki, amit a Szűz-
anya nekem még akkor mondott, mikor az orvosok róla már
lemondtak. A Szűzanya szavait idézem: „Leánykám, meg-
fog gyógyulni nemsokára, de nem sokáig.” Én nyugodt vol-
tam, mert teljesen bíztam a Szűzanya szavaiban. A mellém
rendelt nővér többször hallott hírt róla, hogy milyen rosszul
van. *Én megmondtam neki, amit a Szent Szűz mondott. Meg-
kérdeztem M. atyát, mit tegyek a Szent Szűz Szeretetlángjával?*
*„Én, leányom, nem tehetek semmit. Ha a Szűzanya rám bizta
volna, az más, de így nem tehetek semmit.” Csak legyek biza-
lommal, a Szűzanya mindent elintéz. Ő az ő részéről megtesz
mindent, imádkozik és szenvedéseit is följajánlja. /Az atya sza-
vait pontosan úgy írtam le, ahogy ő mondta./ Én roskadoz-
ni kezdtem a sok lelki szenvedéstől, mely már hónapok óta*

emészti lelkemet. Így szóltam az atyához: „Én is élő halottként viselem a sok szenvedést.” E pillanatban nyílt az ajtó, jött a nővér. Az atya is engedelmességet gyakorolt. „*Leányom, én most nagyon megáldalak téged.*” És miközben felemelte áldó kezét, én hirtelen térdre ereszkedtem, és mielőtt eltette volna kezét, én egy hirtelen mozdulattal, nagy tisztelettel ajkamhoz érintettem, talán utoljára. Arra gondoltam, ha meg is gyógyul, nem biztos, hogy én még látom őt. Ebben a pillanatban a nővér az ágyhoz lépett: „Tessék befejezni a látogatást.”

II/3

Kiindultam az utcára. Utamat az Örökimádás templom felé vettem. Lelkemre nagy sötétség telepedett.

Az alatt az idő alatt, míg az Úr házába értem, a sátán arcomba vágta ismét gyalázkodó szavait, kajánul kárörvendett. Én leborultam az Oltáriszentség előtt: „Imádott Jézusom, én most panaszkodni jöttem Hozzád. Te mindent tudsz, de én mégis elmondom Neked. Tudod, mit mondott az atya? Ha a Szent Szűz vele közölte volna óhaját, az más, de így nem tehet semmit. Imádott Jézusom, ugye, mindig könyörgök Hozzátok, én ilyen nyomorult vagyok, és mégis rám bízátok ezt a világraszóló nagy ügyet? Ó, én tehetetlen, gyámoltalan, szívesen átadnám egy erre méltó, tiszta léleknek! Uram, én nem vagyok erre méltó.” Így rimánkodtam az Úr Jézusnak, s közben a sátán minden erejével hatalmába akarta keríteni lelkemet. Én megkíséreltem, hogy minden erőmmel távol tartsam magamtól, de ami most történt, arra nem voltam elkészülve. *M. atya szent életű, mégsem áll szóba velem.* Az ördög látva ezt, sátáni erejével le akart téríteni az értelem útjáról: „*Na végre, csakhogy győztem! Ugye, megmondtam, hogy rajtad kívül senki ilyen ostoba nem lesz, hogy elfogadja embertelen, istentelen gondolataid továbbadását? Miért nem hallgatsz rám? Mindig mondtam, jót akarok neked.*”

II/4

Borzalmas hatalommal valósággal gúzsba kötve tartott. A gonosz hangján kívül semmire sem volt lelkem fogékony. „Te önfejű vagy, és csak a magad buta feje után akarsz menni, de remélem, most már észre térsz. Ez a lecke most már végképp lerántotta a leplet ostoba gondolataidról. Mondd, miért akarsz te mindenáron különb lenni, mint a többi ha-

landó?” Emberfeletti sötétségben tartotta elmémet. Az Ol-táriszentség előtt leborulva küszködtem magammal: „Én Uram, ne hagyj el! Mit kell tennem? Úgy érzem, átkos ke-vélyiségembe fulladtam. A gonosz szavait akarom elhárítani, de ez arra késztet, hogy hagyjak fel erőlködésemmel, éljek Istennek tetsző életet, de ne akarjak feltűnni. Uram, igaz-gasd és tisztítsd meg gondolataimat bűneim sokaságától!”

1962. október 18.

„Leányom, ugye, sok a szenvedés, melyet a közeli napokban reád küldtem? Arra kérlek, *ne sokalld meg ezeket a nagy fájdalmakat. Viseld el ne csak a magad, hanem az egész ország családjaiért.* Tudod, a sátán feldühödött erővel dúlja fel a családokat. Sz szenvedjünk együtt! Én veled egyesülve szenvedek, te pedig Velem! Nagyon szeretlek, nem hagylak szenvedés nélkül! Ölelj te is magadhoz! *Csak Engem szeress! Szolgálj hűséggel, és ne csodálkozz azon, hogy az Én szeretetemet mindig a szenvedésekben juttatom érvényre. Leánykám, Szívem túlárado szeretete az, mely által a szenvedésekre méltatlak. Csak így menthetsz meg sok lelket!*

II/5 Te családanya vagy, és sokféle módját ismered a családok szétszórtságának. Erre a célra vesd be magad a szenvedések kohójába. Ó, a családok szétszórtsága de sok bűnt halmoz fel Ellenem! Engesztelj és szenvedj értük! Ne mulaszd el a legkisebb alkalmat sem. A mi elménk gondolata egy legyen. Lásd tisztán szenvedéseid értékét. *Gondold el, mily kevés az, aki Velem gyűjt. Tudod miért? Mert nincsenek szenvedést vállaló, áldozatos lelkek, főleg olyanok, akik kitartóak. E nélkül pedig nem tudják magukat érdemessé tenni kegyelmeim szüntelen kiáradására.*”

Míg Ő így beszélgetett, éppen elővettem szerény ebéde-met. Csütörtökön és pénteken az Úr kérésére kenyéren és vízen böjtölök, és felajánlom a tizenkét papi személyért és az Úr engesztelésére. És az Úr Jézus lélekben mellém ült, és tovább kezdett beszélgetni hozzám: „Ó, de nagyon jólesik ez Nekem! Úgyis olyan ritkán van részem ilyen bensőséges lakomában.

Kevés az áldozatos lélek, aki hűséggel szem előtt tartja óhajtsaimat.” És közben, míg kenyerünket falatoztuk, eltöltötte lelkemet az Ő bensőséges együttérzésével, és lelkembe lehelte kegyelemmel teljes szavait: „A mi bensőnk együtt érezzen, mert akkor kezünk is együtt gyűjt.” És még így tovább eszegettük kenyerünket egymás gondolataiban elmerülve, Ő így szólt: „*Mit nem adnék meg neked? Kérj csak, kérj! Szerény ebédet busásan pótolom kegyelmeimmel. Szívem szeretetének átáramlását azoknak nyújtom, akik meglátják segélykérő kezeimet.*” /Így áradozott felém./ „Most megtöltöm szívedet Istenségem fenséges érzetével, csak gyűjtsünk minél többet!”

1962. október 11.

II/6

Az autóbuszon utaztam, és minden külső behatástól elvonva figyelmemet, gondolatom csak Őbenne, Őnála időzött: „Imádott Mesterem, szívem egész gondolatával, vágyával csak azon vagyok, hogy a Te irgalmas szeretetedhez mind közelebb férközzem.” Az Úr Jézus erre azt válaszolta: „Leánykám, közel vagy te az Én Szívem szeretetéhez.” És mikor ezeket mondta, szívem olyan lett, hogy egész testem remegett, a kegyelem átáradása testem gyengülését fokozta. Ezekben a napokban különösen elárasztott, olyannyira, hogy gondolataimat is alig bírtam a világhoz kötni. Még a legszükségesebbeket is elfelejtettem, és restelltem magam gyermekeim előtt, mert a rám bízott dolgokat is elfelejtettem, és semmiképpen sem tudtam kimagyarázni előttük.

1962. október 1.

Ma az Úr Jézus így szólt ismét:

„Ugye, szenvedsz? *Csak szenvedj Értem! Ez az Én ajándékom, ilyet csak Tőlem kaphatsz. Tiszta szeretetből viseld Értem, akár lelki, akár testi szenvedés az.* Tudod, mit mondtam: fel kell érnünk a Kálváriára. De a mi lábunk együtt járjon! És

II/7 *ha úgy érzed, hogy egyedül vagy, ezt csak azért teszem, hogy érde-
meid legyenek, melyeket a te hibáidért és a Nekem szentelt lelkekért
ajánlj fel. Ne légy türelmetlen lelki vezetőd miatt. Most Én irányí-
talak. Te csak figyelj Rám. Ha a kételyek sötétségében tartalak, Én
akkor is veled vagyok. Ne felejtsd el, amikor a hajón aludtam,
a tanítványokat is megfeddtem kishitőségükért. Csak egy sza-
vamba kerül, s csöndesség és fényesség lesz lelkedben, melyet eseten-
ként más által is küldök számodra. Akitől jön, fogadd el, ha még
oly gyarló is az, aki által szólok hozzád. Mondom újra: teszem ezt
azért, hogy alázatosságod növekedjen benned. Ne aggódj lelki-
atyád miatt, csak bízz és remélj Bennem, hagyatkozz Rám! Ez a
legfontosabb. Kis napraforgóm, csak fordulj Felém! Én, az is-
teni Nap érellek téged a szenvedések és fájdalmak által. Ne riadj
meg a szenvedéstől, mely gyakran átvonul lelkedben. Azért te-
szem ezt, hogy hozzászoktassalak, mert ezek által a szenvedé-
sek által együtt járunk és együtt gyűjtünk. Ne idegenkedj!”*

1962. október 2.

„Kis kármelitám! Az állandó hűség, melyet Irántam és meg-
váltó munkám iránt tanúsítasz állandó áldozataiddal, a
vértanúság útjára léptetett. Ne félj! A mi lábunk együtt jár,
és bárhogyan fáj is, csak menjünk együtt. Ó, leánykám, azért
árasztom rád a kegyelmek bőségét, mert Szívem túlrad a
szeretettől, valósággal pazarolok. Minden erőfeszítésedet ezer-
szeres kegyelemmel halmozom el. Bárcsak sok ilyen lélek sze-
retne Engem! Mily örömöm lenne, ha sok ilyen léleknek
oszthatnám kegyelmeim bőségét!” „Imádott Jézusom, fo-
gadd el egyetlen fohászm, melyet szívem teljes vágyával
küldök Hozzád: *Szeretlek nagyon, nagyon!*”

1962. október 3.

Ebéd után az ebédlő csendjében maradtam, gondolataim-
ban tépelődtem. Az Úr Jézus meglepett jóságos, vigasztaló

és erősítő szavaival: „*Legyen fényesség lelkedben! Légy alázatos, és fogadd el teljes elméddel az Én akaratom teljesítését. Tudd meg, ha Én valamit szólok, és ez ellenkezést vált ki lelkedből, arról már megismerheted, hogy ez az Én akaratom!*” Az Úr Jézus már két napja arról beszél, hogy *a Szent Szűz Szeretelángjának elindulását újra meg kell kísérelnem, mégpedig ott, ahol már egyszer elutasítást kaptam.* Szívem ezekre a szavakra megremegett. Minden porcikámba mint éles fájdalom, úgy hatolt bele az elmúlt sikertelenség és a merev elutasítás, a velem történt megaláztatás. És közben ismét arra gondoltam, vajon ez az Úr Jézus hangja-e lelkemben? Ahogy így vonakodtam, Ő ismét szavait hallatta lelkem mélyén: „*Meg kell aláznod magad, bárhogy és bármilyen formában történjék is.*”

II/8

1962. október 4.

Ezen a napon ismét a Szent Szűz szólt:

„Emlékezz, azt mondtam, el kell indulni Betlehem sötét, sáros, lármás, fárasztó útján szállást keresni Szeretelángomnak. Kármelita kislányom, velem jössz és Szent Józseffel. Szívem Szeretelángja szállást keres. *Vedd az én anyai Szívem egész aggodalmát és a szeretetet, mellyel én is megaláztatva, a sötét bizonytalanságban Szent Józseffel szállást kerestem. Most neked is ezen az úton kell elindulnod, csendben, zokszó és panasz nélkül, megalázottan, félreértetten, kimerülten.* Tudom, nehéz ez, de veled van Megváltód! Nekem is ez adott erőt. Szent József kísér, csak kérd Őt! Ő jóságos, csak kérd hathatós pártfogását!”

Egy alkalommal szentséges litánián¹² voltam. Az Úr Jézus meglepett szavaival: „*Ma nagyon szétszórt vagy, alig fordítottad Felém lelkedet. Miért mellőzöl, mikor Én úgy lesem szavai-*

12 A „szentséges litánia” az ünnepélyesen kitett Oltáriszentség előtt imádkozott litánia volt; a végén a litániát végző áldozópap áldást adott az Oltáriszentséggel. (Szerk.)

dat és lelked minden rezdülését?” „Bocsáss meg, imádott Jézusom.”

II/9

És míg így, bűnbánó lélekkel elmerültem Benne, elkezdődött a litánia. Amint felnéztem a szentségtartóra, melyben Ő hófehéren pihent, mélységes hódolattal pillantottam fel Rá. Ebben a pillanatban a szentségtartó megmozdult és kissé felém fordult. Szívembe határtalan szeretete ömlött át. Én lehunyt szemmel, mélységes alázattal, nyomorúságom tudatában felajánlottam magam és átadtam minden gyarlóságomat, mert mást nem tudtam nyújtani Neki. Ő megindultan így szólt hozzám: „Látod, az isteni Nap feléd fordult, mert te nem fordultál Feléje, elszórtad szavaidat haszontalanságra. Ezért most Én feléd fordulva behozom a lemaradást, melyet te elmulasztottál. Most csak tereld gondolataidat Felém! Gyűjtsünk együtt! Minden csepp olajra szükség van. *Olajos magvaid csak az isteni Nap sugarában tudnak megérni és bő termést hozni. Szolgálj Nekem jobban! Ne feledd el, hajszál sem férhet közénk!* Tudod, sok a tennivaló és kevés a munkás. Maradj meg állandóan megváltó munkámban minden erőddel. Azért, mert későn álltál munkába, jutalmad nem lesz kevesebb, mint a korán jövőké. *De természetesen megkívánom szorgalmadat és hűségedet, mely sírig tartó legyen! Mert csak így tudsz majd fentről te is segíteni. A mi kezünk ott is együtt gyűjt.*”

II/10

Másnap reggel a templomban panaszkodni kezdett: „Légy oly szíves, hallgass meg. Szívem fájdalma oly nagy a sok Nekem szentelt lélek miatt! Pedig hogy járok utánuk, léptenyomon követem őket kegyelmeimmel! Ők mégsem vesznek észre, és meg sem kérdezik, hová megyek. Látom őket, amint unottan, fásult tétlenséggel csak a maguk kényelmét keresve és Engem mellőzve élnek. Bele-belekapaszkodnak minden olyan lehetőségbe, mely mellett gyáván meghúzódnak, és önmagukat áztatva úgy járnak, mintha nem is az Én munkásaim volnának. Ó, ti szerencsétlenek! Hogy fogtok számot adni elfecsérelt időtökről? Ne erőszakoljátok ki szentséges kezeim átokra emelését! Én magam vagyok a sze-

retet, a türelem, a jóság, a megértés, a megbocsátás, az áldozat, az üdvösség, az örök élet. És ez nem kell nektek? Keresztre feszített, vértől ázott Szent Testem hiába emelkedik a magasba? Ti vakok és szívtelenek, nem látjátok, hogy mit tettem értetek? *Nem indul meg szívetek? Nem akartok Vélem járni, Vélem gyűjteni? Szívetek nem dobban Vélem? Bensőtök nem érez Vélem? Hiába nyitottam meg Szívemet? A kegyelmek bőségét otthagyjátok? Nem kellene érzéseim, melyek csak értetek és veletek éreznek? Ez sem kell? Szívem dobbanását, mely szelíd és jószágos, nem akarjátok hallani? Azt akarjátok, hogy majd dörgőhangon kiáltson felétek: Mit álltok itt tétlenül? Ne finnyáskodjatok, ne válogassatok! Ahová állítottalak, ott álljátok meg helyeteket szilárdan, önfeláldozóan! Én mindent kitaláltam, hogy értetek szenvedhessek, és ti, kényelmesek, semmi készséget sem mutattok, csak mentegetőzés az egész életetek. Vegyétek már fel azt a keresztet, melyet Én is magamhoz öleltem, és feszítsétek fel már magatokat, miként Én, mert nem lesz örök életetek!*

Kis napraforgóm! Sok-sok panaszomat, tudom, meghallgatod. Szíved melegénél Én is felmelegszem. Olyan egyedül vagyok! Maradj sokáig Nálam, dobbanjon szívünk együtt! Legyen ez a fenséges érzés jutalmad hűségédért. Bensőnk együtt érezzen! Mily boldogság ez Nekem! Merülj el Bennem, kegyelmeim tengerében! Megadom a kegyelmet, hisz te kérted, hogy engedjelek elmerülni. Kis kármelita leányom, csak kérj! Én boldogan ontom kincseimet, melyet beválthatsz majd halálod óráján. Amennyi volt a szenvedésed, annyi lesz a jutalmad, úgy gondolod? Dehogysis! Azt földi szóval nem lehet kifejezni, amit számotokra tartogatok. Várom a pillanatot, hogy megérkezz. Én bőséges ajándékkal várlak. Szívem megdobbán jöttödre. És a sok szenvedő lélek, akiket kiségtetted áldozataid által, ők is örömtől repesve fognak üdvözölni. Mint jó barátaid várják a veled való találkozást. *Éld bele magad ebbe a határtalan örömbe, és ne legyen számodra semmi sem fárasztó, amit az Én megváltó munkámért tenned kell. A szemünk egymásba nézzen! Vértől könnyes szemekben meglátod Szívem sóvárgását a lelkek után. Gyűjts Vé-*

II/11

lem, leánykám! Én oltottam szívedbe a vágyat a lelkek után. És még állandóan fokozom is, csak ragadj meg minden lehetőséget te is!”

1962. október 5. – első péntek

„Leánykám! Szívem örömmel vár ma minden lelket. Különös kegyelmeimet árasztom reátok, csak éljete az alkalommal, mely által oly nagy gazdagságot osztok ki számotokra. Kislányom, légy te Anyaszentegyházam ablaka, melyet az Én isteni kegyelmeim tisztán ragyogóvá és fényessé tesznek. Hogy ez így legyen, azért neked állandóan munkálkodnod kell, hogy az isteni Nap mindig beragyoghasson rajta, különösen azokra, akik Anyaszentegyházamban a te lelkedhez közel vannak. A te ablakod fényessége az Én ragyogásom által adja tovább a fényt. Érezzék azt közeledben, hogy az Isten napja ragyog rájuk rajtad keresztül. Ez is az Én megváltó munkám hatását fokozza a lelkekben.” Ezeket a szentáldozás után mondta. Még ugyanakkor, a szentáldozás után a Szűzanya is szeretetteljes, anyai jósággal kezdett beszélni hozzám: *„Kislányom, magamhoz forrasztalak. Szívem Szeretlángja, melyet rád bízom, legelőször reád veti kegyelmeim bőséges sugarát, és ez az égben is folytatódni fog. Olajcseppjeidet, melyeket oly sok szorgalommal gyűjtögetsz, megáldom anyai kezemmel, és ha megérkezel, anyai szeretettel várlak. Ó, kármelita kislányom! A szenvedések által kisajtott olajcseppjeid a földön maradt, üres, pislogó mécsesekbe fognak visszahullani, és az én Szeretlángomtól meg fognak gyulladni. Neked tehát mellettem lesz a helyed, hogy így együtt mentsük a lelkeket a világ végezetéig.”*

1962. október 6.

A szentáldozásnál újra lelkiatyám hiánya nehezedett a lelkemre. Az Úr Jézus szeretettel szólt hozzám: *„Légy türelmes,*

és legyen világos előtted szenvedésed értéke. Megmondom, miért tartom távol tőled lelki vezetődet. Ajánld fel ezt a szenvedést is arra a célra, hogy sok és igazi lelki vezető legyen. Neked is tapasztalni engedem, hogy milyen fájó érzés ez sokaknak. Kérj sok kegyelmet, hogy sok és szent életű gyóntató legyen! De sok lélek kerülne közelembe ezáltal, ha a lelki vezetők több megértéssel és türelmes áldozatvállalással vezetnék a lelkeket! Ez is missziós munkád legyen. Hozz érte te is sok áldozatot. A mi kezünk együtt gyűjtsön!” /És hangja kedvesen kérő volt./

1962. október 9.

Ma, amikor az édes Üdvözítőnél voltam, Ő átárasztotta rám Szívének örömét: *„De jó, hogy jöttél! Úgy vártalak! Mondtam már máskor is, merülj el Bennem, mint vízcsepp a borban! Én vagyok a bor, te a víz. Ha Vélem így egyesülsz, te szinte megsemmisülsz, csak Én uralkodom benned. Az Én Testem és Vérem erőt, életet ad nektek. Mily boldogságom lesz, ha éltető erőmet mind többen igénybe veszitek! Gyűjts Vélem!”*

II/13

Én szomorúan panaszkodtam az Úr Jézusnak, hogy a gonosz már megint kikezdi családunk békéjét. „Adj békét nekünk!” És kértem az Ő bőséges kegyelmét, hogy gyermekeim is mindig a kegyelem állapotában legyenek. Ő kedves, vigasztaló hangját engedte hallanom: „Amelyik gyermeked halálát az égből fogod szemlélni, annak ágya mellett ott leszel. A te olajcsepped az ő üres mécsesükbe hull, és a Szent Szűz Szeretetlángjától kigyullad. Ez a nagy kegyelmi kiáradás megmenti lelküket a kárhozattól. Ők akkor érezni fogják a te simogató, anyai kezedet, és te érezni fogod, hogy a sok szenvedés, melyet az ő megbántásaik miatt elszenvedtél, mily nagy értékkel bír. Ott ők is látni fogják, hogy te mennyi áldozatot hoztál értük, és érezni fogják a te segítő kezedet haláluk kínos pillanatában. Látni fogják a te érdemszerző életedet, melyet most, itt a földön nem sokba vesznek.”

Egy másik alkalommal kegyetlenül kísértett a sátán. Alig tudtam gondolataimat Isten mellett tartani. Állandóan za-

varta lelki tisztánlátásomat. Így okoskodott: „Ne erőlködj már annyit, úgysem érsz el semmi célt! Láthatod, nincs pártfogód. Csak önfejűségednek köszönheted értelmetlen erőlködésedet.” Én a szörnyű zaklatások közben a Szentlelket kértem: „Értelem Lelke, Erősség Lelke, Bölcsesség Lelke, szállj le rám, végy birtokodba!” *A gonosz ordított lelkem mélyén: „Nincs semmi, csak a te szabad akaratod, és abban van az erősség, a bölcsesség, az értelem.* Miért nem élsz emberséges jogaiddal? Nem vagy te rossz, csak rettentően önfejű, és ezért kötöd magad esztelen elhatározásodhoz. Légy erős, és akarj megszabadulni ettől a fárasztó hiúságtól! *Lásd be, úgysem éred el célod, csak szégyenbe fullad szüntelenül!* Ha értelmes lénynek éreznéd magad, már rég felhagytál volna vele. A sok kudarc után térj észre! Élj csendes, nyugalmas életet! Mit sanyargatod magad? Úgyszincs jutalom erre. Keress inkább nyugalmat küszködő lelkednek!”

1962. október 11.

Az Úr Jézus: „Kis kármelitám! Szeretném, ha azt, amit most mondok, leírnád, és eljuttatnád azokhoz a lelkekhez, akiknek nagy szükségük van arra, hogy eligazodjanak, és tevékenységük visszaszorítását, mely miatt jelenleg oly sokat szenvednek, ajánlják fel engesztelésül a lelkekért. *S mindazok a lelkek, akik bármilyen formában Nekem szentelték életüket, és most jelenlegi állapotuk miatt külső tevékenységet nem fejthetnek ki, vessék bele magukat a lelki elmélyülésbe, mely csodás termést hoz majd számukra és a lelkeknek. Én számon tartom most is az ő szeretetüket. Úgy áhítozom (rá)! Ó, bárcsak figyelnének és meghallanák feléjük küldött sóhajtásaimat! Segítsetek hordozni keresztemet, hisz oly nehéz! Ne hagyjatok magamra! Nem azért hívtalak meg, mert nincs szükségem rátok, sőt, most igazán itt az ideje és alkalma annak, hogy bizonyosságot tegyetek Mellettem. Ne legyetek kényelmesek, nézzetek Rám, a keresztre! Mi kényelmet engedtem meg Én Magamnak? Ez nem hat meg benneteket? Vagy már úgy megszoktátok az Én*

jóságomat, hogy semmibe sem veszitek? Ó, ti lanyhák, mi tudna rátok hatni, ha az Én mérhetetlen szenvedéseim mellett érzéketlenül elmentek! Még ti is, akiket pedig Szívemen melengettelek! És ennyi hűtlenség ellenére is szeretettel hívogatlak, csak jöjjetek, Én megváltottalak benneteket az örök haláltól! *Vagy nem akartok élni Velem?* Elég nektek a földi mulandóság? Ó, Szívem epedő bánatát vegyétek észre! Szabad akaratotok van, és Én azt szeretném, ha tisztán a szabad akarat útján jönnétek Hozzám. *Kis kármelita leányom, írd csak, írd panaszos sóhajaimat, hátha megtörnek rajta a kemény szívek, és ha csak egy kevés is, te már akkor is jól végezted munkádat. A mi ajkunk együtt könyörögjön az Örök Atyához!*”

II/15

1962. október 13.

Már napok óta az Úr Jézus beszél hozzám. Nem írtam le, nincs mindig módom rá. Ma reggel is a templom csendes magányában tartózkodtam, és a haldokló papi lelkekért könyörögtem. Ő elérzékenyedve a fülemben súgta: „A mi kezünk együtt gyűjtsön!” Én a Szent Szűz Szeretelángjának kegyelmi kiáradását kértem a szenvedő lelkekre is, s közben az Úr Jézus éreznem engedte, hogy most egy lélek kiszabadult a tisztítóútból. Lelkemben leírhatatlan megkönnyebbülést éreztem. Ebben a pillanatban Isten kegyelméből lelkem elmerült az Isten színe elé jutott lélek mérhetetlen boldogságában. Azután lelkem minden összeszedettségével a haldokló papi lelkekért imádkoztam. Közben igen szorongató érzés árasztotta el lelkemet, egész bensőmet. Olyan szenvedések ezek, melyeket az Úr Jézus megad azért, hogy Vele gyűjthessek. *Elmerülésem közben a Szent Szűzanya leheletszerű, finom sóhaja lepte meg lelkemet: „Kislányom, részvéted a szegény lelkek iránt úgy meghatotta anyai Szívemet. Megadom azt a kegyelmet, hogy bármikor Szeretelángomra hivatkozok, és három Üdvözlégyet elimádkoztok tiszteletemre, a halottak hónapjában pedig egy-egy Üdvözlégy elimádkozása által a lelkek tömegesen szabadulnak*

II/16

ki a tisztítótűzből. A szenvedő lelkeknek is érezniük kell anyai Szívem Szeretelángjának kegyelmi kiáradását.”

Megismételve leírom a Szűzanya közlését, mert az első részt tévedésből hiányosan írtam:

„Bármikor Szeretelángomra hivatkoztok és három Üdvözlégyet tiszteletemre elimádkoztok, minden alkalommal egy lélek szabadul ki a tisztítótűzből.”

1962. október 15.

Az Úr Jézus oly szomorúan és oly esdeklően, szinte könyörgő szavakkal fordult felém: „Kislányom, gyere, hajtsd ide fejed Hozzám, és megbeszéljük, mi a nehéz. A sok áldozatvállalás, melyet Érttem hozol meg?” Sorra vette minden nehézségemet, melyekkel küszködöm, és megkérdezte: „Akarsz-e lemondani róluk? A kísértések, melyek miatt annyit szenvedsz, ne távolítsanak el Tőlem. Együtt szenvedünk. Engem is megkísértett a sátán, te sem lehetsz különb Mesterednél. A te életedben még nincs befejezett munka.”

Szavai mélyen lelkembe hatoltak. Megígérte, hogy különös erőt ad mindezekhez, én csak erőlködjem tovább. *„Ha el is hagy az erőd, Én nem haragszom meg. Nem azért kérem tőled az áldozatokat, hogy gyengeségeidre tekintsek. Jó ez így. Fő az állandó küzdelem.”* És még tovább is beszélt velem sok mindent, de nem tudok mindent leírni. Ennek a nagy jóságnak hallatára szívem igen megindult, és így szóltam az Úr Jézus-hoz: „Tudod, imádott Jézusom, hogy a lélek ugyan kész, de a test gyöngye.” Ő erre megtöltötte lelkemet kegyelmének erejével, és azt kérdezte: „Milyen vagyok?” Mintha ember lett volna, úgy beszélt hozzám: „Látod, ilyen az Én gazdagságom. Rád vagyok szorulva, és mennyi mindent adok neked. Úgy, most már a mi kezünk együtt gyűjtsön, hisz a mi gondolataink is egyek, és bensőnk is együtt érez! Ugye, ez a mi imádságunk, látod, milyen bensőséges, kislányom? *Ha sokan lesznek majd, akikkel így el tudok beszélgetni, akkor pa-*

naszos szavaim is megfogyatkoznak. Most megkérlek, használj ki minden lehetőséget, kérd mennyei Atyánkat, hogy minél többen megértsenek Engem. Tudom, sokaknak ez nem könnyű, de ezt a nehézséget csak addig érzitek, míg egészen a közelmbe nem férkőztök. Ha már Mellettem vagytok, ott már minden nehézség könnyűvé válik, mert a szeretet súlytalanná teszi számotokra az áldozatvállalást.”

Egy alkalommal az Ő isteni fényességét árasztotta lelkembe, és sok mindent mondott, de nem vagyok képes abból semmit sem leírni. Vagyis igen: „És az Ige testté lett. Éld át ezt a nagy és fenséges titkot, mely a világ megváltását jelenti.” Ezeket az elmélkedéseket nem vagyok képes szavakkal kifejezni. Hónapokon át csak erről elmélkedtem, mint ki nem meríthető csodáról.

1962. október 19.

Az autóbuszon utaztam. Elővettem a Vigíliát, de alig olvastam belőle néhány sort, a Szűzanya így szólt: „Tedd el olvasnivalódat, most én szeretnék néhány szót szólni hozzád. Leánykám, tudod-e, hogy nemsokára Betlehembe megyünk?” S közben három lelket mutatott nekem meg, egy előttem ismeretlen szerzetesnőről is beszélt. Elő is vettem ceruzámat, hogy leírjam, amiket nekem mond, de nem tudtam sehogy sem szavakba foglalni. Később újra az Ő szavaira gondoltam, és most sem sikerült leírni belőlük egyetlen szót sem. Most a Szűzanya így szólt: „Leánykám, ne erőlködj, nem kapsz arra módot, hogy ezeket leírd. Tartsd meg bensődben úgy, ahogy értelmed felfogta. Nem kell kifelé nyilvánosságra hoznod.” Különösnek találtam, de megnyugodtam: ez a Szűzanya akarata.

II/18

A Szűzanya kérése, hogy különös figyelembe vegyük szavait.

Még ugyanaznap a Szűzanya a templomban folytatta a beszélgetést: „Leánykám, Szeretetlángom oly nagyon felhevült,

II/19 *hogy nemcsak fényességét, hanem melegségét is teljes erőmmel rátok óhajtom árasztani. Szeretelángom oly nagy, nem tud megférni bennem, robbanó erővel tör felétek. Kiáradó szeretetem szétrobbantja a világot fertőző pokoli gyűlöletet, hogy minél több lélek megmeneküljön a kárhozattól. Mondom, ilyen még nem volt, ez a legnagyobb csodám, melyet most tesztek veletek!” És esdekelve kért, nehogy félreértsük Őt. „Hisz szavaim tiszták és értelmesek, csak ti ki ne forgassátok, félre ne magyarázzátok. Mert nagy felelősséggel tartoztok ezért. Álljatok munkába, ne tétlenkedjétek! Én csodával határos módon segítek nektek, melyet érezni fogtok minduntalan. Bízhatok bennem és cselekedjétek sürgősen! Ne napoljátok el ügyemet! A sátán nem néz(i) tétlenül, rettentő nagy erőfeszítéseket tesz. Érzi már Szeretelángom kigyulladásának hatását. Ez rettentő dühre ragadta őt. Vegyétek fel a harcot, a győztesek mi leszünk! Szeretelángom a sátánt oly mértékben teszi vakká, amilyen mértékben elterjesztitek Szeretelángom fényét szerte e világon. Úgy, ahogy nevem ismert az egész világon, úgy legyen ismert Szívem Szeretelángja is, mely csodákat tesz a szívek mélyén! Ezzel a csodával kapcsolatban nem kell kivizsgálásoknak indulnia¹³, érezni fogja ennek valódiságát minden lélek az ő szívében. S aki megérezte egyszer, az már úgylis továbbadja, mert kegyelmem működni fog benne. Nem kell ehhez semmi különös hitelesítés. Én fogom ezeket hitelesíteni külön-külön minden lélekben, hogy megismerjétek Szeretelángom kegyelmi hatásának kiáradását.”*

Míg ezeket mondta a Szűzanya, lelkemet a betlehemi barlang sötét homályában elmerülve tartotta, és az „Ige testté lett” csodálatos, nagy titkában, aki születése pillanatától a legnagyobb szegénységben és alázatosságban jött kö-zénk. A Szűzanya továbbra is az alázatosságban erősített meg. Így szólt: „Légy az a lélek, aki mindig csak (az) alázatosságot keresi. Akik téged tisztelnek, szeretnek, azoktól menj jó messzire, és csak a megvetést keresd. Szeresd azokat, akik

13 A kivizsgálások szükségességével kapcsolatban a Napló több megjegyzést tesz, erre vonatkozólag lásd a *teológiai értékelés* 6.7. pontját. (Szerk.)

rosszat mondanak rólad, és azokat, akik félreértenek.” Amikor szavait befejezte, hangja egybeolvadt az Úr Jézus szavaival. Ő így szólt: „Ez az Én tanításom, ezt cselekedd! Adok Én időt és alkalmat, hogy a feladott leckét gyakorold. Megváltó munkámban való részvételeddel azokat a lelkeket, akik megvetnek Engem és téged is félreértenek, kell közelembe hoznod. Nem könnyű, de a mi kezünk együtt gyűjt, *aki pedig Vélem gyűjt, az biztos eredményt ér el.* Még ha a látszat nem is mutat eredményt, akkor is biztos lehetsz benne. *Kérjétek Atyámat az Én nevemben, Ő megadja nektek, amit Általam kértek. Csak legyetek bizalommal és Szent Szűzanyám Szeretelángjára hivatkozzatok! Mivel Ő lekötelezi a három isteni Személyt, az Ő általa kért kegyelmeket megkapjátok. Ő a Szentlélek Mátkája, és szeretete úgy felmelegíti a világban kihűlt szíveket-lelkeket, hogy feléledve, megerősödve felemelkedhetnek Istenhez.”*

1962. október 25.

Utazás közben Benne elmerülve azon gondolkodtam, mit tegyek, hogy szeretetéhez egyre közelebb legyek. Az Úr Jézus így szólt hozzám: „Tudod, mennyire tetszel most Nekem? Csak tedd magadévá tanításomat. Fáradozásom nem hiábavaló, ennek igazán örülök. Csak azt nem értem, miért vagy nagyravágyó? *Miért nem elégszel meg a kis áldozatokkal? Miért nem akarsz egészen kicsinek maradni? Nehogy azt hidd, hogy a nagy dolgok hamarabb szentté tesznek! Tévedsz. A nagy dolgok magukban hordják a dicsőséget, és elnyerik jutalmukat itt a földön. A mi kezünk együtt gyűjtsön! Amit együtt gyűjtünk, az mind nagy érték, még a legkisebb is. Elöttem nincs csekélység, Én mindent nagyra becsülök, amit Értem teszel.”*

II/20

1962. november 2.

A Szűzanya több mindent beszélgetett az Ő Szeretelángjáról: „Kislányom! Ugye, ez a mi közös gondolatunk, a mi

nagy ügyünk? Úgy örülök, hogy velem együtt olyan sokat időzöl Szeretetlángomnál. *Mondd meg a melléd rendelt személynek, (hogy) nagy buzgósággal, hittel és bizalommal készüljenek fel Szeretetlángom elterjesztésére, hogy működjön általuk. Én Szeretetlángom kegyelmi hatását fokozom és kiárasztom rájuk.* Kislányom, meg kell, hogy dicsérjelek. Oly nagy boldogságot adsz nekem azáltal, hogy szíved szüntelenül Szeretlángomnál időzik. Újra csak azt kell mondanom, sok boldogságot szerzel nekem.” Nem tudom leírni, amit a Szent Szűz dicsérő szavai által éreztem. Szerettem volna megsemmisülni kicsinységem érzetében.

1962. november 4.

A Boldogságos Szűzanya hozzám hajolva kezdett beszélgetni:

II/21 „Kármelita kislányom! A magyar szentek ujjongó örömmel esdekelnek, hogy Szeretetlángom mielőbb kigyúljon országunk felett.” A Szűzanya nekem is érezni engedte ezt. Lélekben bekapcsolódtam a szentek hálás hódolatába, miközben a Szűzanya valósággal simogatta lelkemet, és tovább beszélgetett:

„Kislányom, az összes magyar szentek között a kis Szent Imre imája a legmeghatóbb, az ő könyörgése az ifjúságért.” Lelkemben a szentek csodás egységét engedte éreznem. Le nem írható öröm töltött el.

1962. november 6–7.

Az Úr Jézus ismét ezt mondta:

„Úgy tetszel te Nekem!” Igen meglepett, részben rendkívül kedves hangja, részben az, hogy mi tetszhet Neki bennem? Térdeltem csendben, szótlánul, Ő pedig csak áradozott felém. Közben az ördög akart gyötörni, de legnagyobb

csodálkozásomra jelenléte különös érzést, de nem félelmet keltett bennem. Ártani nem tudott, de felfigyeltetett magára. Én erősen csak az Úr szavaira gondoltam. Az ördög pedig tehetetlenül vergődött, és azt mondta: „Könnyű lesz most már neked, kisiklottál karmaim közül.” Én csak álmélkodtam, és nem tudtam, mi lehet ez? Még nem történt meg velem, hogy órák hosszat csendben térdelve gondoljak arra, hogy az ördög miért olyan elkeseredett. Valószínűleg, gondoltam, mert a tisztátalanság kísértését nincs hatalma többé reám zúdítani. És ahogy ezt megéreztem, le nem írható boldogság ömlött szét egész bensőmben, és csak ennyit tudtam nagy hálával mondani: „Én Uram és én Istenem!”

Már régebben történt, hogy a tisztaság ellen egy nagy kísértést engedett meg az Úr, de leküzdése után megígérte, hogy ezt a természetű kísértést többé nem engedi közel hozzám. Már akkor is éreztem ennek a nagy kegyelemnek óriási hatását, de ez, ami most történt velem, fokozottabb hálaadásra készítetett, és nagy öröm töltötte el lelkemet. Ahogy így térdeltem, a Szent Szűz hangját hallottam lelkemben:

„Leánykám, kegyelmekkel teljes Szeretetlángom hatását rád árasztom először, és veled együtt minden lélekre.

II/22

Aki engesztelő szentségimádást vagy szentséglátogatást végez, annak időtartama alatt az egyházközségben a sátán hatalmát veszti és mint világtalan, megszűnik a lelkek felett uralkodni!”

Hogyan írjam le nyomorúságomat, melyet lelkemben éreztem? Amikor a Szent Szűz ezeket velem közölte, elmélkedésem közben hallottam: „Leánykám, áldozatvállalásod és hűséged készítet arra, hogy Szeretetlángom még nagyobb hatását áraszam reátok, és köztetek is elsősorban és legnagyobb mértékben reád, mert te vagy az első, aki kapja.” Ezután még nagyobb szenvedésre készített elő a Szűzanya, de ezek most nem okoztak bennem semmi félelmet. Az a tudat, hogy milyen nagy erőt ad a Szent Szűz Szeretetlángjának bírása, szinte földöntúli erőt és vigaszt nyújtott.

1962. november 10.

II/23 Ma az édes Üdvözítő hosszadalmasabban beszélt. Megmondta, hogy milyen nagyon tetszik Neki a kicsi és gyámoltalanságában Rá hagyatkozó lélek. „Újra a te életedből emlékeztetek. Amikor még a gyárban dolgoztál, hogy nagy és felelősségteljes munkádnak eleget tudj tenni, sok fáradtsággal tanultál. Tudtad és érezted, hogy nagy iparkodásod ellenére nem sok eredményt érsz el, vizsgád nem fog sikerülni /mechanikai ellenőrző tanfolyam/. Mint hatgyermekes családanya, ezernyi gondtól és fáradtságtól terhelve dolgoztál, és vergődve tanultál. Ugye, mennyire meg voltál lepve, hogy a legjobb bizonyítványt te kaptad? Akkor nem gondoltál Rám? Már akkor is az Én kezem volt a dolgokban. Amikor a hatalmas, négyorsós automata gépeken dolgozó munkásoktól átvetted a sok anyagot, melyet a gép percek alatt termelt, mennyire kellett figyelned, hogy ne legyen selejt. A gépek között állandóan figyelő gépmester ügyelt, hogy a gépek jól működjenek, mert ellenkező esetben leállította. Még a 1/100 mm-es eltérést sem engedte meg. Emlékezetedbe idézem ezeket, hogy lásd, nem a tudásoddal, hanem lelkiismeretes szorgalmaddal tudtál boldogulni. Én is melletted vagyok, mint gépmester, ott sétálok, járok közeledben, nehogy a selejt elmenjen. Még század-milliméteres eltérés sem lehet. *Mondtam már neked, hajszáll sem férhet közénk.*” Azután egy másik munkahelyre vezette gondolataimat. „Amikor a brinellezőben /keménységmérés/ ellenőriztél, mily nagy körültekintéssel kellett végezned munkádat. Amely anyag keményebb volt a megengedettnél, azt külön kellett raknod, visszavitték az öntödébe, és újra beolvasztották. *Kislányom, Én is hányszor újraolvasztom a kemény lelkeket szeretetem kohójában! Nem akarom, hogy selejt legyen belőlük. Leányom, viseld el, hogy téged is annyiszor átolvasztalak szeretetem lángjában. Végzem ezt azért, hogy Szívem követelményeinek megfelelj, mert a további megmunkálást csak ezzel tehetem lehetővé.*”

Egy alkalommal az Úr Jézus így szólt: „Nézd a szántóföldeken a nagy, terebélyes körtefát, mely árnyékot és üdítő

gyümölcsöt kínál a szegény fáradtaknak. Te már ilyen terebélyes fává nem nőhetsz. Tudod, mit? *Légy te az Én kis napraforgóm, és fordítsd Felém olajos magvaidat, melyek az isteni Nap sugarában megérnek.*”

Egy másik alkalommal ezt kérdezte: *„Akarod-e, hogy olajos magvaid mind duzzadtabbak legyenek? Ha igen, akkor fogadj el minden áldozatot, melyet felkínálok, mert olajos magvaid csakis így lehetnek hasznosak. És akarod-e, hogy olajos magvaidat kisajtoljam? Ha igen, ezt csakis a meghozott áldozatok árán érhetjük el. Ezek a szenvedések által kisajtott olajcseppek a lelkek üres mécsesébe hullva Anyám Szeretetlángjától kigyúlnak, és ennek fényénél látni fogják a Hozzám vezető utat. Ez az olajcsepp, melyet szenvedéseid árán kisajtoltam, az Én érdemeimmel egyesítve ráhull még azokra a lelkekre is, akiknek nincsen mécsesük. Ők keresni fogják ennek okát, és megtalálják az üdvösségre vezető utat.*”

II/24

Egy alkalommal így szólt: *„Kislányom, isteni kegyelmeim áradata kimosta lelkedből a bűnt. Én megbocsátottam és rég el is felejtettem, s az értük járó büntetést is elengedtem.”* Én mit tudtam volna ezekre a szavakra mondani mást, mint azt, hogy *„Imádott Jézusom, nem vagyok méltó mindezekre. Ez több, mint amit elmém fölfog, de én szívem megtisztult érzéseit küldöm Feléd, s ez bűneim mélységes bánata. Vég nélkül dicsőíttessék a Te szent Neved, és áldassék a Szűzanya, ki számomra kieszközölte ezeket a határtalan kegyelmeket.*”

1962. november 17.

II/25

Ma hajnalban arra ébredtem, hogy az őrangyalom így szólt: *„Nagy csodálkozással néznek rád az angyalok és a szentek.”* És őrangyalom arra kért, vagyis inkább figyelmeztetett, hogy fokozzam magamban minden erőmmel a mélységes hódolatot és imádást Isten szent fölsége iránt, mert ezek a nagy kegyelmek szinte példa nélkül keveseknek jutottak. Figyelmeztető szavainak hallatára bűnös nyomorúságom súlya nehezedett rám, hogy *mennyire méltatlan vagyok a kegyelmek*

bőségére, melyet a Szent Szűz Szeretetlángjának kegyelmi hatása reám áraszt. Szinte napról napra fogy miatta testi erőm. Ezen a napon a Szűzanya hosszan beszélgetett. Nem tudok mindent leírni, csak azt, ami a reggeli órákban történt. Kimondhatatlan nagy nyomorúságom nyomasztó érzésben tartotta lelkemet. Most, hogy a Szűzanya szavait hallottam, az eddiginél is sokkal nagyobb tisztelettel figyeltem Rá. Éreztem, hogy Ő is rendkívüli dolgokat fog most közölni velem. Szavai úgy hatottak rám, mintha nem is szavakkal, hanem valami csodálatos érzéssel telített kegyelemmel árasztotta volna el lelkemet, s ez hirtelen oly csodálatosan könnyűvé tett. És a szentmise idején lelkem tudatába árasztotta, hogy mi is az, amit most érzek, ami annyira könnyűvé tesz, és olyan fenséges állapotba helyezte lelkemet: „Leánykám, ez a nagy kegyelem a szent tisztaság.” Szavaira nagyon megrendültem. Ő rövid, csendes várakozás után így folytatta: „Most teljesen megtisztultál minden olyan folttól, melylyel a tisztaság ellen vétettél. Ezentúl ahol megjelenysz, sokaknak megadatik, hogy megérezzék lelked különös tisztaságát, melyet Szeretetlángom kegyelmi hatása árasztott reád, és árasztani fog mindazokra, kik hinni és bízni fognak bennem.”

II/26

1962. november 19.

Szűzanya: „Hosszas vergődésedben most íme, elmondom, miért éppen neked adtam át Szeretetlángomat elsőnek. Ugye, te magad is mondtad, hogy nem vagy méltó erre? Ez igaz, nálad sokkal érdemesebb lelkek is vannak, akik erre méltók lennének, de én kegyelmekkel halmoztalak el. Látom a szenvedéseket, melyeket annyira nagy hűséggel viselsz el, látom az állhatatosságra való nagy törekvéseidet, és jó előre megjutalmazlak érte. És hogy ne légy azért elkeseredett, egy kis apróságot felhozok érdemedül, ami nekem is igen jólesik. Sokan ismernek téged évek óta itt, ahol laksz. Az emberek előtt vívtad meg nagy harcodat, azért sokan vannak, akik csodálnak, és még ellenségeid is tisztelettel beszél-

nek rólad. Ezt nekem is jólesik hallanom. Az édesanya szereti, ha gyermekét jónak látják, te pedig duplán gyermekem vagy, kármelita kislányom. Tudom, méltatlannak tartod magad erre, van is elég okod rá. Én is örülök, hogy nem vagy elbizakodott. Ez az, amiért hozzád hajoltam. Én, az Irgalmasság Anyja, kegyelmeim kiválóságát ruháztam rád: Szeretetlángom továbbadását. Miért éppen rád? Elmondom. Nézd, leányom, te is sokgyermekes családanya vagy, ismered a családi élet sok búját, fájdalmát saját gyermekeiden keresztül. Tudom, sokszor roskadoztál a megpróbáltatások keresztje alatt, sok fájdalmad volt és van is gyermekeid miatt. Ezeknek elviselése érdemszerző neked és minden édesanyának. *A tapasztalatok, melyeket Isten rendeléséből átéltél, nem hiábavalók, ezeket méltattam én is. Tudom, te megértesz engem, azért osztottam meg veled anyai Szívem fájdalmát. Ilyen az én fájdalmam is, mint a tied. Országomban sok ilyen család van, kik igen közömbösek. Ezeket és a többieket fel akarom melegíteni Szívem Szeretetlángjával. Te ezt, látom, nagyon jól megérted, hiszen benne élsz, azért velem érzel, velem aggódsz. Látod, ezért adtam át neked elsőnek kegyelmeim bőségét. Egy anya tud csak igazán együtt érezni velem, ki ismeri a családok ezernyi gondjának sok-sok árnyalatát, és velem együtt gyógyítgatja is azt. Jaj, a lelkek elvesztése miatt gyötrő, kínzó fájdalmaim vannak! Leánykám, szenvedj velem! Én igazán fájdalmas anya vagyok. Úgy szenvedek a lelkek elvesztése miatt, mikor látom Szent Fiam hiábavaló szenvedését! Ne sajnálj te semmi fáradságot, légy szenvedéseimnek örök segítőtársa! Ezt kérem tőled.”*

II/27

1962. november 22.

Áadtam a Szent Szűz Szeretetlángját B. atyának. Azt gondoltam, most végre kissé megkönnyebbül lelkem. S most kezdődött szenvedéseimnek rettentő fájdalma. A gonosz oly borzalmasan kezdett újra zaklatni! Ilyen még nem volt eddig. Ó, gyötrő kínok, melyek napról napra növekedtek lel-

kemben! Ezek a halált hozó kínok, úgy érzem, kárhozatba döntenek. A lelkemben uralkodó sötétség már negyedik napja tart, most már alig bírtam állni lábamon. A gyomrom működése is megállt, az élelem, melyet magamhoz vettem, emésztetlen kőként állt gyomromban. A következő nap vasárnap volt. Felmentem a máriaremete-i kegytemplomba, mert azt hallottam, hogy szentségimádásra toboroznak híveket. Siettem jelentkezni, mert a jelentkezők számától függ, hogy meg lesz-e tartva. Itt, a Szűzanya kegyhelyén könnyű volt elmerülni az Ő Szeretlángjában, miközben a Szent Szűz jóságos, kérő szavaival ezt mondta: „Vágyakozásod nagy, de tudod, mit mondtam? Szállást kell keresni Szeretlángomnak. Induljunk el!” *Szívem összeszorult. Ezek a szenvedések és megaláztatások, melyeket a szent Láng átadásánál el kell viselnem, mindig újabb nagy küzdelmeket jelentenek számomra.* Lehajtott fejjel, csendben figyeltem a Szűzanya szavaira, mit is fog mondani, merre, kihez menjek? „Most, itt a kegytemplomban add át!” De mivel többen is gyóntattak, nem tudtam, melyik gyóntatóhoz menjek. „Vezesd lépteimet, Édesanyám!” És megkérdeztem: „Ide, a mellettem levő gyóntató atyához menjek?” Majd a Szűzanyától vezetett átmentem a másik oldalra, és az ott gyóntató atyának elkezdtem mondani jövetelem célját. Először meggyóntam, és csak utána kezdtem elmondani azt, amiért hozzá kellett jönnöm. Szívem torkomban dobogott. Az előttem ismeretlen atya, mikor még csak a felénél tartottam, azt kérdezte, miért kellett ezt neki elmondanom, és miért vagyok olyan nyugtalan? És közben megkorholt, hogy ezt, amit neki elmondtam, öt perc alatt is el lehetett volna mondani, és közben is folyton sürgetett. Én sajnos nehezen kapok levegőt, és ez még lassította is elbeszélőnivalómat. Ő azt mondta, szakítsuk meg, és utána igen közömbös hangon hozzátette, hogy ha éppen akarom, később folytassam mondanivalómat. Én közben a gyóntatóhelyiség közelében maradtam, és mivel a gyónók hamarosan elfogytak, újra bementem hozzá.

Nem részletezem a gyötrő kínokat, a megaláztatást és a szégyent, amit átéltem. És nem tudom, miért, a lelkemben

azt a választ hallottam: „a te kevélységedért, melytől nem akarsz szabadulni”. De ilyen gyötrelmek között is bementem folytatni. Most már kissé türelmesebben hallgatta az atya mindazt, amit elmondtam. Közben több mindent mondott, hogy hozzá ment egyszer egy fiatalember, és arra kérte, vegye fel szerzetükbe, mert őt az Úr Jézus küldte. Ő erre azt válaszolta a fiatalembernek, hogy ha az Úr Jézus neki is megmondja, akkor felveszi. És a fiatalember többet nem jött hozzá. Azután a sarkalatos erényekről kezdett beszélni, és hivatkozott az okosságra, mely közülük a legfontosabb, és megkérdezte, tudom-e én ezt? Majd Szent Pál szavait idézte: „Vizsgáljátok meg a szellemeket!” „Háromféle szellem van. Az egyik Istentől, a másik a gonosztól, a harmadik önmagunktól (eredő).” Hosszas beszélgetés után végre abban állapodtunk meg, hogy én a legközelebbi vasárnapon elviszem hozzá az Úr Jézus és a Szent Szűz közléseit. Ő közömbös hangon még ennyit mondott: „Ha éppen akarja, hozza el, elolvasom, de ez még nem jelent semmit.” Még utoljára arra kért, hogy imádkozzam a Szentlélekhez, a Szeretet Lelkéhez. Én is megkértem, hogy imádkozzon értem, és áldjon meg még egyszer.

Mikor kijöttem a gyóntató atyától, átgondoltam a hallottakat, és *kértem a Szentlélek Úristent, derítsen fényt azok lelkére is, kik a Szeretelángról már valamit is tudnak, hogy hassa át bensőjüket a Szent Szűz Szeretelángjának kegyelmi kiáradása. Azután a sarkalatos erényekre gondoltam. Az okosság a legnagyobb erények egyike? „Imádott Jézusom, én a Te iskoládba járok, és ha valamit nem tudok, az a Te dolgod, hogy tudjam-e vagy ne. A Szereteláng átadásánál nincs szükség a sarkalatos erényekre,¹⁴ mert akkor Te kioktattál volna erre engem.” Ebben meg is nyugodtam, ez a mások dolga. Az Úr kicsinek nevez, és*

14 „A Szereteláng átadásánál nincs szükség a sarkalatos erényekre” – ez pontatlan megfogalmazás, mely a szövegtörnyezet alapján nem a hagyományos értelemben vett sarkalatos erények mellőzésére buzdít, hanem arra, hogy ne okoskodjunk, vagyis a Szereteláng átadása egyszerű, s nem igényel más eszközöket, különösen nem fölösleges procedúrákat. (Szerk.)

mint tudatlan kisgyermeket, Ő vezet engem. Azon kívül, amire Ő tanít, én nem is törekszem semmire a magam erejéből, úgysem tudom felfogni a dolgokat. Szeretem és szolgálom Őt, ahogy ezt kérte tőlem.

Az atya neve, kihez a Szűzanya utasított, előttem teljesen ismeretlen volt.

II/30 De az atya szavai között volt még olyan is, ami engem nyugtalanít: hogy háromféle szellem van. Az isteni, a gonosztól és az önmagunktól eredő. Ez igen zavar engem, mert néhány hónappal ezelőtt rettentő kísértésem volt, és a gonosz mindenáron azt akarta velem elhitetni, hogy három énje van az embernek. *Én emiatt nagyon sokat szenvedtem, heteken át az a tudat gyötört, hogy minden önmagamtól származó. És a gonosz egyre nagyobb erővel tört rám, hogy én hiába álltatom magam, hiúság minden, amit teszek, mert telve vagyok göggel és önteltséggel, s kevélységem az, ami miatt el fogok kárhozni. Az okosság az lesz, ha lemondok arról, hogy ezt az ügyet továbbvigyem. „Láthatod, akinél voltál, az is csak azt mondta, elolvassa, de ez nem jelent semmit a dolgokra nézve.” És e gondolat arra kényszerített, hogy lássam be az atya előtt is tévedésemet, menjek el hozzá és a mellém rendelt nővérhez is, és neki is alázatosan valljam be gögös hazudozásaimat, melyekkel őt is félre akartam vezetni. Ha ezt megteszem, akkor lelkem is megnyugszik, és önmagam előtt is tisztán és őszintén állhatok meg.*

Már elérkezett a szentáldozás ideje, és én még mindig magamban vajúdtam. Nem tudtam tisztán látni a dolgokat, és nagy ellenállást éreztem magamban, hogy ne próbáljak szentáldozáshoz járulni, mert ez aztán igazán szentségtörés lesz. Bánatom igen nagy volt, és lelkemben remegve így szóltam: „Imádott Jézusom! Én nem akarlak megbántani, akkor hogyhogy most ebbe a sok és nagy bűnbe estem? És ha én nem akarom, akkor miért vétkezem?” A gyermekkori katekizmus kérdése jutott eszembe: „Bűnt az követ el, aki tudva és akarva nem engedelmeskedik

Isten parancsolatának.” Egy pillanat alatt megvizsgáltam lelkiismeretemet. Én nem akarom a bűnt, tehát nem is vétkezem. Ezt elmém így diktálta, de testem mozdulata még mindig ellenállt, nehogy az Úr oltárához menjek. Kétségbeejtő volt ez a küzdelem.

II/31

„Uram, légy irgalmas hozzám!” És odatértem az áldozók közé. Amikor rám került a sor, a pap megállt előttem. Én nyitott ajakkal, remegve vártam az édes Üdvözítőt és arra gondoltam, talán meg sem áldoztat. De ő az összetapadt szentostyákat igyekezett szétszedni, s ahogy ajkaimra tette a szentostyát, nem egy, hanem kettő volt. És ahogy a nyelvemre helyezte, kissé fogamhoz érintette. Az érintéstől kettévált, és mint szárny, úgy éreztem, repül lelkembe. Ez határtalan megkönnyebbülést hozott lelkemnek. Sírva fakadtam: „De jó, hogy jöttél!” |Az Ő szavait imádkoztam vissza Hozzá.| „Ugye, Te nem vetsz meg engem, és éppen bűnösségem az, ami miatt megkettőzve adod át erődet? Mily jóságos vagy, mily határtalan könyörületed a vergődő bűnöshöz!” Hosszú időn át hálálkodtam Neki végtelen irgalmáért.

Azután még egy másik kápolnába is betértem, ahol egy későbbi szentmise volt. Ott folytattam hálaadásomat, és hosszan átgondoltam bűnös nyomorúságomat. A gondolat, hogy a Szent Szűz Szeretetlángja az én kitalálásom, sehogy sem tudott tisztának látszani előttem. Arra gondoltam: „Imádozt Jézusom, én átadtam magam Neked teljesen, rég lemondtam teljesen önmagamról, akaratomról. Én csak azt akarom, amit Te akarsz. Tebenned élek, Teáltalad gondolkodom, Teáltalad cselekszem. Tehát nincs semmi, ami tőlem származik. És ismétlem, átadom magam újra és újra, fogadj el, kérlek szépen! Ha mást gondolnék, (mint) ami a Te gondolatod, semmisítsd meg gondolataimat! Szememmel csak a Te szent akarodat néztem, ha mást akarnék nézni, vedd el szemem világát. Füleim csak a Te szavaidra figyeljenek, a Te szavaid csengését halljam csak, vagy vedd el hallásom. Ajkaimmal csak Téged áldjalak, imádjalak, magasztaljalak, dicsőítselek, és csak a Te szent akaratom szerint szóljak. Ha nem ezt tenném, némítsd meg ajkamat. A lábam, ha nem járna Veled, és ha kezem nem gyűjtene Veled, tedd bénává azokat. Ha bensőm

II/32

nem akarna Veled érezni, semmisítsd meg bensőm érzelmeit. Ha szívem nem Veled, Benned, Érted dobbanna, szüntesd meg szívem dobbanását. Uram, imádott Jézusom, szabad akaratom mellé, melyet teljesen Neked adtam, odateszem bűneimet is, hogy eltöröld azokat. Te mondtad egyszer nekem, megsemmisíted azokat irgalmas Szíved szeretetében.” Alig tudtam abbahagyni Hozzá való könyörgésemet: „Uram, imádott Jézusom, gyújtsd lángra szívem, hogy lobogjon lángja mind magasabbra, érjen fel Mennyei Atyánk fölséges trónjához bűneim bánatával együtt, hogy lássa, mennyire akarok szeretni, és a Szeretet Lelkével egyesülve csak Bennetek, Veletek élni.”

„Édesanyám, Szíved Szeretetlángja az, mely ide juttatott engem, kis porszemet, Isten ily nagy közelségébe.” Most a Szent Szűz Szeretetlángjára való gondolás nem okozott kint a lelkemben. Éreznem engedte: hogy lehetne ez tőlem, nyomorult semmitől, vagy a kegyelmek bősége önmagamtól? Ezeket sok, gyötrelmes szenvedésem után tisztán láttam. Most az Úr Jézus nem szólt, (hanem) jelenlétének fenséges érzetével árasztotta el lelke­met, és elmém tudatába is szavak nélkül átárasztotta a megnyugtató érzést, hogy mivel már rég átadtam Neki teljesen magam, nyugodjak meg, semmi sem származik önmagamtól. A kegyelmeknek csendes átáramlása által tisztán éreznem engedte, hogy miért voltak a nagy gyötrelmek és szenvedések.

Egy alkalommal a Szűzanya így szólt:

II/33 **„Ha olyankor hallgattok szentmisét, mikor az nem kötelező, és a kegyelem állapotában vagytok, Szívem Szeretetlángjának kegyelmi hatását úgy árasztom ki, hogy ezen idő alatt is megvakítom a sátánt, és ezáltal kegyelmeim bőségesen áradnak azokra, akikért felajánljátok. A világtalan sátán ugyanis hatalmától megfosztottan nem tud semmit cselekedni. A szentmiseáldozaton való részvétel a legnagyobb mértékben fokozza a sátán megvakítását. A sátán borzalmas bosszútól lihegő gyötréseivel még ádázabb küzdelmet folytat a lelkekért, mióta érzi megvakítását. Erről még fogok beszélni veled, leánykám.”**

1962. november 23.

„Leánykám! Gyere, gyűjtsük össze az elhullott búzaszemeket!” Hirtelen nem értettem, mit kíván tőlem az édes Üdvözítő. Csendben vártam, hogy tudtomra adja szavainak jelentését. Ő kérlelő hangon szólt: „Ne haragudj, amiért ismét Szívem jól ismert bánatát tárom feléd. Tudod, a Nekem szentelt lelkek, akik jó földbe hullottak, bő termést hoztak, s most széthullva azt hiszik, hogy nekik már nincs rendeltetésük, csak az, hogy barmok eledelévé váljanak. Nem hagyják magukat összeszedni és megőrölni, pedig e nélkül nem lehetnek hasznos teremtmények. Ó, mennyire fáj lelkem ezekért az elhullott búzaszemekért! *Leánykám, panaszos szavaim fájdalmát fogd fel! A mi bensőnk együtt érezzen!*”

1962. november 29.

Ma gyónni voltam B. atyánál, s átadtam neki a Szent Szűz közléseit. Ő több mindent beszélt, míg végre áttért a Szent Szűz közléseire, mert még csak néhány sort olvasott el belőle, pedig egy hete, hogy átadtam. Én szomorúan hallgattam: „Jó Szűzanyám, láthatod, mit tudok én tenni? Tudom, semmit. Te cselekszel általam. Nem rajtam múlik, hogy eddig még semmi nem történt.” *Gyónás közben az atya utalt kevélységemre. Szavaiból azt vettem ki, hogy alázatosságba burkolt kevélységből származik, amiket átadtam neki. És mindenről beszélt, csak a Szent Szűz Szeretelángjáról nem. Én régi bűneimet soroltam fel. „Te tudod, Édesanyám, amióta Szeretelángodat átadtad, azóta mennyire távol tartod tőlem a bűnt, azóta csak a múlt bűneit siratom. És sirathatom-e eleget?”*

Az atya tovább fejtegette, hogy a léleknek milyen csodálatos kirobbanásai vannak, és nem biztos, hogy isteni eredetűek. Engem nagyon zavartak ezek a dolgok. Szerettem volna szót kérni, hogy én is beszélhessek, de nem tettem meg. Türelmet, alázatosságot és nyelvem fékezését gyakorolva hall-

II/34

gattam további fejtegetéseit, hogy ő a legnagyobb csodának azt tartja, hogy hat gyermekemet egyedül neveltem fel. Ő ezt csodálatos Gondviselésnek tartja, és hozzátette: ha úgy igaz, ahogy én mondtam. Én kételkedő szavaira csak ezt mondtam: „Isten látja lelkemet.” Igen fájt az ő hozzám való bizalmatlansága. Arra gondoltam, én semmi vagyok, Isten az, aki cselekedte velem, Övé minden dicsőség. És boldogan tettem az Úr Jézus szentséges lábai elé ezeket a gyónás közben kapott megaláztatásokat. Hisz a Szűzanya megmondta, csak ezek által leszek alkalmas Szeretlángjának továbbadására.

II/35 Az Úr Jézus egy alkalommal szelíd szavakkal kért: „Ne légy mindig türelmetlen! Másokkal elnéző vagy és türelmes, önmagaddal meg türelmetlen. Önmagaddal szemben is vannak kötelességeid. Fordulj csak Felém, az Én fényességemet vedd át, és add át felebarátaidnak! Élj elrejtett életet! Nézd az erdők ibolyáját. Nem megható? Alig látszik ki a földből, és mégis hogy keresik illatáért! A kis virág is Tőlem veszi illatát. A te életed is legyen rejtett és illatos, mely az Én illatomat árasztja, és ez után (is) menni fognak a lelkek. S te csak hagyd magad megszédni, Én pótolom majd kegyelmeimmel újra az illat áradását. Megkérlek, szeresd felebarátaidat, és ha azt hallod, hogy az Én nevemet valaki sóhajtozva ejti ki, figyelj fel rá! Az Én nevem kiejtése zengjen füledben, és a felsóhajtó lelket segítsd közelembé!”

Péntek: Ez a nap mindig a szenvedések és fokozott áldozatvállalások napja. Most is a fáradtságtól vergődve vonszoltam magam az Úr lábai elé. A három szentóra (alatt), melyet szenvedéseiben elmerülve szeretnék eltölteni, minden erőmet összeszedve igyekeztem imádságra hangolni lelkemet. Az édes Üdvözítő megszánta gyengeségemben való vergődésemet, és lelkem magányosságában szerető szavaival szólt hozzám: „Nézd, hol járok! Elhagyottan, falvakban és városokban. Amerre csak nézel, mindenhol Engem láatsz, gondozatlan ruhában, fenséges lényemen előmlik szomorúságom, sikertelenségem.” Lelkemet úgy meghatották szavai, hogy csak zokogni tudtam. Ő így szólt újra: „Látod, mennyit járok a lelkek után, és nem akarnak észrevenni. Rám pillantanak, azután elkapják fe-

jüket, mikor meglátják szomorú pillantásomat. Vannak, akik azt mondják: Sajnálunk, de majd máskor. A legtöbben észre sem vesznek.” És fájdalmasan felkiáltott lelkemben: „Ó, határtalan közöny! Leánykám, Szívem itt marad veled. Kissé megpihenek. Tudom, te megértesz, kedvemben jársz minden erőddel.” És kért, hogy maradjak Vele. „Ó, ez az egyedüllét, ez a megvetettség!” – sóhajtott bele lelkembe. „Enyhítsd fájdalmaimat gyakori jelenléteddel!” „Imádott Jézusom! Látod, milyen gyarló vagyok?! Lelkem óhajtva kíván, testem fáradtsága meg arra kényszerít, hogy elbúcsúzzam Tőled.”

II/36

Közben órára néztem, közeledett három óra. Ő így szólt: „Veled megyek. A mi lábunk együtt járjon!” És nem hagytuk abba a beszélgetést. Ő csak tovább panaszkolta lelkének elhagyatottságát, és esdekelve kért újra: „*Leánykám, ne hagyj el! Most még jobban, még szorosabban magamhoz fűzlek szenvedéseim által.*”

1962. november 30.

Ma reggel, mikor a hat órai harangozást elkezdtem, a Szűzanya szólt kedvesen: „**Napközben is ajánljátok fel munkátokat Isten dicsőségére! Ez a kegyelem állapotában történő felajánlás is a sátán megvakítását fokozza. Éljetek tehát kegyelmeim szerint, hogy mind jobban és mind nagyobb területre terjedjen ki a sátán megvakítása. A sok kegyelmet, melyet nektek nyújtok, mind jobban használjátok fel, mert ez a lelkek tömeges megjavulását fogja maga után vonni!**”

Fontos!

1962. december 1.

„Leányom! Látom, nagy szorongásaid vannak, félsz a nagy úttól, hogy újabb megpróbáltatás számodra Szeretelángom átadása. *Legyen fellépésed nagyon alázatos és bátor, határozott. Én veled megyek. A Szeretet Lelkének birtokában van lelked, az*

II/37 *Ő ereje kísér és megvilágítja azok lelkét, akikhez menned kell.”*
A Szent Szűz azt is mondta, milyen lelkiülettel lesznek azok, akikhez mennem kell, és akikhez küld, milyen kétellyel fogadják Szeretetlángját. És tovább beszélt erőt adó beszédével: „Sok és fájdalmas félreértésen és a megaláztatások fokozottabb vállalásán kell keresztülmenned. Akihez irányítalak, az is szenved, őt is a fájdalmas kételyek gyötrik, még jobban, mint téged. Látod, kislányom, most is azt mondom, hogy lásd, miért kell neked annyit szenvedni, imádkozni és böjtölni, és azoknak is, akikhez irányítalak. Hogy valamiképpen érdemet szerezzetek Szeretetlángom továbbadására, mert igen nehezen indul meg. Megmondom azt is, nem ok nélkül juttatom a kételkedő lelkiületűekhez, hanem azért, hogy megérezzék Szeretetlángom kegyelmi hatásának kiáradását, s higgyenek nekem és bízzanak bennem.”

Mikor a Szűzanya jóságos szavait meghallottam, nagyon elcsodálkoztam, mert az előző napi szenvedések és kísértések után az Úr Jézus szólt: „Szenvedj Velem! Fokozni fogom lelked szenvedéseit, és szavaimat is távol tartom tőled.” Ilyenkor mindig megremegek a szomorúságtól. Az Üdvözítő jóságos szavakkal vigasztalt: „De jelenlétem érzetét meghagyom benned. A nagy szenvedésekhez, melyeket most elárasztok benned, igen nagy erőt ad Anyánk Szeretetlángja. S ez az, mely Engem is lekötelez, hogy jelenlétem érzetét ne vonjam meg tőled. Neki is köszönd meg!”

II/38 A Szűzanya még sokat beszélgetett velem. Úgy oktatott, mint egy kislányt. „Mondd, miért félsz? /Én ugyanis azzal a gondolattal foglalkoztam, hogy a püspök atyához kell mennem, s ha erre gondoltam, mindig összeszorult a szívem./ Légy határozottan bátor, én lépek fel veled. Ezt a szenvedéseiddel kiérdemelted, ne legyen kétely lelkedben. Ezért kellett ennyit szenvedned, és csak a szenvedések által lettél erre alkalmas, ennek a nagy kegyelemnek továbbadására. Nincs okod a félelemre, mert ez azt jelenti, hogy lelkedet ugyan alkalmassá tettük, de mégis érezd azt szüntelenül, hogy eszköz vagy kezünkben. Ne tulajdoníts semmit magadnak! A félelem oktalanság, mert ez még mindig önteltséged tükröződése. Azt hiszed, te képes lennél valamire? Kislányom, add át már magad egé-

szen, lásd be semmiségedet! Mi vezérlünk téged. Azért mondom, sem félni, sem magadnak tulajdonítani nem szabad semmit.” Aznap egész nap olyan lelkiállapotban voltam, hogy alig tudtam magamról valamit. Írtam a Szent Szűz közléseit. Szombati nap volt, és csak este tíz óra felé ébredtem annak tudatára, mi is van velem. Akkor jöttem rá, hogy sem kenyeret, sem tojást nem hoztam, amivel a gyermekeim megbíztak. A Szűzanya beszélgetése annyira eltöltötte egész lényemet. Nem tudok ezekből mindent leírni, csak ezt a keveset.

[...]

1962. december 12.

II/39

A máriaremetei kegytemplomban átadtam a Szent Szűz közléseit annak az atyának, akihez a Szent Szűztől vezetve mentem. Az atya azt mondta, egy hét múlva választ ad rá. Ugyanaznap mentünk Székesfehérvárra. A vonatunk délután két órakor indult. A Szent Szűz közléseit vittem a püspök atyához. Megérkezésünkkor az est homálya borult már a hófödte városra. Én a Szent Szűz szavain elmélkedtem: „Szállást kell keresnünk Szeretetlángomnak.” Lelkem megtelt áhítattal. Tehát ez lesz a hely, ahol a Szent Szűz Szeretlángja szállást kap. Most a Szűzanya csak ennyit mondott: „Induljunk el!” Az első utunk az ifjú pap, Kaszap István sírjához vezetett. Miután sírjánál oltalmába ajánlottam magam, bementünk a templomba is. A szent püspök, Prohászka sírjánál is hosszan imádkoztam, az ő szavain elmélkedve: „Mit kívánsz, Te nagy Úr tőlem, ki Tőled függök, Általad és Benned élek.” Ahogy sírjánál térdeltem, annyira meghatódtam, nehezen jöttem el onnan. Sok-sok mondani-
valóm volt számára, a sok kérés, mely a lelkek közügye. „Segítség, szent püspök, s áldj meg engem!”

II/40

A Szűzanya úgy intézte a dolgokat, hogy minden az ügy javára történjen. Még aznap este a püspöki misén is részt vettem. Az elszállásolásunk várakozáson felüli volt /Ugyanis a mellém rendelt nővérrel mentem/. Másnap a hajnali szent-

misén a Szűzanya így szólt: „Nézz az előtted ülő két kisgyermekre!” Felnéztem. Két kis sovány gyermek ült előttem, s mivel a Szent Szűz hívta fel figyelmemet a két kisgyermekre, hosszan elnéztem őket. A gyermekek meglepően illedelmesek voltak, ruhájuk szegényes, de gondozott volt. A Szent Szűz tovább beszélt: „Kislányom, erre a két kisgyermekre rálehelem Szeretelángom kegyelmét. Vágyódásod ajándéka ez. Tartsd szem előtt a két kisgyermeket, különösen sokat imádkozz értük! Szeretelángom különös kegyeltjei ők mostantól fogva. Segítsd őket anyagilag is.” Ahogy a Szent Szűz éreznem engedte, hogy Ő általam engedi az Ő Szívének Szeretelángját és melegét rálehelni a kisgyermekekre, sírva fakadtam: „Anyám, mily jóságos vagy Te!” Átzokogtam a szentmisét. Mily sok az a kegyelem, melyet Ő áraszt reánk! Szentmise után szemmel tartottam a gyermekeket. Mikor kimentek, utánuk siettem, hogy nevüket és címüket megtudjam.

Közben azt is megtudtam, hogy sokgyermekes család gyermekei. Tíz óra előtt tíz perccel elvezettek a püspöki palotába. Nem a rendes bejáratnál mentünk, hanem előbb a konyhába. Ott az egyik nővér, aki épp téstagyúrással foglalatoskodott, munkáját abbahagyva intett, hogy menjünk utána. Az alagsoron sötét folyosón keresztül vezetett utunk, míg utána felértünk a folyosóra, majd a püspöki váróterembe.

II/41

Kevés várakozás után a püspök úr titkárához vezettek /H/. Ő a kápolnába vezetett. Ott hamar mély áhítatba merültem. „Imádott Jézusom, végre itt vagyunk!” Rövid várakozás után észrevettem, hogy valaki bejött, és a „Veni Creator Spiritus” imát kezdte egészen hangosan. Én nem néztem mindjárt oda, hogy ki imádkozik, de mivel az ima tovább is tartott, odanéztem. A püspök atya volt. Míg én felálltam, ő az imazsámolyt maga elé készítette. Eléje térdeltem, hogy az előre bejelentett gyónást elvégezzem. Ez hosszan tartó volt. Én csodáltam szent nyugalma és azt az önfegyelmet, melyet a hosszú időn át tanúsított. Egyetlen egyszer sem szakította meg egyetlen közbeszólással sem. És miután befejeztem, kisvártatva megkérdezte, szeretnék-e még valamit mondani? „Nem.” – mondtam én. Ő mindent meg-

válaszolt. *Én csodáltam rendkívüli szellemi frissességét, mellyel megválaszolta kérdéseimet. Feloldozás után még egyszer hosszan megáldott. Szavai megnyugtatták lelkemet, eloszlatták gyötrő, kínozó kételyeimet. Ott nyomban leborultam hálát adni az Úrnak. Közben a püspök atya is még rövid fohászt végzett. Mikor felállt, hozzám lépve jóságos, atyai kezével homlokomra keresztet rajzolt. Erre nem voltam elkészülve. Hirtelen mozdulattal csókkal illettem áldást adó kezét. Ez úgy meghatott, és miután ő kiment, én még ott maradtam, és átelmélkedtem a Szent Szűz közléseinek átadását. A Szűzanya jósággal és szelídséggel szólt hozzám: „Ez a rendkívüli megkönnyebbülés, melyet most érzel, az én ajándékom. Tudod mit? Most pihenjünk egyet, hogy legyen erőd a további küzdelemre, mely rád vár.”* S ahogy ezeket a szavakat kimondta, anyai szeretetével jóságosan simogatta lelkemet. Én lélekben megpihenve a püspök atya különös áldására gondoltam, mert áldása nyomán az Úr békéje töltötte el lelkemet, oly csodálatosan, hogy ilyet még soha, semmiféle áldás után sem éreztem. Ha rágondoltam, még néhány nap múlva is a boldog megnyugvás árasztotta el szívemet.

II/42

1962. december 16.

A máriaremetei kegytemplomba mentem ahhoz az atyához, kinek egy héttel ezelőtt átadtam a Szent Szűz közléseit. Ő már néhány szó után rám ismert. Kérdéseket intézett hozzám. Először is azt kérdezte, özvegy vagyok-e, hány gyermekem van, kikkel lakom együtt? És vétek-e a szeretet ellen máskor is? Mert az átadott sorok között azt is leírtam, hogy egy napon a Szűzanya oly sokat beszélt velem, (s) lelkem ezáltal annyira elvonta a világtól, (hogy) én egészen kikapcsolódva éltem órákon át, és csak este későn jutott eszembe, hogy gyermekeimnek kenyeret és tojást kellett hoznom. Ezért kérdezte, hogy ez előfordul-e gyakran, mert a szeretetszolgálat elmulasztása, az bizony nagy hiba lenne. Mondtam neki, ez még csak most fordult elő először hibámon kívül,

mert nem volt szándékos. Közben megemlítettem neki, hogy voltam a püspök atyánál, átadtam a Szent Szűz közléseit. Elmondtam néhány szóval, mit mondott a püspök atya. Ő erre azt válaszolta, hogy ő is ezt mondta volna, amit a püspök atya mondott. Majd rátért a Szent Szűz közléseire. Azt mondta, elolvasta kétszer, de nem érti. Én ezen nagyon elcsodálkoztam, és szerettem volna a Szent Szűz Szeretelángjáról ékes szavakat mondani. De hiába erőlködtem, nem jött elmémbe gondolat, sem ajkamra szó. Elgondolkodtam, hogy lehet ezt nem érteni? Ő közben még azt mondta, hogy az első péntek és első szombat is az engesztelés napjai. Én úgy vettem észre, fölöslegesnek tartja ezeket a közbeékelt kegyelmi napokat.

A gyónás befejezése után, amikor elhagytam a gyóntatóhelyiséget, a gondolat, hogy nem érti, még jobban fájt. A Szent Szűzhöz foháskodtam: „Édesanyám, akihez küldtél, nem érti Szeretelángodat.” Kértem a Szentlelket, világosítsa meg és járja át őt is a Szent Szűz Szeretelángjának kegyelmi hatása úgy, mint engem. Elmélkedésem közben rettenetes lelki kínok kezdtek gyötörni. Közben eltávoztam a templomból. Az úton még jobban fokozódott a fájdalom. Lelkemben ismét a gonosz támasztott sötét kételyeket: „Látod, nem csodálom, hogy nem érti zavaros gondolataidat. Pedig ő egy igen okos pap, mégsem tud eligazodni zagyva kitalálásaidon. És te még elképzeled magadnak, hogy neked ezért szenvedned kell. Tudod, ilyet csak egy zavart eszű hisz el. Miért kísérletezel?” Minden erőmmel rendezni igyekeztem gondolataimat. A szenvedések oly borzalmas kínokat okoztak, hogy útközben szerettem volna a szembejövőkkel tudatni, milyen borzalmasan szenvedek. Közben a gondolataim is elhomályosodtak. Újra eszembe jutott, hogy miért nem tudtam a Szent Szűz Szeretelángjáról beszélni. Most magam is arra a gondolatra jutottam, hogy én sem értek mindent. Miközben hazaérkeztem, vidám dalokkal igyekeztem takarni lelkem nagy szenvedéseit, nehogy gyermekeim észrevegyék szenvedéseim miatti lehangoltságomat. Ó, borzalmas lelki kín! Ki tudna megszabadítani? Hisz senki

sem ért meg, hiába is mondanám el bárkinek is. Estefelé szünni kezdett lelkemben a gyötrő kín. Az esti imámat az Úr oltára előtt végeztem: „Imádott Jézusom, én nem tudom, de Neked tudnod kell, mi van velem. El nem tudom mondani azt, ami elmémet zavarja. Te tudod. Szabadíts meg a gonosztól!”

Ezt az Úr Jézus kérésére fel kellett olvasni gyóntatómnak.

1962. december 17.

A Szent Szűz szavai, mint megvilágító jóság, úgy hatottak lelkemben: „Kislányom, miért erőlködtél, miért akartál te ékes szavakkal szólni Szeretelángom mellett? Tartsd szem előtt rendeltetésedet, a szenvedést, és emlékezz Szent Fiam szavaira, melyeket mondott. A szenvedést és a te szünet nélküli áldozatodat hozd meg! Szenvedéseid nem hiábavalók, de az nem a te dolgod, hogy ki hogyan értse meg Szeretelángomat. Kis eszköz, ne csodálkozz azon, hogy nem tudtál szólni ékes szavakkal. A cselekvő én vagyok, és szeretetem Lángját én gyújtom ki a szívek mélyén. Szavaidat én állítottam el, és elmédet is én homályosítottam el. Nem akartam, hogy az önteltség befészkelje magát lelkedbe. Ez nagy hiba lett volna. Te kis eszköz, térj már észre, és légy egészen alázas! Eszköz vagy kezünkben. Mi vigyázunk rád, és nem engedjük a bűnt közel hozzád. A kísértésekre pedig vigyázz, mert a gonosz igencsak felhasznál minden alkalmat, hogy alázatosságodat megingassa.”

1962. december 18.

Új lakásomba költöztem, mely semmi egyéb, mint egy kicsi szoba, mely 2 × 2 méter. Ez a kertünk végében épült. Ma este volt az első nap, hogy ott aludtam. Hiába voltam fáradt, szememre nem jött álom. Éjfél felé járt már az idő.

II/45

Még mindig ébren voltam, s közben arra gondoltam, hogy ha most nem tudok elaludni, mire elérkezik a virrasztás ideje, nem fogok tudni felébredni. Ébrenlétemben a Szent Szűz Szeretetlángjára gondoltam, mert a virrasztás egyik óráját a Szent Szűz Szeretetlángja kigyulásáért ajánlom fel. Egyszer csak ütést éreztem testemen. Az elsőt a második, majd a harmadik is követte. Utána még egy kisebb ütés következett. Borzalmas éjszakám volt. Félelem nemigen volt bennem. Az ütések után fáradtság és fájdalom vett hatalmába, mely után elnyomott az álom. Két óra után felébredtem, de még egy órát sem tudtam virrasztani. Úgy éreztem magam, mint akit jól elverték. Az ördög ütlegelt. Tudtam, éreztem jelenlétét, csak azon csodálkoztam, hogy a negyedik ütés, amit rám mért, az nem fájt úgy, mint az előzőek. Úgy éreztem, mintha egy kéz visszatartotta volna. Alig háromnegyed órai virrasztás után ismét lefeküdtem. Az álom annyira elnyomott, hogy – ami nem szokott velem megtörténni – hét óra előtt ébredtem. A mi templomunkban, mivel a sekrestyés nővér beteg, a hat órai harangozást én vállaltam el. El lehet képzelni ijedtségemet. Mire a templomba értem, már a roraténak is vége volt. Szomorúan panaszkodtam a Szűzanyának, hogy az ördög elvert, és nem tudtam felkelni.

Csodálatos az, amit most írok. A Szent Szűz így szólt: „Mi is ott voltunk, Szent Fiam és én. Mi engedték, hogy ütlegeljen, de én hamar lefogtam: elég.” Én igen szégyelltem magam emiatt, hogy a gonosz elvert. Még napok múlva is szégyen ömlött el arcomon. A gonosz meg csak vigyorgott: „Ugye, ugye, ki akartalak józanítani bolondériádból. Elég legyen már a sok böjt és virrasztás, hagyj fel vele, semmi értelme ennek a sok hiábavalóságnak!” A Szent Szűz az ördög szavaiba beleszólt, és megígérte, hogy nem fogja megengedni többet, hogy a gonosz ütlegeljen. De erre most szükség volt. A Szűzanya tovább beszélt hozzám:

II/46

„Kislányom! Hozd meg áldozataidat, és merülj el az alázatosság mélyreható megsemmisülésében! Kedves kis eszközöm vagy, és a nagy alázatosságra való törekvésed igen kedves

nekem. Szeretetlángom kegyelmi hatásának kiáradása az, mely által ily kitartó a törekvésed.” A Szent Szűz szavai igen nagy erőt adtak nekem hosszú időn át.

Mivel M. atya beteg volt hosszú időn át, újra B. atyához mentem gyónni. Szavaiból azt vettem észre, nagyon meglepődött és örült is: „Miért nem jött?” – kérdezte. Ő már várt. Elmondtam neki: a közbeeső időben M. atyánál voltam. M. atya azonban visszautasított a legmesszebbmenőig, és nagyon megbánta azt is, hogy velem szóba állt. Elmondtam azt is B. atyának, hogy szigorúan megkért, mellőzzem az ügy további tárgyalását, mert ő nem hajlandó tovább foglalkozni ezzel kapcsolatban velem. Meggyóntatni ugyan meggyóntat, de őt tovább ne terheljem. Mivel rendkívüli lelkiállapotom (miatt), melyben élek, sehogy sem tudom ezen dolgok mellőzésével a szentgyónásomat elvégezni, ezért most arra hivatkoztam, (hogy) nem a magam akaratából, hanem csakis a mellém rendelt nővér tanácsának engedelmeskedve jöttem ismét vissza az atyához.

Mikor B. atyának elkezdtem a szent ügyről beszélni, ő már sok mindenre nem emlékezett. Hivatkozott rossz memóriájára, és hogy gyengélkedik. Majd türelemre intett, és Szent Juliannára hivatkozott, aki negyven esztendeig tartotta lelke mélyén az Isten szent ügyét, míg napvilágra jutott. „Isten ügye lassan jut érvényre” – mondta ő. Majd a régebben kapott írásból, melyet én átadtam, és ő ezt alaposan átolvasta, megállapította, hogy az Úr Jézus engem nagyon szeret, és ezért az átlagon felüli szeretetért, mellyel elhalmoz, legyek nagyon hálás Neki. Majd hivatkozott arra, hogy tanítványait sem szerette mindegyiket egyforma mértékkel. És több megbeszélte dolog után kijelentette, hogy ő nem érti a dolgokat. „Nem csodálom” – mondtam én neki. Azután elbeszéltem neki a Szent Szűz kegyhelyén történt szentgyónást, mikor is a Szent Szűztől vezetettve kellett egy egészen ismeretlen atyához mennem, és az ő utasítására át kellett adnom közléseit. Mondtam B. atyának, hogy az atya is kétszer elolvasta, és ő is azt mondta, hogy nem érti a dolgokat. Én értem. Én ugyanis gyakran visszaimádkozom

II/47

a Szent Szűz szavait, és kérem a Szentlelket, derítsen fényt azokra, akik már tudnak erről. Majd utána vita támadt közöttünk, hogy alig tudtuk kivárni egymás szavának befejezését. *Az atya azt válaszolta, úgy veszi észre, hogy én nagyon is erőszakolom a dolgokat, és ezt ne tegyem, mert Isten dolga, hogy meglegyen. Mondtam neki, hogy jól veszi észre, de én nem tehetek róla, nekem igen erős indításom van, hogy a dolgokat sürgessem. Ezt az erőszakos sürgetést M. atya is észrevette, és azt mondta, várjam meg, Isten akarata úgyis kitisztul. Borzalmasan megviseli nekem is testemet és lelkemet ez a nagy erőszak. A magam erejéből nem tudnám ezt megtenni, mert ez olyan nagy megaláztatást jelent számomra. És ha csak rajtam múlna, számat sem nyitnám szóra. A hang, mely által szólok, a Szent Szűz sürgetése, mely lelkemben szinte már állandósult, és nem tudok ellenállni a Szent Szűz állandó sürgetésének. Az atya erre azt mondta, az Úristen a nyugalom Istene. Legyek csak nyugodt, és szívemben őrizzem meg az Úr békéjét. Utána még nagyobb vita lett, nem tudtam elhallgatni. Éreztem, ez a beszéd nem az én természetes erőmből származik. Míg végül is az atya azt mondta, hogy ő átadja az ügyet egy másik főtisztelendő atyának átoltvasás végett. Legyek hozzá bizalommal, mert az illető nagyon bensőséges lelkületű. És egy időpontot tűzött ki, hogy hol és mikor lesz a főtisztelendő atya, akit Gy.-nek hívnak.*

II/48

1963

1963. január 2.

A máriaremetei kegytemplomban a napi egyórás szentséglátogatáson, amint elmerültem a hallgatásba, az Úr Jézus hálás szavakkal szólt: „Mondd csak, mondd, hogy »imádott Jézusom«! Már máskor is mondtam neked, hogy mennyire tetszik ez Nekem. És ha egy órán át nem jönne egyetlen szó sem ajkadra, csak ez, bűneid bánatával csak ezt mondogasd. Ez kegyelemmel teljes bűnbocsánatot és megnyugvást ad a lelkeknek.” Utolsó szavaiban többes számban beszélt, és

kért, ha mód lesz rá, adjam tovább kérését. Utána még tovább is beszélgetett: „Gyermekem, az elkövetkezendő nagy kísértések, melyekkel a sátán zavarni fog, ismétlem, erősebbek lesznek az előbbinél. De a Reám hagyatkozás kegyelmének csodálatos erejével győzni fogsz. A sátán vad dühe fokozottan mindent kitalál megingatásodra. Én engedem ezt. Ne higgy neki! Most is állandó hazugságokkal akar téged zavarni. Vigyázz! Kedveskedő hízelkedéseivel fog hozzád közeledni, hogy megtévesszen vele. Kísértéseid után világtalanul fog elhagyni.”

Még aznap, éppen ebéd után, az Úr Jézus igen kedves, megnyugtató hangon szólt: „Kislányom, vidd el a közléseket a melléd rendelt nővérhez, és ő adja át egy papi személynek.” Megkérdeztem, kinek? Ezt a választ kaptam: „Akinek nevét eszébe juttatom, annak adja át.” Utána ismét nagy ellenállás lett bensőmben, nehezen tudtam elhinni ezeket a különös szavakat, és vártam napokig, míg lelkemben az indításhoz az Úr újabb erőt ad. Még aznap, mikor beteglátogatásból jöttem haza, az autóbuszban váratlanul értek az Úr Jézus szavai: *„Tudod-e, hogy a Reám hagyatkozás csodás kegyelme az, mely gyötrő szenvedéseidben oly erőt ad, hogy általa a kétségbeesés, mely megkörnyékezi lelkedet, a szenvedések tetőfokán sem tud érvényesülni lelkedben. Leánykám, írd le szavaimat, és imádkozd vissza a nehéz órákban.”*

1963. január 4.

Este, étkezés közben nagy lelki nyugtalanság vett erőt rajtam. Gondolataim megteltek keserű önváddal. Nagyon is sok kényelmet engedek meg magamnak. Aki ilyen sok kegyelmet kap, annak fokoznia kell magában az érdemszerző alkalmakat, én pedig az Úr által kért virrasztásokat is nemegyszer megkönnyítem. Félttem, hogy ez engem egyre jobban el fog vonni Isten közeléből, és teljesen elvesztem kegyelmi életemet. Emiatt nagy nyugtalanságot éreztem. Nem

II/49

vagyok többre képes, hiába is erőlködöm, és bárhogy is bánt, nem tudom fokozni magamban (az áldozatokat). Amit teszek, azt is Isten különös kegyelmével teszem, a magam erejéből nem volnék képes még ennyire sem. „Imádott Jézusom, mivel Te most hallgatsz lelkemben, én csak egyoldalú beszélgetést folytatok Veled. Tudod, mily gyarló és bűnös vagyok, Nélküled nyomorult semmi! A Reád hagyatkozás nagy kegyelméből élek.”

1963. január 6.

Vendéget vártunk, és egyik kis menyem, kinek nemrég kisgyermek született, igen gyengélkedő volt. Én átvettem háztartása vezetését. Ez a munkatöbblet valahogy nagyon is szétszórt. Ebéd után elvonulni készültem kis szobámba, miközben az Úr Jézus így szólt: „*Ma egész délelőtt nem szóltál Hozzám. Mondd, neked nem hiányzik a Vélem való társalgás? Nekem igen.*” Ó, milyen szomorúság vett erőt rajtam! „*Imádott Jézusom! Te végtelen jóság!*” És leborultam, hogy bocsánatát kérem, hogy ilyen figyelmetlen voltam Hozzá, és kis szobámban a csendességben elmerültem imádásába. Ő közben elárasztotta lelkemet jelenlétének csodás kegyelmével, és keserves panaszkodásba kezdett: „*Tudod-e, hogy az egész egyházközségben nincs most egyetlen lélek sem, aki imádna és szóba állna Vélem?! Oly távol van lelkük Tőlem! Gazdag vagyok, és mégis koldulok a ti szeretetetek után. És mivel hiába koldultam, most azért hozzád szóltam. Ugye, te már jól ismersz, és nem utasítasz vissza? Mert akiknek felkínáltam kegyelmeimet, azok úgy félnek, mintha Én bajt, szerencsétlenséget hoznék számukra. Kislányom! /És hangja szánalmasan esengett felém./ Fogadd el kegyelmeim bőségét! Imádj és engesztelj mások helyett is! Kérj számukra sok kegyelmet!*” Panaszos szavai szívemet igen nagy bűnbánatra indították. Az Úr Jézus tovább kért: „*Bánd mások helyett is!*”

II/50

Aznap még újra meglepett a keserű vádak gyötrő kínja. Újra lanyhaságom gondolata vádolt. „Imádott Jézusom! Te

ismersz engem. Bármennyire is gyenge akaratú vagyok, tudod, hogy amit adtál, azt sem érdemeim szerint kaptam. Hogy is tudnám meghálálni?! Erre képtelen vagyok. Te tudod legjobban, hogy én milyen kis semmi vagyok.” Bántó tépelődéseimben a vádló szavak nem csendesedtek le: „Miért nem erőlködsz, lanyha lélek?” A gonosz zavargása ilyenkor elveszi tisztánlátásomat. Összekever bennem mindent: hogy nem teszem azt, amit Isten kért tőlem, nem vagyok nagylelkű, visszaélek Isten jóságával, a kegyelmek bőségét, melyeket az Úr reám pazarolt, semmibe veszem. Mert vannak érdekesebb lelkek, akik igazán nagy áldozatokat hoznak, én pedig rest vagyok a jóra.

A gonosz tovább zavart, hogy akkor jobb, ha felhagyok törekvő életmódommal, ha nincs erőm megtenni a megbízást, úgyis káromra lesz minden. Ilyenkor Páter Bíró aranymondása úgy szívódik lelkembe, mint szomjas földbe a víz: „És ha annyit és úgy szenvedek is, hogy belepusztulok, de szent leszek, mit vesztettem?”

1963. január 8.

Éppen díszpárnákat festegettem, s közben a Szent Szűz kezdett beszélni, panaszkodni esdeklő hangon: „*Anyá vagy te is, és én anyai Szívem tengernyi bánatát és szenvedését megosztom veled. Tudom, te átérzed anyai fájdalmamat. Gondold el, ha hat gyermeked elkárhozna, mily fájdalmad lenne miattuk! És én? Ó, gyötrelmeim, melyekkel látnom kell, amikor a sok lélek a pokolba szédül! Segíts, kislányom! Gyermekem!*” És amint ezeket mondta, én is lélekben Vele szenvedtem. Szívemet összeszorította a fájdalom. A Szűzanya éreznem engedte lelkének gyötrő kínjait.

1963. január 9.

Újra a sátán zaklatása özönlötte el lelkemet, és sokféleképpen el akarta velem hagyni ezt az életmódot, melyet azóta

élek, mióta a Szent Szűz Szeretelángjának kegyelmi hatását reám árasztja. A kegyelmek eme kiáradása oly erőt ad, mely emberfeletti küzdelmeimnek dacára (is) meg tudja tartani állandó lelki egyensúlyomat. Most a sátán más módot használ velem szemben. Elém tárja gyengeségeimet, és még hízelkedéseivel is meg akar téveszteni: „Aki ilyen nagy küldetést kapott, annak nem szabad restnek lennie. Menj, add át a küldetést mindenfelé, mert így úgysem lesz elterjedve soha! Ne tartsd (meg) magadnak! Tudod, mennyire vétkezel? Mert hitetlen vagy és bizalmatlan, és gyáván meghunyászkodsz. Terjeszd csak és híreszteld mindenfelé, hogy tudjanak róla és higgyenek benne!” Elmémet egészen a végletekig kimerítette. A hosszas küzdelemben az Úr Jézus szavaira gondoltam: „Ne higgy hízelgő szavainak, bármit mondjon is!” Én minden erőmmel ura akartam maradni önmagamnak, és az Úr segítségével visszaverni a gonosz hízelkedő kísértéseit. Utána a sátán újra elém tárta bűnösségem tudatát: „Te hitetlen, bizalmatlan, miért hátrálsz? Miért nem igyekszel a kérést továbbadni? Te gyáva, nem vagy méltó semmire!” Hogy zavargásait újra visszaverjem, az „Üdvözlégy Máriát”, a Szent Szüzet dicsérő és könyörgő imát mondogattam, míg nem zaklatását elnyomta a Szent Szűzhöz esdeklő hosszas könyörgésem. Ezeket a rettenetes kínokat, melyeket most leírok, a Szentestétől kezdve éltem át, és lelkem vergődésében a mellém rendelt nővérhez fordultam soraimmal:

Drága jó Nővérkém!

II/52 A Szentestén, vagyis inkább a hajnali virrasztás után, amikor a kápolnából visszatértem, megkérdeztem Öntől, bűn-e az, ha én hiszek abban, ami bennem van? Ön kissé habozva ugyan, de azt mondta, hogy nem. Én akkor pillanatnyilag meg is nyugodtam. Az éjféli mise utáni virrasztás közben ugyanis borzalmasan szenvedtem. Gyötrő kínjaim voltak amiatt, hogy mivel senki nem hisz nekem, én hiába hiszek és szenvedek. Jobb lesz, ha én is elvetem magamtól a bizonytalanságot, és nem foglalkozom tovább a gondolattal. Szent Karácsony éjjelén felsóhajtottam magamban: „Jézusom, na-

gyon szenvedek!” „Én is elhagyottan szenvedek” – panaszkodott Ő is. „Tudod mit? Szenedjünk együtt! Akkor neked is könnyebb lesz, meg Nekem is.” Ezek után a szavak után mélységes csend és sötétség borult lelkemre. A szenvedések úgy megrohanták lelkemet, hogy zokogni kezdtem. A szent éj csendjében körülöttem a ház népe csendes pihenőre vonult el, és én az Úr Jézussal szenvedtem. Gondolataimba sötét, lelket szorongató bizonytalanság telepedett, ez másnap még jobban fokozódott, és azóta sem szűnt meg. Sőt, most még éjjel-nappal is gyötör.

Szeretett, drága jó Nővérkém!

Sajnálom, hogy soraimmal zavarom, de Isten szent nevében kérem, imádkozzon értem! Pokoli kínokat szenvedek, és nem tudok szabadulni bűnösségem nyomorúságából. Órákon át csak zokogásban vergődöm. Egy hatalom, melyről nem tudom, mi, kényszerít, hogy hagyjak fel állandó hazudozásaimmal, ne áltassak még másokat is. Hisz láthatom, nekem nem hiszik el egyetlen szavamat sem. Félnék, irtóznak tőlem, mert látják gonoszságaimat, és magamra hagyják, mert amíg én nem akarok szabadulni, addig ők sem tehetnek semmit. A feloldozás, melyet M. atyától kaptam, az sem érvényes, mert nincs meg bennem a megjavulásra való igaz akarat. E nélkül pedig a feloldozás nem érvényesül lelkemben, mert én bűnt bűnre halmozok. Nagyon kérem Önt, bocsásson meg, hogy jóhiszeműségét eddig kihasználtam, és visszaéltem jóságával. Ne higgyen előbb elmondott szavaimban, hazugság az mind. Megcsaltam Önt és önmagamat is. De a sötétség még fogva tart, a konokság még mindig nem engedi, hogy mások előtt is megalázzam magam. Lelkem békéjét addig nem tudom megszerezni, míg rettenetes hazugságaimat vissza nem vonom, de erre képtelen vagyok. A kevélység útját járom. Minden szó vádol, melyet eddig kimondtam vagy leírtam. Nem tudom azokat visszavonni. Meg vagyok fosztva akaratomtól. El fogok kárhozni, nincs irgalom számomra. Azért félnék tőlem. M. atya is megbánta, hogy szóba állt velem, nem akar velem ő is el-

II/53

kárhozni. Ön se akarjon! Sajnálom jóságát, melyet el fogok veszíteni, de tovább kell vinnem az ügy visszavonását. Kérem, legyen segítségemre, hogy megszabaduljak pokoli kínjaimtól, mert úgy érzem, állandóan szentségtörő áldozást végzek. Ima, az nem jön ajkamra már napok óta. Kevélységem nem engedi gondolataimhoz a jóra való megkönnyebbulést. Összetörten magamba roskadok, vergődöm, minden csak vádol. Ahogy bent ülök kis szobámban, nem tudok semmire ránézni, ami szent. A Szentlélek Mátkája kép vádol, hogy én Őt ilyen hazugsággal szennyeztem be. Szent Imre képére nézek, az is csak vádol, hogy őt is hazugsággal szennyeztem be. A szenvedő Krisztus arcra nem tudok ránézni. A hang lelkemben oly erős: „Ne nézz rám, míg bűneidből ki nem vetkőzöl! A gőg miatt, melyet nem akarsz elhagyni, én is elhagytalak. Nem kellesz! Távozz tőlem! Irgalom csak a megtérő bűnös részére van. Hiába bánod régi bűneidet, amikor a mostani hazugságodat nem akarod visszavonni. Ezt kell előbb, míg ezt nem teszed, hazug vagy! Álnok, kevély, önmagadat taszítod a kárhozatba! Énrám ne számíts! Én csak a megtérő bűnöst emelem magamhoz, te pedig konok vagy. Nincs benned semmi alázat, a kevélység tart vissza, nem akarod jóvátenni égbekiáltó bűnödöt.” És hiába erőlködöm, nem tudok megtörni. Nem tudom magam alázatos bűnbánatra kényszeríteni. Hazugságaimtól összetörten borzalmas lelki kínokban vergődöm.

Körülöttem az elkárhozott lelkek sokasága esedezve kiált felém, rimánkodnak, hogy ők is azért kárhoztak el, mert nem tudtak szabadulni konok kevélységükből. És én is a kárhozat szélén állok, mentsem meg magam, mert csak én tehetem meg, az én akaratom hozzájárulásával. „Nincs akaratom.” – zokogtam magamban. Odaadtam Istennek, és Ő sem enged megszabadulni? Lelkemet, mely a kárhozat előtt áll, nagy félelem tölti el. Az imádságot mintha kitörölték volna elmémből. Órákon át nem tudtam kimondani Jézus nevét. Nem tudtam Hozzá küldeni szavaimat. „Imádott Jézusom!” Néma nyelvvel csak próbálgattam kimondani, míg végre úgy igyekeztem, ha egyben nem is tudom, minden be-

tűjét külön próbáltam. A betűk kiejtése is vádolt: „Ne merd e nevet ajkadra venni! Azt csak bűnbánó lélek teheti meg. Te konok, szennyes szájú, mit akarsz te? Irgalmamat csak a megtérő bűnösnek adhatom. Addig, míg megátalkodottságban élsz, ne számíts irgalmamra!” Ha az Úr szavaira gondolok, az is csak vádol. Mikor arra gondoltam, hogy a közléseket az ország főpapjához kell vinni, égető kín támadt lelkemben. „És hiába is méysz, feloldozást ott sem kaphatsz. Ha meg nem törsz, kárhozatra vagy ítélve. Gerinctelen nyomorult, te!”

Ó, mily kétségbeejtő tévedésben élek! Nem tudom, mi lett akaratommal, hisz én átadtam magam Istennek, és arra kértem, ne cselekedjek semmit, ami nem az Ő akarata. Tegyen bénává, némává, szüntessen meg bennem mindent, amivel nem Őt szolgálom. És most mégsem tudok kevélységeből megszabadulni. Még nevét sem engedi ajkaimra venni. Az Úr Jézus szavaira gondoltam, amikor egyszer azt mondta: „Csak Anyám által!” „Égi Anyám, Te is elfordultál tőlem hazug életem miatt? Most nem indítod bűnbánatra lelkemet úgy, mint máskor. Bűneim sokasága elmémet tébolyulttá teszi. Akaratomtól megfosztottam magam, csak hogy Téged szolgáljalak, és most mégsem tudok kedvedben járni? A bűn, jaj, a bűneim távol tartanak Tőled!” Égbekiáltó fájdalom ez, amit akkor érzek, mikor az Úr Szent Testét veszem magamhoz. Lelkemet hasítja a vád: „Szentségtörő, távozz Tőlem!” És én mégis megyek, bízó reménnyel. Bűneim súlyos terhével nem tudok határozni, hogy szánjam rá magam arra, hogy amit átadtam a püspök atyának, azt most visszavonjam, eléje álljak, hogy hazug vagyok. A többi ügysem hisz. B. is megmondta, hogy kevélységemet alázatoságba burkolva akarom elhíttetni vele hazugságomat. El kell mennem hozzá, meg kell mondanom, igaza van. Ő is meglátta bennem a hazug ámitót. Amikor a napokban Önnél jártam, azt mondtam, hogy jó érzésem nem engedné, hogy hazudozzam. Lelkemre nehéz bűn telepedett. Sajnálom, hogy Ön hitt nekem. Észbontó gonoszság: behazudtam lelkembe a kegyelmeket. Nem tudom, hogy lehet ez? Ennyi-

II/55

re mélyre hogy süllyedtem bele a bűnbe? Lelkem hangosan kiáltozik irgalomért az Ég Anyjához, de Ő elfordul: „Csak őszintének kell lenned. Csak ez szabadít meg, senki és semmi más.” Félek, amikor szentáldozáshoz járulok. Akkor lepnek meg a legborzalmasabb szenvedések. Szentségtörő vagyok, mindegy már nekem! Ki fog feloldozni égbekiáltó bűnömtől? Senki nem áll szóba velem. Ajkam néma, nem tudom imára nyitni. Bensőmben megszűnt az Istenre gondolás. A böjtöket és virrasztásokat felajánlom, és irgalomért kiáltok Istenhez, ne hagyjon el! Eszembe jut M. atya szava: „Szenvedjen szelíden!” De bűneim kétségbe ejtenek. Ha a Szent Szűz Szeretelángjára gondolok, a pokol kínjai árasztanak el. Hisz épp azért kell szenvednem, mert hazugságom nem törik meg. Az Irgalmasság Anyja nem áll mellettem, mert én most nem tudok Őhöz á őszinte lenni. Kérem Őt, csak még egyszer fogadjon vissza! Nem lehetek kevély, vagyis hazug – tart tovább a kínlódás. Arra kértem: „Égi Anyám, engedd, hogy megtérjek, várok szelíd szenvedéssel, de ezt nem bírom soká!” Szemvedéseim kiforgatnak emberi mivoltomból, és kezdek kétségbeesni. Akkor minek a sok pap, ha félnek a bűnöstől? Engem az ördög szállt meg. Azért nem tudok a hazugságról lemondani. Drága jó nővérkém, segítsen megszabadulni! Vagy hová, kihez forduljak, hogy fel tudjak kelni megátalkodottságomból? A szentáldozáskor sem tér be hozzám a béke. Tele van a lelkem váddal. A hang lelkemben tovább vádol: „Miért is okvetetlenkedsz? Másokat akarsz megmenteni, mikor te sem tudsz a bűntől megszabadulni? Ne légy okvetetlenkedő! A magad lelkére kellett volna előbb gondolni!” – kiáltozik felém a figyelmeztető hang. Pokoli ez a kín, mely fogva tart, hogy saját lelkemet sem tudom megmenteni, nincs kiút! Az ördögtől megszállottan kell elkárhoznom! Ha Ön nem segít rajtam, nem tudok semmi mentséget találni. Minden erőmmel írom e sorokat, a gyötrelem kínjai összezavarnak. Nővérkém, nagyon kérem, segítsen rajtam!

1962. december 27.

Reggel a tabernákulum előtt térdeltem, és lelkem gyötrő kínjaiban sírva, zokogva kiáltoztam az Úrhoz: „Imádott Jézusom! Hol vagy? Miért kell Nélküled élnem?” Lelkemben ismét a vádló szavak: „Mert kevély, hazug vagy.” Én tovább könyörögtem: „Jézusom, csak még egyszer légy irgalmas!” „Megátalkodott! Ne merd nevedet ajkadra venni, hazug minden szavad!” „Nem értem. Ha hazug vagyok, segíts engem őszinteségre!” „Távozz Tőlem! Júdás is azért kárhozott el, mert konok volt. Te is azért jutsz kárhozatra, mert konok kevélységed elnyomja emberi mivoltodat és minden jó érzésedet. Ne kiáltozz, hanem hagyj fel hazug kitalálásaiddal!” „Uram! Nincs nálam az akarat, Neked adtam, és nem is akarom azt visszakapni, csak add meg a megtérés kegyelmét!” Hiába kiáltoztam kétségbeesetten, csak vádban és elutasításban van részem. Lelkem szorong a kételyektől, már kimerített a sok gyötrődés. Magamba roskadva újra csak zokogok.

Egész életemben nem sírtam annyit, mint mostanában. „Égi Anyám, Te hol vagy? Ha Szeretetlángodra gondolok, majd felégeti arcomat a szégyen. Miért van ez?” „Mert hazug vagy, nyomorult féreg, jobb lett volna neked meg sem születned, úgy, mint ahogy Júdásról mondták. Akkor legalább nem kárhoznál el. Szemétből kiszedett semmi, rongyhalmaz, te hálátlan, mocskos szájú, hazug, térj már észre!”

A hang most üvölteni kezdett, borzalmas dühre ragadva. Ekkor megismertem egy pillanatra: a gonosz tombolt, hogy rákényszerítsen a beismerésre. Utána egy pillanatra szelíd érzés fogott el. Vajon Isten akarata ez? De a másik pillanatban ismét, még nagyobb súllyal nehezedett rám hazugságom nyomasztó kínja. Nincs kiút a kárhozatból. Szédülök a gondolattól: hát inkább kárhozzam el, semhogy belássam és visszavonjam hazudozásaimat, melyekről úgy véltem azelőtt, hogy égi szavak szólnak hozzám? És én ezek miatt kár-

II/57

hozom el? „Igen, mert önámításodat másoknak is átadod. De elcsúsztál, láthatod, nem hisznek (neked). A sok kudarc, mely hazugságodat kíséri, legalább jobb belátásra bírna! Esztelen, úgy látszik mindenáron biztosítani akarod az örök kárhozatot. Bár meg sem születnél volna! Júdáson kívül te vagy az, aki biztosan elkárhozik. De ő legalább élvezte egy életen át kapzsisága javait, és ha bűnét megbánta volna, ő is bocsánatot nyert volna. De a kétségbeesés nem engedte őt bűnbánatra. Okulj belőle! Ne ess kétségbe, még van idő! Júdásnak is csak egyetlen szavába került volna, és megbocsátást nyert volna. Neked is csak egy szó elég ahhoz, hogy irgalmat nyerj, és te, kevély, konok, ezt nem akarod kimondani? Hazugságaidal beszennyezted az eget!” „Égi Anyám, mi lett belőlem? Hogy tudtam ennyire lesüllyedni? Mentsd meg lelkemet a kárhozattól! Ki távozott Tőled meghallgatatlanul?” „Én csak alázatos, megtérő bűnöst emelek fel, te pedig konok, megrögzött bűnös vagy. Csak szenvedj holtod napjáig! Rajtad múlik, meddig akarod vinni hazug ámításaidat.” Ó, kegyetlen kín! Nyissam-e még könnyörgésre ajkamat, és kihez, ha égi Anyám is megvet? Kétségbeesés fojto-gat, és nincs erőm arra, hogy elinduljak visszavonni írott hazugságaimat. „Ó, karácsonyi kiseded Jézus, én nem tartozom a megváltott lelkek közé!” „Aki Anyám nevében hazudik, az kárhoztatva lesz!” Most már nem találok szavakat. A lelki gyötrelmek tetőfokán a kétségbeesés mélységébe zuhanok. De ki hisz nekem, megszállott gonosznak? Ki segít rajtam? Elmém sötétségében nincs a kegyelemnek egy párányi kis fénye sem, hogy megtörné lelkemben a kevélység bűnét. Nem, nem, nem tudok lemondani! Ha azok nem hisznek, akiknek átadtam a Szent Szűz szavait, a Szűzanya dolga, hogy én belátásra kényszerüljek. És ha hazugság, amit én leírtam és továbbadtam? Irgalmasság Anyja, nem tudom folytatni! Vakmerő bizakodás ez? Ilyen az a véték, melytől biztosan elkárhozik a lélek? „Ó, te szerencsétlen! Nincs a világon még egy, aki ily erőszakos megfontoltsággal rohanna a kárhozatba. Én megkérlek, szelíd szavakkal szó-

II/58

lok hozzád, törj meg végre, hogy tested, lelked kárát ne vallja! Hazugságod beismerése elvágja lelked gyötrő kínjait. Légy értelmes, és cselekedj úgy, hogy megtaláld lelked nyugalomát! Akkor az irgalom is reád száll.”

Drága jó Nővérekém, ezek után nem tudom, mi lesz a szava hozzám? Hogy Ön minek tart, azt én el tudom gondolni. Lehet, hogy Ön tapintatból nem fog megvetni, mint M. atya tette. Legyen Ön előtt melegségre az, hogy belátom téves hazugságomat. De sajnos, ez nem könnyít lelkemen, mert tovább kell mennem! De mivel erre képtelen vagyok, kérem Önt, segítsen elesettségemből felkelni! Bizonyára azért rendelte mellém az isteni Gondviselés, hogy Ön legyen az, ki beláttatja velem konok, hazug kevélységem szörnyű csapásait. Ön mindig megnyugvást és kételyeim eloszlatását jelentette számomra. Most is azért írtam le lelkem kétségbeejtő borzalmait, hogy az Ön nyugodt és tisztán látó derűje törje meg hazug kevélységem bűnös konokságát. Köszönöm az isteni Gondviselésnek, hogy Önt számomra rendelte, hisz Ön volt az első, ki arra figyelmeztetett, hogy önsz suggerálás is lehet ez. Én nem tudom, azután mi történt velem, miféle energiák robbantak fel bennem. Ahogy B. atya is mondta, csodálatos kirobbanásai vannak az emberi léleknek. Csak azt az egyet nem tudom felfogni, hogy ezek után épeszű vagyok-e még? Állapítsa azt meg más rólam. Én öszszerozpanva érzem magam, mert amiket itt leírtam, csak írott szavak, de amit átéltem és átélek, az a végsőkig kimerített. De mégsem akarok eltérni hazug meggyőződésemtől. Nem tudom, mely hatalom az, mely tovább erőt ad. De az életmódomon sem tudok változtatni. Bárhonnán származzon is, ez az erő földöntúli. A borzalmas szenvedéseket tovább is viselem már napok óta. Ahogy mondtam, nem akarok én semmit tenni, és ha akaratom ellenére mégis tennem kell, én nem tehetek róla.

Szeretettel köszöntöm, drága jó Nővérekém, és bocsássa meg, hogy zavarom, és ismételten kérem, segítsen rajtam! Imádkozzon értem, és ha lehet, látogasson meg!

II/59

1962. december 30.

A kísértések gyötrelmei lassan eloszlottak bensőmben. Egyik nap a szőnyeget javítottam az egyházközség templomában. Hideg és fűtetlen volt, kezem már megdermedt a hidegtől, alig bírtam a tűt fogni. Arra gondoltam, ha kész leszek, hazasietek jól felmelegedni (ez a szőnyegjavítás az oltár előtt történt, a tabernákulum előtt, a szentségi Jézus jelenlétében). S ekkor váratlanul előmlött lelkemben az Úr jelenléte, s ennek nyomán az Úr szólalt meg lelkemben: „Miért sietsz úgy el Tőlem? Nem jó itt Nálam? Maradj még Velem! Senki nem jön társalogni Hozzám.” Ahogy elkészültem munkámmal, Eléje borultam. Némán, csendben figyeltem Rá. „Ugye, kimerítettek a nagy, heves szenvedések? Miért lepődtél meg? Nem készítettelek-e elő erre? *A nagy kegyelmek, melyeket előtte adtam, erőt adtak a nagy szenvedésekre. És az elviselt nagy szenvedésekkel most a kegyelmek még nagyobb bőségét árasztom reád. Ezeket a nagy szenvedéseket szaporítanom és fokoznom kell állandóan lelkedben. De a tökéletes Reám való hagyatkozás kegyelmével azért erősítettelek meg, hogy sikert arassunk mindketten. A sátán dühe vad, és Én rád engedem, hogy lássa, milyen az Én kegyelmem ereje a Reám hagyatkozó lélekben.*”

II/60

Ezek után még sokáig ott maradtam Nála. „Uram, jó nekem itt lenni.” Lelkem teljesen felszabadult a gonosz szörnyű hatása alól. Az újabb szenvedések még nem rohamoztak meg. Én nem tudom, milyen formában fognak meglepni. Az édes Üdvözítő ezt már régebben is mondta: az én érdemem a szenvedés lesz, és az különböző formában fog meglepni. Akkor még nem gondoltam arra, hogy mily kegyetlenül megtud a sátán gyötörni. Most, hogy lelkem az Úr békéjében és világosságában pihen, eszembe jutottak, Nővérkém, az Ön szavai, amikor M. atyától hazajövet azt mondta, ezért az elutasításért énekeljek Te Deumot, úgy, mint védőszentem, Szent Erzsébet tette azt. Az Ön szavai Szilveszter estéjén jutottak eszembe, éppen mikor az Úr Jézusnak ezeket a szavakat mondtam: „Imádott Jézusom.” Ő azt válaszolta hozzá

küldött szavaimra: „Igen tetszik Nekem ez, csak mondd mások helyett is! Azok helyett, akik ezt soha nem mondják.” Neki igen tetszik az, ha ezzel a megszólítással borulnak Eléje. *És arra kért az Úr Jézus, hogy a Reá hagyatkozás drága kegyelmét igen becsüljem meg. Mert ez a kegyelem csodatevő a lelkemben. Ezt Ő a Szent Szűz kérésére adta meg nekem, és ismét hivatkozott a Szent Szűz Szeretlángjára, mely Őt lekötelezi.* Én igen meghatódtam, és a Te Deum szavai jöttek ajkamra: „Tebenned van én reményem, ne hagyj soha szégyent érnem.” Szeretett jó Nővérkém, elgondolkozom mélyen, újra és újra, lehet-e ezt emberi erővel önmagamba szuggerálni, és ha lehet, mi értelme lenne? (Ezt a hosszú levelet a mellém rendelt nővérnek írtam lelki küzdelmeim nehéz napjaiban, de miután ő nem jött, csak úgy mondtam el, szavakkal neki később az írás tartalmát.)

II/61

1963. január 14.

Az Úr Jézus így szólt: „Szenvedéseidet fokozni és szaporítani fogom, (de) erősítő és bátorító kegyelmet is adok hozzá. Látom már, hogy a Reám hagyatkozás kegyelmét jól használod fel. Csak igyekezz, hogy e csodás kegyelmet, mely lelkedet tökéletesen uralja, el ne veszítsd soha! Igyekezz továbbra is jól felhasználni! A sátán tudja ezt, és minden erejével meg akar fosztani e kegyelemtől. Én engedem meg neki, hogy lássa, hogy a Reám hagyatkozás kegyelme mit tud művelni lelkedben.” Ezekben a napokban a Szűzanya jóságos anyai szavaival kérelt: „Kislányom, légy nagyon alázatos!” Szavai valósággal belesimogatták lelkembe a kegyelmet, mely megerősítette bennem az alázatosságot. Ezekben a napokban a sátán a kevélység gondolatait igyekezett minden erejével lelkembe beszélni. Rettenetes küzdelem volt, sem éjjelem, sem nappalom nem volt nyugodt miatta. S most az Úr Jézus egy csodálatos kegyelemmel erősített meg újra. Most nem jelenlétének érzetét árasztotta el bennem, hanem szemeinek át-

ható tekintetével néz rám és kísér, és azt mondta: „Kislányom, csak nézz Rám! A mi szemünk egymásba nézzen és (tekintetünk) összeforrjon!” Ez a csodálatos és eddig még soha nem látott tekintet, mely lelkemet kíséri, nagy győzelemre segített a gonosz borzalmas kísértései ellen. Ő újra így szólt: „Csak nézz Rám, szemeim nézését el ne hagyd, mert ebben az újabb küzdelemben, mellyel a sátán hozzád akar férközni, az Én szemeim pillantása fogja a sátánt megvakítani. Ez nem lesz még egyhamar, mert Én engedem, hogy csak kísértsen. Tekinteted forrjon csak össze (az Enyémmel)!” Mikor ezek történtek, én bűneim fölötti bánatomban sírtam és zokogtam, és lelkem közben könnyűvé és tisztává lett. Utána megkérdeztem az Urat: „Imádott Jézusom! Mit érezhetsz most?” Ő kérdésem válaszául azt engedte éreznem, hogy Ő mindenkit így fogad, csak bánják bűneiket.

„*Leánykám! Légy te azon, hogy sok megtérő bűnös jöjjön vissza Hozzám. Sirasd és bánd bűneiket (helyettük is)!*” Én borzalmas lelki vakságban sínylődök, és állandóan a Szűzanyához esedezem, hogy a lelki vakságban, mely miatt szenvedek és a kételyek szorongása miatt, tegyék világossá előttem az Ő szent akaratukat. Úgy érzem magam, mintha teljesen kettéválasztva lennék.¹⁵ Mindkét oldalamon egy angyal van, és sugallják a jót. Mindkét hang igen erős és jóindulattal van irántam, de a lelki vakság miatt, mely reám borult, nem látok tisztán. Egyik angyalom állandóan arra int, hogy ne legyek kevély, vigyázzak, ne kerüljek bűnbe, mert elveszítem

15 Az itt következő viszonylag hosszabb szakasz (II/62–74.) nehezen érthető lelki tapasztalatokat tár elénk. Úgy tűnik, magának Erzsébet asszonynak sem világos teljesen, hogy az egyes lelki indítások pontosan honnan valók. Eleinte úgy tűnhet az olvasó számára, hogy két jó angyalról van szó, de később maga a látnok is kezdi belátni, hogy egyike ezen indításoknak a gonosz lélek burkolt kísértése. Erre mutatnak magának Erzsébet asszonynak a lap szélére beírt bejegyzései: „*Borzalmas, megtévesztő kísértések voltak ezek*” (II/62.), illetve: „*Szörnyű kísértések voltak ezek, és lelkem békéjét állandóan meg akarták zavarni*” (II/73.). Vagy másutt „*zavaros hangokról*” beszél, melyek lelki sötétséget borítanak rá (II/70.). E szakaszok jól bemutatják, hogy Erzsébet asszony súlyos lelki sötétséggel küzd ebben az időben. (Szerk.)

Isten kegyelmét. Mondjak le hiú ábrándjaimról, és éljek visszavonult, szerény életet. Semmisítsek meg magamban mindent, amivel lelkemet ámítom. Ne keressem a kapcsolatot az emberekkel, mert ezzel csak hiú képzelődésemet táplálom. A csendes magány az, mely lelke békéjét biztosítja. Csak lelkemmel törődjek, senki és semmi mással. Ő, az én angyalom, azért mondja ezeket, mert mellém van rendelve, hogy csak a jót sugallja. Másik angyalom csak azt sugallja: „Hagyatkozz Istenre!” Én lelke minden erejével szeretném a Szent Szűz kérését teljesíteni, de teljesen meg vagyok bénulva. Mintha szorosán összeláncolva, börtönben élnék, és nem tudom cselekvésre szálni magam. Angyalom tovább int: „Ezt kell cselekedned. Jól van ez így, mert ha nem volnál így összeláncolva, esztelenségre ragadtatnád magad. Ugye, belátod, gondolataid mily rossz hatással vannak lelke nyugalmára? Örülj és adj hálát nekem! Én, az angyalod, segítek neked, hogy el ne kárhózzál, mert kevély és feltűnésre vágyó, rossz természeted hatalmába vette lelkeket. Nélkülem nem is szabadulhatsz meg, csak maradj láncaidban! Ebből lesz lelke örök élete.” Lelke vaksága oly nagy, hogy semmit sem látok tisztán. Minden cselekedetem gépies, érzés nélküli. Ez még csak fokozza szenvedéseimet.

II/63

Borzalmas, megtévesztő kísértések voltak ezek.

M. atya szavai gyakran eszembe jutnak, hogy szenvedjek szelíden. Bármikor erre gondolok, mindig új erőre kapok. Ó, mily csodálatos az ő egyetlen szava, melyet mondott! Isteni erővel van áthatva. És szelíden, újult erővel tovább szenvedek. Sokszor gondolok arra, amit az Úr Jézus mondott: „Lelkiatyád szavai mind Tőlem valók. Fogadd el azokat a legnagyobb tisztelettel, és szent engedelmisséggel kövesd!” Ahogy így visszaimádkozom az Úr szavait, kissé megkönnyebbülök. De lelke vaksága azért nem oszlik el. Nem tudom, miért, de félelmetes gondolatok gyötörnek. Angyalaim a jóra intenek, és mégis nyugtalanságot vált ki ez belőlem. Ma egyik angyalom így szólt: „Nehogy azt hidd,

hogy te valami kiváló lény vagy, és Isten fel akar használni! Azt Ő nagy csodákkal be is bizonyítaná, veled pedig nem tesz csodát. Azért mondom, nehogy magadtól cselekedj valamit, mert a csodás jelekkel kitüntetett szentek azok, akiknek hinni lehet. Te pedig annyira ismeretlen vagy az emberek előtt, és csak féktelen kevélységed az, mely állandó indítást ad önámításod elhívására.”

Másik angyalom is mindig csak az Istenre való hagyatkozásra figyelmeztet. Azt érzem, hogy Isten az egyik angyalt azért rendelte mellém, hogy a Reá való hagyatkozás nehogy meginogjon, lazuljon bennem. „Végtelen nagy irgalmú Isten!” – szakad fel lelkemből a hála. De lelkem gyötrelmei annyira kínosak, a Szent Szűz Szeretetlángjára alig bírok gondolni. Félek, és úgy érzem, nincs is az ügy rám bízva, mintha másnak adta volna továbbadását a Szűzanya. Vagy lelkemben kevélységemmel megsértettem Őt? Vagy késedelmes vagyok kérésének teljesítésére? Kínokban vergődöm, mert nem tudom cselekvésre sem készíteni magam. Ehhez valóban csodának kell történnie. Most az Úr Jézus szavai jutottak eszembe:

II/64

„Ha kell, csodát is teszek.” (Ennek) hitelességében nem tudok ugyan kételkedni, de önmagammal szemben mégis állandóan gyanakvó vagyok, és nem tudok ettől az állandó öngyanakvástól megszabadulni. Mi van velem? – kérdezem sokszor önmagamtól. Megszállt engem a gonosz? Vagy körülvettek a rossz szellemek? A lelki vakság teljes sötétségben tart.

Az Úr Jézus megismételte: „Szenvedéseidet szaporítani és fokozni fogom.” Ezután nehéz óráim következtek. A gonosz bűneim sokaságát zúdítja rám, hogy hitetlen és állhatatlan vagyok. Önteltségem miatt kegyelmet nem kapok, mert minden tettem csak színlelés és tettetés. Tele vagyok ostoba erőszakkal, mely által érvényre akarom juttatni hiú elképzeléseimet. A küzdelem, melyet folytatnom kell, nagyon kihat testi erőmre is, nemegyszer fáradtan roskadok össze.

Itt nem írok dátumokat. Olyan össze-vissza vagyok, nem is tudom, milyen nap és hányadika van. Most éppen a kevélységemmel zaklat a sátán, nem tudom, mi az, amit tennem kell. Ahogy ezen töprengök, a Szent Szűzanya így szólt:

„Kármelita kislányom! *A világon a legkisebb, a legtudatlanabb és legkevésbé érdemes lélek vagy, akit valaha is kiválasztottam a kegyelmek továbbadására, mert a te kicsiségeden és alázatosságodon keresztül akarom vinni közléseimet.*” A Szűzanya szavait mélyen átgondoltam. Ő tudja, ki és mi vagyok. Ez igen megnyugtató, hisz elmémre egy kis felvilágosító fény derült. „*A világon a legkevésbé érdemes. Ó, Szűzanyám, de jó, hogy megmondtad ezt nekem! Ez az, amit érzek én is állandóan.*” „Ó, te gonosz, ne zaklass engem kevélységgel, tudom én, hogy semmi és nyomorúságos vagyok, és nem is akarok magamról semmi többet elképzelni. Eszembe jutott, amit az Úr Jézusra Keresztelő Szent János mondott: „Nem vagyok méltó arra sem, hogy saruszíját megoldjam.” És elmerültem a gondolatokban, mily végtelenül irgalmas az Úr, ha ezt mondta Szent János. Az Ő lelki szépségét én csak csodálhatom, de nem tudom követni. Nem tudom gondolataimat papírra írni, csak azt, hogy teljesen megsemmisültem.

II/65

A Szűzanya munkám végzése közben így szólt: „*Milyen sokan és sokszor kimondják ezt a szót: Fájdalmas Anya. De arra nem sokan gondolnak, hogy én most is szenvedek, nemcsak Szent Fiam keresztútján.*” A Szűzanya fájdalma gyakran elárasztja lelkemet, s hő vágyat érzek Szeretelángja továbbadására.

E napnak hajnalán, a hajnali virrasztás idején elmélkedésem közben ismét az Úr szemeinek átható tekintete jelent meg szemeim előtt. „A szemünk egymásba nézzen és (tekintetünk) összeforrjon!” Szívének óhajtásait, melyeket már régebben közölt, most nem szavaival, hanem szemeinek átható tekintetével kérte tőlem. Ó, ezek a szemek! Testi szemeim ki sem bírják tekintetét. Szemeimet szorosán lecsuktam, és remegve is alig bírtam rápillantani. Szemeinek nézése olyan, mint a villám, mely mindent megvilágít. Úgy hatotta át egész lényemet, minden titkos bűnömet megvilágítva láttam és éreztem. Könnyeim özöne úgy elárasztott, hogy órákon keresztül csak szakadatlanul ömlöttek. A bűneim, jaj, a bűneim! Nyögve sóhajtoztam.

Közben szívem fájdalma oly nagy volt, amelyet még soha nem éreztem bűneim miatt. Ő pedig szemeinek átható te-

kintetét csak tovább pihentette rajtam. Kibírhatatlan fényesség ez! S Ő közben azt mondta: „A mi szemünk egymásba nézzen és (tekintetünk) összeforrjon!” „Én bűnös! Én igen nagy bűnös! És hogy még az én bűnös szemeim összeforrjanak isteni szemeid pillantásával, és nemcsak az én (szemeim), hanem a Te óhajtásod szerint minden szem?!” Azt mondta az Úr Jézus, hogy aki Vele együtt jár és Vele együtt gyűjt, annak tekintete is összeforrjon (az Övével).

II/66

Reggelre ez a rendkívüli lelkiállapot, mely előzőleg lelkemben uralkodott, mire a szentmisére értem, teljesen megszűnt. Sötét és nehéz órákat éltem át. Ahogy a szentmisén részt vettem, a sátán borzalmasan rám rontott. Teljesen színt vallott és nyíltan gyötört. Gondolataimat összevissza zavarta ismét, hol hízelkedéseivel, hol kegyetlenkedéseivel. Az Úr Szent Testének és Vérének felmutatásánál borzalmasan feldühödött erővel fogott hozzá újabb kísérletezéseinek: „Légy te is vértanú, és áldozd fel magad, életedet úgy, mint imádottad!” És ocsmány gúnnyal tovább zavart: „Imádottad is elvetette magától az életét, miért ne tennéd meg te is? Vesd el magadtól, így te is vértanú leszel, és életed elvetése igazán egyszer s mindenkorra végét szakítja gyöttrő kínjaidnak. Úgyis életedet kell adnod, add csak oda jószántadból!” Minden erőmmel igyekeztem távol tartani magamtól a sátán égbekiáltó bűnre való kísértéseit, igyekeztem elmerülni az elmélkedésben, és a mennyei Atyához küldtem minden gondolatomat. „Jóságos mennyei Atyám! Én, kis parányi szikra, kit Te terveidbe vetél, megteremtettél, és halálom óráját is meghatározta. Végtelen jóságodat és hatalmadat ki merné felülbírálni? Ments meg engem a gonosztól, ki isteni fölséged mindenhatóságát merészeli megkísérteni. Ó, jóságos mennyei Atyám, kezednek erős támogatására van most nagy szükségem. Szent Fiad úgy oktatott, legyek csak kicsinyke. Lehetek-e más a Te hatalmad, fönséged, nagyságod és dicsőséged mellett, mint kis, parányi szikra, aki valóban Tőled veszi, kapja a Te ragyogó fényességedből kiszikrázó ragyogást. Ó, áldott Szent Szűz! Vakítsd meg most Te is a sátánt Szeretetlángoddal! Égbekiáltó bűnbe akarja testemet-lelkemet tántorítani.”

Nyílt és ostoba támadása volt ez a sátánnak. Éreznem kellett, hogy fejét vesztve nem tudja már, mihez kapjon. Könyörgésem közben a mennyei Atya, kinek szent akaratát egész lelkem teljes erejével óhajtom, irgalmas jóságával megsemmisítette a gonosz esztelen és vakmerő kísértéseit. Azért írom mindig azt, hogy a sátán, mert ő többször is kijelentette, nem küld hozzám senkit, ő maga akar észre téríteni, de még ő sem tud megingatni, s ezt ezért nem bízsa másra.

1962. december 13.

A csodálatos, megnyugtató hatású áldásra ébredtem.¹⁶ Szívem valósággal remegett az örömtől. A Szent Szűz Szeretelángjára gondoltam. Ahogy a szentmisére mentem, a Szűzanya szólt: „Nyugodj meg, kislányom! Együtt megyünk. Ugye, elfáradtál? Én is veled fáradoztam, de most jól kipihenjük magunkat!” Szinte ugyanazokat a szavakat mondta, melyeket néhány nappal ezelőtt én mondtam a Szűzanyának. „Édesanyám, a püspök atya áldása olyan nagyon megnyugtató!” Míg így beszélgettünk, elvégeztem a harangozást, és utána az Úr Jézus elé borultam: „Imádott Jézusom, de sok mondanivalóm van!” Majd újra elmondtam neki azt, ami annyira megnyugtató, és megköszöntem Neki a sok-sok kegyelmet. És utána csendben, hallgatással imádtam Őt. Arra gondoltam, milyen régen szólt hozzám, és visszakívántam lelkemben szavait. „Ó, én nyomorult!” De ami most történt, arra nem voltam elkészülve. Hófehér papírt terített lelki szemeim elé, s közben jelenlétének csodálatos érzését úgy fokozta bennem, hogy térdeim is megremegtek. A szemem előtt elterülő fehér lapra háromszor ráírta: „Kislányom, nagyon szeretlek!” Az utolsó szavak betűi pirossal íróttak. A meghiúsultságtól zokogni kezdtem. „A bűneim,

¹⁶ Az előző napon, december 12-én a fehérvári püspöktől kapott áldásra utal. (Ld. II/41–42.) (Szerk.)

jaj, a bűneim! Uram, Jézusom, végtelen jóságod és szereteted bűneim bánatára indítanak, de bánhatom-e eleget? Nem, soha!” Ő szelíd szavakkal szinte ugyanazt mondta, amit a Szent Szűz: „Pihenjünk meg, leánykám! Nagy szenvedésekre kell felkészülnünk, de nem hagylak egyedül, és ha kell, csodát is teszek. Szenvedéseid módfelett nagyok lesznek. Most jön az üldöztetés, mellyel Heródes halálra keresztetett Engem, mint kisgyermeket, hogy megöljön. De amint Én és Anyám a mennyei Atyára hagyatkoztunk, úgy hagyatkozzál te is Reánk!” És közben újabb csodálatos kegyelmével árasztott el. Nem tudom semmi módon szavakkal kifejezni ezt a kegyelmet, melyet reám árasztott, és közben ezt mondta: *„Ez a teljes Reám hagyatkozás nagy kegyelme, melyet most adok. Tökéletesen uralni fogja lényedet egész életeden át, és át fog sugározni lelkedből még másokra is.”* Csodálatos érzés az Istenre való hagyatkozás! Felbecsülhetetlen és semmivel össze nem hasonlítható, fenséges kegyelem ez. Nem is bírnám ki, ha (az Úr) nem adna külön kegyelmet ennek elviselésére. Testemben megsemmisülve éreztem át mindezt, és ez idő közben az Úr Jézus beszélt tovább: „Ugye, meghatott az áldás, amit a püspök atyától kaptál? Én voltam jelen, amikor a püspök atya homlokodra keresztet rajzolt. Ezt kettős okból tettem: hogy a sok szenvedésedért jutalmat adjak, és *a püspök atya is megérezze személyeddel kapcsolatban isteni akaratomat.*”

1963. január 18.

Ma voltam M. atyánál gyónni. December 24. óta, amikor utoljára gyóntam, az ő egyetlen szavából merítettem erőt: „Szenvedjen szelíden!” Ez a nagy lelki vakság, mely hatalmában tart, olyan, hogy emiatt a bűnös kevélységem miatt lelkem most már, úgy éreztem, elkárhoztat. És könyörögve kértem az atyát, szabadítson meg a gonosz szellemektől, melyek állandóan körülvesznek. Ő megnyugtatóan, hogy ilyenkor imádkozzam, és *kérjem csak a Szent Szüzet, hogy mintegy vonjon függönyt elém, és őrizzem meg lelkem nyugalmát*

és békéjét. Nagyon kértem őt, imádkozzon értem, mert éppen lelkem békéje az, melyre a sátán állandóan leselkedik, és mindenképpen az Istenre való hagyatkozás kegyelmétől akar megfosztani engem. De nem térek el attól, amit írni szeretnék. A szentgyónás, melyet M. atyánál végzek, mindig oly kegyelmekkel indít útnak, melyek egészen csodálatosak. Ma is nála végeztem a szentgyónást. Lelkem előzőleg úgy fel volt forgatva a gonosz állandó zaklatásaitól, hogy az atya is azt mondta, nem tudja tisztán látni és érteni a dolgokat, melyeket neki elmondtam, mert lelkemben oly nagy zűrzavar van. „Atyám, hisz éppen azért jöttem, hogy rendkívüli lelkiállapotomban segítsen eligazítani.” Ő azt mondta, csak éljek Istennek tetsző életet, és ki fog tisztulni bennem Isten akarata. Szavai nyomán lelkem békéje csodálatos módon visszatért. Ezen a napon életemnek legnagyobb örömnapja volt, melyet eddig megértem.

Az Úr Jézus már hónapokkal ezelőtt azt mondta:

„Kislányom, ne hagyj soha szenvedéseid nélkül!” Most néhány nap óta többször elmondta ezt. Valósággal rimánkodott: „Ne hagyj soha szenvedéseid nélkül!” Az Úr Jézus szavai valósággal szenvedélyes óhajtást váltottak ki lelkemből. Annyira kívántam a szenvedést, és most váratlanul éppen a szentáldozás előtt így szólt: „Most, e naptól kezdve a szenvedést állandósítom lelkedben, és oly fokozatban, mely felülmúlja az eddigieket.” Nagy öröm töltötte el lelkemet. Végre vágya teljesül. Ő kért már régebben arra, hogy vessem bele magam a szenvedések kohójába. Most az Ő kegyelméből megtehetem ezt. Annyira boldog voltam ezen a napon, úgy éreztem, semmi szóval nem tudom hálámat iránta leróni, sem kifejezni. Egyik templomból kijöttem és a másikba bementem, hogy hálaadásomat folytassam. Órákon át csak ömlött Eléje lelkem hálája, és éreztem, hogy most elképzelhetetlen erővel áraszt el. Nem tudom, hogyan, de a zsoltáros szavai jutottak eszembe: „A legelés helyére fektetett engem.”¹⁷ Én nem tudom, hogy kell érte-

II/70

17 A Szentírásnak egy régebbi fordítását használja: „Az Úr igazgat engem, és semmi híjával nem leszek; a legelés helyére fektetett engem; a megújulás vize mellett nevelt engem; lelkemet megtérítette, az igaz-

nem a zsoltáros szavait, de úgy érzem, az én lelkem számára a szenvedés az a legelő, mely állandóan jóllakottan tartja lelkemet, és az Úr most erre a csodás mezőre vezetett engem. „Imádott Jézusom, most érzem igazán azokat a szavakat, melyeket még régebben mondtál: »Téged senki és semmi sem választhat el Tőlem.« Most, hogy a szenvedést állandósítottad lelkemben, sok-sok bukdácsolással végre mégiscsak Hozzád érkeztem! *Most végre helyben vagyok Nálad! Nagyon szépen megköszönöm, és megkérlek újra és újra, ne vond meg tőlem többet soha szenvedéseidet!* Imádott Jézusom, most ismét a Te szavaidat idézem, mikor egy alkalommal így szóltál: »Kármelita kislányom, ne hagyj soha szenvedéseid nélkül, mert ha ezt tennéd, azt kellene éreznem, hogy megfogytok Irántam szereteted.« Most újra a Te szavaiddal imádkozom, és kérlek, ne hagyj soha szenvedéseid nélkül, mert ha ezt tennéd, azt kellene éreznem, megfogytok irántam érzett szereteted.”

1963. január 19.

Most ismét nagy szenvedésekkel vagyok telítve, az én Uram és én Istenem szeret engem. A zavaros hangok, melyek miatt gyötrődöm, lelkem sötét vakságát borítják rám. Angyalom hangja azt mondja, ő eszközölte ki nekem a kegyelmet: „Látod, jó, hogy őszinte voltál, és lelki vezetőd szavára hallgatsz. Ő bölcs, okos és szentéletű. Ő megszabadított kínjaidtól. Tudod, hogy gyóntatód tanácsát szent engedelmisséggel követned kell. Jó, hogy belátod végre egyéni gondolataid erőszakos lehetlenségeit. Látod, gyóntatód sem látja tisz-

ság ösvényein hordozott engem az Ő nevéért.” (Zsolt 22, Ó- és Újszövetségi Szentírás – a Vulgata szerint. Figyelemmel az eredeti szövegre ford.: Káldi György, Eger, 1892.)

Az újabb fordítás szerint: „Az Úr az én pásztorom, nem szenvedek hiányt, zöldellő réteken legeltet. A nyugalom vizéhez terel, és felüdíti lelkemet. Az igaz úton vezérel, nevéhez híven.” (Zsolt 23[22], Szent István Társulat, Budapest, 2008.) (Szerk.)

tán a lelkedben végbement dolgokat. Ő is lebeszél, hogy ne gondolj többé rá. Ugye, jó, hogy most megnyugszol? Ne is emlékezz többet a kétségbeejtő, kínzó gondolatokra! Én most végre meggyőztelek, nyugalmad most már végképp helyreállt. Légy hálás nekem és gyóntatódnak, nagy harcunk volt veled, mert igen erőszakos vagy. Ugye, gyóntatód is megmondta, hogy ő azt látja, te erőszakolod a dolgokat?!” Ezek a zaklatások csak úgy özönlöttek bennem. Újra felsőhajtottam: „Én Istenem, mi tesz engem világtalanná? Vagy most vagyok valóban az igaz úton? *Ez az állandóan váltakozó lelki kín mindjobban arra készlet, hogy adjam át a Szent Szűz közléseit, a másik pillanatban meg visszatart: »Lelki vezető nélkül ne tegyél semmit! Az ő szavai ugyanis Tőlem valók, és szent engedelmisséggel fogadd azokat!« Így tehát a kényszer hatása alatt állandóan őrlődöm. A hang biztat: »Égesd el, tüzeld el! Míg ezt nem teszed, nem lesz teljes lelked nyugalma, mert így képzeleted állandóan nyugtalanítani fog.« M. atya szavaira gondoltam: ne engedjem magamhoz a zavaró gondolatokat.»*

II/71

II/72

1963. január 20.

Így szólt az Üdvözítő: „Lelkedben a vakság és fényesség úgy fog váltakozni, mint ahogy az éj felváltja a nappalt. Ezen Én nem változtatok. Csak hagyatkozz Rám, az Én akaratom fog úgyis érvényre jutni! Csak figyelj, és várj az intésemre, amikor jelet adok az újabb indulásra!” Az elmúlt napokban az Úr Jézus is meg a Szűzanya is többször felszólított, hogy most már ne halogassam az indulást. Az Úr Jézus még ezt is mondta: „Erős ellentmondásaid azért vannak, mert Én ezáltal is biztosítani akarlak, hogy az ügy Tőlünk ered.” Most, e szavak hallatára szenvedéseim valóban az eddiginél is sokkal nagyobb fokra emelkedtek. Úgy, ahogy azt az Úr Jézus előre megmondta: a küzdelmek majd ismét levesznek lábaimról. Vannak idők, mikor az Úr csodálatos fényessége néhány pillanattal bevilágít lelkembe, és úgy érzem, tisztán látom a dolgokat, de amint ez a néhány pillanat elmúlik, még kínosabbá válnak.

II/73

1963. január 24.

Újabb indítást kaptam: „Cselekedj! Kérésemet ne mellőzd el!” A szavak, melyeket hallottam, erélyesek voltak. Lelkem megre-megett. Azután a Szűzanya is szólt hozzám: „Az ellenkezés, mellyel szavaimat fogadod, emberi kételyeidből fakad. Ezekkel csak elnyomod lelked cselekvőképességét, s ez lelked kárára van. Ha ezeket nem igyekszel magadtól állandóan távol tartani, ez megingat a Reánk való hagyatkozásban.”

1963. január 26.

Most az Úr Jézus bátorító szavaival szólt hozzám: „A Szent Szűz majd igazol téged.” Szavai bátorságot öntöttek lelkembe. A szenvedésekben, melyek immár ízes élvezetté tették életemet, most egy olyan fordulat állt be, mely végképp össze akar dönteni bennem mindent. Teljes lényemben, mely azelőtt mintegy kettéváltan uralta lelkemet, most megszűnt a jó, mely állandó küzdelmet indított lelkemben rossz énem ellen. Most csak a rossz az, mely eláraszt teljesen. A jó már szinte nincs is bennem. A szenvedések, melyeknek örvendező elfogadása és bírása erőt adott, most kétségbeejtő gondolatokkal törtek rám. „Nehogy azt hidd, hogy a szenvedés, mely gyötör, Istentől van, és még kevésbé hidd azt, hogy ezek érdemszerzők! Csak úgy lennének (azok), ha tiszta lélekkel és bűnbánattal viselnéd el. De mivel lelkedet még mindig nem szabadítottad fel teljesen a kevélység és hazugság bűnétől, addig szenvedéseid semmik!” Ó, én szerencsétlen! Nincs már bennem semmi, csak a rossz! Nem tudom semmi módon magamban a rosszat elnyomni, ezért a szenvedések értéke és minden, amit Isten szent kezéből elfogadtam, az most hazugságom miatt nem tud érdemszerző lenni. Végképp nem tudom, mit tegyek?! El kell pusztulnom és a kárhozat mélységébe zuhanni!

*Szörnyű kísértések voltak ezek,
és lelkem békéjét állandóan meg akarták zavarni.*

Ó, ha most szólít magához az Úr! Rettenetes halálfélelem van bennem megátalkodott bűnösségem miatt. „Égi Anyám, imádkozz értem most és halálom óráján! Tebenned remélek! Téged bántalak meg hiú hazugságaimmal. Tekintsd lelkem nyomorúságát, lásd erőlködésemet! Sem éjjelem, sem nappalom nem nyugodt. Életemnek minden perce gyötrellem és félelem. Istenem, hiszek Tebenned és irgalmadban! Kérlek, Szent Tested vétele, mellyel nap mint nap táplálkozom, én nyomorult bűnös, ne váljék ítéletemre és kárhozatomra! Drága jó Nővérkém, átadom Önnek mindezeket, és kérem, közölje azokkal, akikhez utasítva vagyok. Azt remélem, akikhez eljutnak soraim, meg fognak szabadítani megátalkodott konokságomtól, mert én már csak magamba roskadva, mindenkitől és mindentől megfosztottan vergődöm, és nem tudom, miért és meddig.”

1963. február 1.

Elmentem a mellém rendelt nővérhez a Szent Szűztől kapott közlések átadása végett, és ezzel kapcsolatban még egyet s mást megbeszéltünk. Utána harangozni mentem a plébániatemplomba. Az esti Ave Maria után gyalog tettem meg az utat hazafelé, hogy útközben átelmélkedjem a Szent Szűz Szeretetlángjának továbbadását. Egész lényemet és gondolataimat a Szent Szűz Szeretetlángja tölti be. *Átgondoltam, hogy most a nővérben is aggodalom támadt, hogy valóban ő-e az, akit Isten mellém rendelt. Most lelkemet a tisztánlátás csodás kegyelme hatja át: aggodalomra semmi okunk, mi csak tegyük meg Isten szent akaratát. Mi csekély eszközök vagyunk, kiket az Úr kegyelme táplál, erősít. S hogy mennyire nincs okunk az aggodalomra, azt mindjárt meg is írom.*

Ahogy hazafelé mentem, házunk kapuja előtt történt. Mielőtt beléptem, hirtelen, váratlanul az Úr Jézus állt mellém. Nem láttam Őt. Ő vállamra tette kezét, jobb vállamat kétszer érintette, és csak ezt a két szót mondta: „Kislányom, *tarts ki Mellettem és szenvedj Vélem!*” Szavai nyomán isteni érzését

árasztotta el bensőmben. Ő ezt így szokta tenni, hogy bizonyosságot adjon. Ez csak néhány pillanatig tartott. Amint a lakásba értem, eloszlottak érzéseim, de a csodálatos lelki erő, melyet ez idő alatt felélesztetett bennem, izzó szeretettel töltött el a Szent Szűz Szeretetlángja nyomán kigyúló fény hatására. Majd a másik pillanatban olyan érzelmet keltett bennem, hogy mi lenne belőlem, ha a Szent Szűz Szeretetlángjának kegyelmi hatása nem áradna rám? És most éreznem kellett, hogy akik nélkülözik ezt a kiáradást, mily sok kegyelemtől esnek el. Gyötrelmesek ezek a kínok. Szívemben a vágyat elképzelhetetlenül nagy erővel fokozta. Este hiába tértem nyugovóra, nem volt pihenésem, sem álom nem jött szememre. Fejemben rettentő zúgás támadt, majd néhány pillanat múlva szirénaszerű, vészjósló hang keletkezett bensőmben. Elöttem rettentő füst kezdett gomolyogni, melyben felismerhetetlen alakok jajveszékelve tolongtak, tanakodtak, rettegetek. Majd a gomolygó füst között hatalmas alak jelent meg. A szürkésen gomolygó füst miatt nem láttam, hogy nézett ki, csak éreztem, hogy a sátán volt. Észbontó üvöltéssel segélykiáltást hallatott. Nem tudja, mitévő legyen, ellenállása inog, minden eszköz csődöt mond és minden kísérletezése hiábavaló. Ez csak néhány percig tartott. Utána Isten kegyelme azt a tudatot erősítette meg bennem, hogy a Szent Szűz Szeretetlángjának ki kell gyúlnia, mert ez fogja a pokol erőit megingatni. Ez a látvány annyira kimerített, még utána is alig tudtam szabadulni hatásától.

II/76 Másnap reggel, amint kiléptem a kapun, ott, ahol előző este az Úr jelenlétét éreztem, térdre ereszkedtem a frissen esett hóban, és arra gondoltam, mily szent ez az utca, melyet jelenlétével megtisztelt. Hányszor előfordul, hogy mikor ott térdelek az Úr szentséges lábainál, valósággal elhalmoz a kínos gyötrelmekkel, és amikor nem is gondolom, egyszer csak megjelenik, és személye láthatatlan ugyan, de jelenlétét megéreztetni, tudtomra adja. Mindezek dacára szenvedéseim továbbra is megmaradtak. Abban az állapotban gyötrődöm, melyet már írtam, hogy szenvedéseim értelmetlen semmik. *Lelkem borzalmas sötétségében így könyörögtem: „Imádott Jé-*

zusom! Megkérlek szépen, most, hogy lelkemet ily tikkasztó szárazságban tartod, mindenekelőtt nagy-nagy hálával sokszor köszönöm, és kérlek szépen, hogy lelkem tikkasztó szárazságában ki ne égjen lelkemből az Istenbe vetett teljes bizalom, s az apró, kis porszemnyi áldozatokat, melyeket minden erőm megfeszítésével tudok csak meghozni, kegyelmeid orkánja által sodord be isteni szereteted és végtelen érdemeid tengerébe, hogy ott a Tiéddel egyesüljenek, és én felüldülve új erőre kapjak.”

1963. február 4.

Az Úr nem hagyott vigasz nélkül szenvedni. Végtelen jóságában hosszan beszélgetett, tanított és buzdított, hogy csak szenvedjek kitartóan. *„Ne lepődj meg azon, hogy akiket Én is nagyon szeretek, és ők is nagyon szeretnek, téged mégis gyanakvással fogadnak, gyanakvó mellőzéssel fognak kezelni. Te csak hagyatkozz Rám! A Golgota útja nem volt zökkenő nélkül. Én is átvergődtem. Te most Velem jössz a Kálváriára. Ez a megaláztatások útja. Édesanyánk is velünk jön, s megosztja veled fájdalmát. Vedd e nagy kitüntetést, melyben igen keveseket részesít. Te a választott kis kármelita leánya vagy. Én meg az Ő lekötelezettje, Tőle nem tagadhatok meg semmit, mert Ő Szeretelángjára hivatkozik. Én mindig melletted vagyok, akkor is, ha nem érzed.”* És átelmélkedte velem az Ő getszemán-éji szenvedéseit, s közben azt mondta, éljem csak bele magam az Ő borzalmas szenvedéseibe. Így szólt: *„Látod, ezért kértem meg a tanítványokat, hogy imádkozzanak és virrasszanak. Az ő virrasztásuk az Én szenvedéseimet enyhítette volna. A mennyei Atya Hozzám angyalt küldött. Most Én magam vagyok az, ki szenvedéseidben enyhülést adok.”* És újra a Szent Szűz Szeretelángjára hivatkozott, mely Őt állandóan lekötelezi. *„Köszönd meg Édesanyánknak! Megkérlek újra, ne hátrálj meg, bármit is kérek, csak hagyatkozz Rám! Bármily nagy a gyötrelem, melyet a sátán cselekszik veled, Én engedem meg, ne félj! Hatalma csak annyi, amennyit Én megszabok neki.”* Majd utalt Keresztelő Szent

II/77

Jánosra, aki az Ő útját előkészítette. Beszélt nekem szenvedéseiről és állandó kitartásáról. „Leányom, akit Én felhasználok, az nem lehet széltől lengetett nádszál. Annak erősen, megingathatatlan határozottsággal kell kitartania Mellettem. A te lelked nem hajolhat meg semmi előtt, mely nem Engem szolgál. Kislányom, Én kérlek újra, tarts ki Velem! Ugye, tudod, milyen nagyon szeretlek?!” Beszéde által erőt sugárzott lelkembe.

II/78 A szentáldozás előtt az Úr Szent Testének és Vérének átváltoztatása idején a sátán annyira kezdett gyötörni, hogy szavaimat és gondolataimat, melyekkel Istenre akartam gondolni, szorosán szinte gúzsba kötötte. Minden erőm tehetetlennek bizonyult. A gonosz zavargása, gúnyos röheje, szemtelen beszéde fülsiketítő lármát csapott bennem. Tudjam meg, hogy neki milyen hatalma van felettem. Elveheti testem egészségét, lelkem nyugalmát, az emberek tiszteletét, és csodát is tehetne velem, de ezt azért nem teszi, mert erre az ég sem méltat engem, mivel zavaros elképzeléseim rögeszmévé váltak bennem, s még ő sem méltat erre, hogy csodát tegyen. Meg is szállhatna, ha akarna, mert minden módja és hatalma megvan ehhez, de ezt azért nem teszi, mert nem akar oktalanságot csinálni. Mert ha kiűznék őt belőlem, ez neki szégyene lenne, tehát csak azért nem száll meg.” Ezeket a kellemetlen, zavaró hangokat folytatta bennem, és állandóan rémisztget, hogy mivel meg nem száll, azért inkább a kínzásoknak azt a formáját használja fel velem szemben, hogy állandóan gyötör. Ő személyesen teszi ezt, nem bízza másra, mert én olyan rögeszmét hordozok magamban, melyet még ő sem tudott eddig megingatni, ezért nem bízza ezt másra. Utána meg hízelkedve kezdett szólni: „Te nem vagy kevély, sem konok, ebben én tévedtem, már látom. Csak a rögeszmét, mely gondolataidba beférkőzött, azt akarom kiűzni belőled minden módon. Hagyj fel sanyargatásaiddal, mert ez eszed kerékkötője, és míg ezt így folytatod, addig nem tud tested erőt termelni rögeszméd elhagyására és nem tudod eloszlatni magadban ezt a zavaros elgondolást, melyet rajtad kívül úgysem hisz el senki, mert

nem értik!” Kínzó zavargásait egész nap nem hagyta abba. Teljesen Istenre hagyatkozva viselem a gyötrő kínokat, melyek egész lényemet kimerítik.

1963. február 7.

Délután a Szűzanya újra sürgetett, hogy Szeretetlángját adjuk tovább. Kért, hogy bármily nehézség elé kell állnom, ne féljek, Ő velem van. S minden sikertelenség és a megaláztatások, melyek rám zúdulnak, mind lendítői a szent ügynek.

Még aznap az Úr Jézus így szólt: „Kislányom, nagyon is elmerülsz a földiekben.” Az Úr Jézus ezt azért mondta, mert a gonosz zavargása után némi kikapcsolódás volt lelkemben. De az Úr szavaira szívem hirtelen megremegett, és nagyon szomorú lettem. Ő azonban kedves hangon, szeretetteljes szavakkal vigasztalt: „Nem azért mondtam, hogy elcsüggedj, sőt inkább serkenteni akarlak, hogy *küzdeldmeidben nehogy a földre nézve keress enyhülést, csak Rám tekints!* Én azt akarom, hogy szorosán Hozzám simulva és Rám hagyatkozva nehéz küzdeldmeidben csak fölfelé nézz.”

II/79

Majd elmondta, hogy milyen lenne életem, ha most csak a test szerint élnék, ha úgy folytatnám életemet, mintha nem volna örök célom. Utána elmondta, hogy milyen lesz az életem a szenvedésekkel telített élet után. „Mi várunk, Én és Anyám, érdemeid jutalmaként.” Az Úr Jézus szavaiból nem tudok visszaadni többet. Ezeket csak azért írtam le, hogy nehéz óráimban visszaemlékezzem az Úr szeretettel teljes jóságára, mellyel újra és újra megerősít.

1963. február 9.

Az esti Ave Maria elharangozása után az Úr Jézus elé borultam, hogy esti imámat elvégezzem. Alig kezdtem hozzá hálaadó imámhoz, amikor az Úr Jézus ezt mondta háromszor egymás után: „Szenvedéseidet a vértanúságig fogom fokozni.” Utána

nagy csend lett. Végtelen jóságában elmerülve bocsánatot kértem Tőle (az) én és családom s egész egyházközségünk megbántásaiért, és engeszteltem Őt mindazok helyett, akik bármely okból megbántották Őt, a Szent Szűz Szeretelángjára hivatkozva, hogy árássa ki kegyelmi hatását mindenkire. Majd csendben elmerülve az imént mondott szavaira gondoltam. S Ő ebben a pillanatban újra megismételte szavait háromszor. Szavai most lelkemben úgy hatottak, hogy azok nyomatékos megisméltése örvendező hálaadásra készítetett. A nagy csendben félhangosan beszéltem Hozzá: „Imádott Jézusom! Lelkem örvendezése oly nagy, alig találom szavakat! Ily nagy kegyelem, melyre engem méltatsz: szenvedni a vértanúságig! Mondd, imádott Jézusom, tudsz-e még nagyobb kegyelmet adni? Úgy érzem, ez Szíved szeretetének teljessége.” Most bűneim fölött igen nagy bánkódást éreztem.

II/80

„Imádott Jézusom! Szavak immár nem jönnek ajkamra, szemem könnyes áradata beszél nyelvem helyett.” Sokáig sírtam ott Nála, és áldottam Őt. Ő pedig éreznem engedte, hogy ami miatt annyira szenvedni enged, azok nem semmiségek, sőt a vértanúság lesz teljes bizonyítéka sötét szenvedéseimnek. „Imádott Jézusom! Sok-sok szavad között, melyekre eddig méltattál, ez számomra a legédesebb szó: szenvedni a vértanúságig. Ez nyomatékos hitelességet nyomott lelkembe, és mint kitörölhetetlen vigasszal, szüntelenül táplálom lelkemet. Édesanyám, Szeplőtelen, Fájdalmas Szent Szűz, most Neked is köszönöm, hogy Szeretelángod kegyelmi hatása által ily nagy érdemszerző lehetőséget árasztottál rám. Örvendezésem azóta is állandóan él lelkemben. Ó, jöjj, áldott szenvedés, mely által életemet adhatom a szent ügyért!”

1963. február 10.

Siettem Hozzá, és először a zsolozsmám végzéséhez kezdtem. Igyekeztem kellett, hogy még a sötét beállta előtt befejezzem. Fázni is kezdtem. Nem az idő tartama volt hosszú, hanem a mi templomunk igen hideg, és a fázás kezdett

erőt venni rajtam. A hideggel különben is igen sokat küszködtem. Most is ez készítetett távozásra. Az Úr Jézus marasztaló szavakkal, szinte esdekelve kért: „Ne hagyj itt! Egyedül maradok, vigasztalás nélkül.” És lelkemben felsóhajtott: „Ó, de sokat vagyok egyedül!” És megkérdezte: „Mondd, mióta megosztottam veled házamat és számodra állandó bejárást biztosítottam, amikor Hozzám jöttél, talál-e valakit Nálam?” Lehajtott fejjel mélyen gondolkodni kezdtem. Még ezen idő alatt egyszer sem találkoztam senkivel sem. Lelkembe a szomorúság fájdalma hasított bele. Ő pedig tovább kérte: „Látod, ezért ne hagyj magamra! Hadd osszam ki neked kegyelmeim bőségét, melyek fel vannak halmozva Szívem mérhetetlen szeretetében. A mi bensőnk együtt érezzen! A mi szívünk együtt dobbanjon! Hozz sok lelket Hozzám! A mi kezünk együtt gyűjtsön!” És újra kért: „Maradj Nálam! Meghálálom. Majd ha te is elhagyott leszel, Én sem foglak elhagyni. Ott leszek melletted szorongatott helyzetekben. Különben most is hazakísérlek szemem átható tekintetével.”

II/81

„Imádott Jézusom! Kegyelmeid bősége könnyeim áradatát indítja meg. Ismét bűneim bánata az, mellyel felelni tudok jóságos szeretetedre. Légy irgalmas, és add kegyelmedet, hogy átható tekintetedet, mellyel kísérsz, el tudjam viselni.” Az Úr Jézus szeretete lenyűgözött. Hideg és fáradtság megszűnt bennem, csak az Úr szomorú kérése, mely lelkemben hangzott, csak az áradt szét benne.

1963. február 12.

A Szűzanya tudtomra adta, hogy nemcsak az én közelemben van Szeretetlángjának nagy fényessége, hanem elárasztja vele családom minden tagját is, és a gonosz nem tudja őket bűnre vinni. Ezért lelkük az által a kegyelem által, melyet reájuk áraszt, megerősödik és alkalmassá válik még több kegyelem befogadására.

1963. február 13.

II/82 A reggeli ébredésnél az Ő csodálatos békéjét árasztotta el bensőmben. A mélységes hallgatás és csend volt az én imám. A szentáldozás után sem nyílt szóra ajkam. Erre a csodás kegyelemre semmi szót nem találtam. Olyan csodálatos volt ez a kegyelem, mely szinte percről-percre nagyobbodott! Azt kell írnom, hogy szinte elragadott a földtől. Végre ajkam szóra tudtam nyitni, s megkérdeztem: „Imádott Jézusom, én, méltatlan, mit cselekszel velem?” Ő szelíd, leheletszerű sugallatával elárasztotta lelkemben azt az érzést, hogy most lelkemet nyílegyenes röptében isteni lényének végtelen szeretetéhez vonzotta. „Teszem ezt azért – mondta az Úr –, mert nagyon szeretlek.” S ahogy lelkem így egyesült Vele, mintha elhagytam volna testem földi létét. Míg testem a földi munkámat végezte /aznap különösen sok dolgom volt, mert leányomnak, aki súlyos beteg, háztartását kell vezetnem/, sok elfoglaltságom között is lelkem Istennel való egyesülését nem zavarta semmi. Sőt, mintha lelkem egy magaslaton lebegett volna, és onnan tekintett le testem szorgos tevékenységére. Ez a rendkívüli lelkiállapot mintegy hullámszerűen nagyobbodott lelkemben. Házimunkámat megszakítottam, mert ígéretet tettem, hogy a Szent Szűz kegytemplomában mindennap déltől egy óráig engesztelő szentséglátogatást végzek. Utána még fiam megkért, hogy hivatalos ügyét lennék szíves elintézni. Ez a sok tennivaló mind egy napnak a munkája volt. Testemnek sok szorgalommal kellett mindezt megtenni, s ezen idő alatt is lelkem magasan szárnyalt Isten közelségében.

Estefelé kezdett megszűnni lelkem különös könnyedsége, és lassan teljesen eloszlott. Mikor pihenőre tértem, még elővettem a Szent Szűz Szeretlángjáról leírt közléseket. *Viszszaimádkoztam a Szűzanya szavait, mennyire méltatlan vagyok ennyi kegyelemre, és hosszan könyörögtem a fokozott alázatosság kegyelméért.*

1963. február 21.

Reggel így szólt az Úr Jézus: „Az éjszaka itt jártam házádban, és megáldottam házad népét. Édesanyánk kérésére tettem ezt, Ő halmoztatja el Szeretetlángjával egész családot. Kislányom! De nagyon szeretünk Mi téged!” Lelkem egészen telítve van az előző napokban kapott kegyelmektől, melyekből mint csodás erőből, úgy táplálkozom.

Ma a szentmise után családom dolgai miatt nem tudtam hosszabb időt az Úr Jézusnál tölteni. Amint hazaértem, házimunkám végzése közben hálaadó imádással elmerültem Benne. S míg gondolataimban bensőm érzelmeivel hálálkodtam, az Úr Jézus szelíden, csendesesen szinte azt éreztette, hogy mosolyog azon, ami engem oly nagy örömmel töltött el. És jóságos szavaival kezdett ismét beszélgetni: *„Ugye, meglepődsz azon, hogy az elmúlt napon, mely téged Isten közelségébe engedett, mennyire elszakadtál a földtől. Kitartó erőfeszítésed jutalmaként kaptad. Azért, hogy lásd, Mi mennyire méltatjuk erőfeszítésed nehéz küzdelmét, melyet az ég ügyéért hozol meg. Kitartásoddal a kegyelmek még nagyobb, mind fokozottabb magaslatára emelkedsz.”*

II/83

1963. február 28.

L. beteg. Arra gondoltam, elmegyek a kezelőorvosához és megkérdezem, mihez tartsuk magunkat. Az Úr Jézus megnyugtatóan: „Ne menj sehová, L. javára az fog válni, ha nem gyógyul meg.” Összeszorult szívvel hallgattam szavait, mert neki férje és gyermeke van. Majd elmondta az Úr Jézus azt is, miért nem gyógyul meg L. „L.-nek ugyanis állandó nagy kísértései vannak a házassági hűséggel kapcsolatban. Én meg akarom menteni a házasságtörés súlyos bűnétől, azért küldtem rá ezt a betegséget, mely elveszi testi erejét, és nem lesznek bűnös hajlamai, s a hosszas betegség által bőséges

kegyelmeimmal fogom őt elhalmozni. Ennek révén lelke megtisztul a nehéz kísértésektől olyannyira, hogy a szenvedéseket már örömmel fogja elfogadni és türelemmel viseli el.”

Istennek hála, ez mint élő bizonyíték, be is következett.

1963. március 5.

Reggel így szólt az Úr Jézus: „Élj nagyon szentül, mert ennyi kegyelem, melyet Tőlem kapsz, egyre nagyobb erőt ad.” Kissé később újra így szólt: „Élj még szentebbül minden erőddel, és érezd, mennyire fokozom benned kegyelmeimet!”

1963. március 8.

II/84 Imádásom közben így szólt az Úr Jézus: „Örömmel töltök veled minden percet.” Ezt néhány nap alatt többször is megismételte. „Imádot Jézusom, ha Te így áradozol, én mit szóljak? *Újra és újra bűneim bánatával borulok Eléd.*”

1963. március 9.

Az Úr felszólított, hogy legyek Neki nagyon hálás azért a sok kiváló kegyelemért, mellyel Ő elhalmoz. „*Kislányom, nem tudom jutalom nélkül hagyni szeretetednek még a legkisebb megnyilvánulását sem. Édesanyánk Szeretetlángja az, mely lekötelez. Az Ő kérésére árasztom rád a kegyelmek kimondhatatlan bőségét. Kislányom, kislányom!*” Ezzel fejezte be szavait. Azután lelkemben éreznem engedte azt a szeretetet, mellyel Ő szeret. Ne csodálkozzon az, aki valaha olvassa soraimat, hogy *ez a szeretet, mellyel az Úr Jézus elhalmoz, újra és újra bűneim könnyhullató bánatát fakasztja lelkemben.*

1963. március 10.

Ebédkészítés közben is elmerültem Benne, lelkemben imádtam és engeszteltem Őt. Az Úr kegyelme által lelkem egészen el tud fordulni a földtől, és minden gondolatom csak az Úr kedvében járni. Munkám közben az egyik kis menyem jött be szíve fájdalmát elpanaszolni, hogy remegve gondol arra, hogy orvoshoz kell mennie, és esetleg újra az lesz a megállapítás, hogy nem lesz gyermeke. Ő szívében vágyva vágyik az anyaságra. „Imádot Jézusom! Segítsd meg őt! Én pedig, hogy elűzzem szívének szomorúságát, csendes, vidám dalokra kezdtem. Ő nehezen vidámult meg, de azért lassan a csendes kis dalocskák derűre hangolták. Ennek én nagyon megörültem, s közben egy régi sláger jutott az eszembe: „A lelkemben azt az asszonyt százszor visszasírtam.” Az Úr Jézus megszólalt lelkemben. „Ez igaz. Gondolkozz csak el ezen.” Igen nagy bánat nehezedett szívemre. Az ebéd sem esett jól. Ebéd után lepihentem, s az Úr Jézus ismét szólt hozzám: *„Emlékezz csak vissza, mennyit felajánlottam kegyelmeimet, és te állandó hitetlenkedő és bizalmatlankodó elutasításaiddal mennyi bánatot okoztál, és hányszor visszasírtam lelked hitét és bizalmát.”* Szavait nem szemrehányással, hanem oly végtelenül nagy szeretettel és jószággal mondta, hogy újra csak könnyekre fakadtam: *„Imádot Jézusom! Bánhatok-e eleget ennyi bűnt?”*

II/85

1963. március 11.

A Szűzanya szólt: „Látom, mennyire átadod magad Szeretetlángom kegyelmi hatásának. Anyai Szívem örömére teszed ezt. Már régen beszélgettünk. Ugye, nagyon szenvedsz azért, mert félreértenelek? Ugye, nehéz a sok megpróbáltatás? *Ne sajnáld a fáradságot, csak menj és mondd az illetékeseknek, hogy nem tőled származik az erőszak, én sürgetlek állandóan! Tudod, mit mondtam? Mégis a te kicsiségeden, tudatlanságodon és alázatosságodon keresztül fog kigyúlni Szeretetlángom.”*

Utána még hosszan beszélgetett. Újra elmondta azt is, hogy a sátán milyen feldühödött erővel ront rá azokra, akiknél még csak sejti Szeretetlángja kigyúlását. „*Mi megengedtük, hogy mindenféle kísérletezéseit végigpróbálhatja azokon a lelkeken, akik el akarják indítani a szent Lángot, szent ügyemet. Úgy, mint nálad is megengedtük, hogy minden kísértéssel megkísérthette lelkedet. Ugye, érzed, hogy most már nem ront úgy rád? Nincs hatalma többé feletted. A szenvedéseket, melyeket most elviselsz, ezután is szünet nélkül reád árasztjuk, ez már a tiszta szenvedés, melyet Szent Fiam a kitüntetett lelkeknek ad.*”

Majd beszélgetés közben visszatért arra, hogy ennek a kegyelmi időnek, mellyel most akar elárasztani, nem szabad évtizedekig húzódnia. „Azért is sürgetlek, kislányom. Nincs vesztegetni való időnk.

Ez is nagyon fontos, a Szent Szűzanya kérésére írtam le újra!

II/86 *Csupán annyi idő van meghatározva, hogy Szeretetlángom kigyúlása idejéig a sátán megkísérthesse a tizenkét kiváló kiválasztott papi lelket. Juttasd el hozzájuk szavaimat, hogy ne féljenek! Én velük leszek, és mint téged, úgy őket is győzelemre segítem a sátán kísértései felett.”* És szavaival rávilágított arra, hogy mivel én hitetlen bizalmatlansággal fogadtam közléseit, a sátán milyen jó alkalmakat talált arra, hogy lelkeket állandó szorongó kételyekben tartsa. Most még azt is mondta, hogy erőszakos alaptermészetem által fokozódott bennem az a nagy harc, mely által mindenáron arra törekedtem, hogy méltatlanságom dacára is elfogadjam ezt, és minden lehetetlenséget leküzdve mégiscsak érvényre juttattam a rám bízott ügyet. Még ugyanaznap azt is mondta, hogy *most már a szenvedések – melyeket elfogadok – érdemei által lendítek az ügy mielőbbi elindulásán. A rendkívüli nagy gyötrelmek, melyek immár nem a sátántól valók, sok akadály leküzdéséhez egyengetik az utat.*

Ez után a hosszú beszélgetés után, mely kisebb-nagyobb időközönként, de egy napon történt, teljesen betöltöttek (kegyelemmel). Lelkem ég a vágytól, hogy a Szűzanya óhaja minél előbb teljesüljön.

Mostanában nagyon nehéz napokat élek át. 14-e és 17-e között többször szólt a Szent Szűzanya, hogy menjek el M. atyához, és mondjam meg neki, Ő üzeni, hogy tekintse szent kötelességének lelkem vezetését. E szavakra ismét a kételyek kezdtek szorongatni lelkemet. Elmondtam ezt a mellém rendelt nővérnek. Ő erre azt válaszolta, hogy ne menjek el. A Szent Szűz utasító és felszólító hangja többször is megszólalt lelkemben: „Menj, kislányom!” Az Úr Jézus is ugyanezekkel a szavakkal szólt hozzám: „Menj! Én és Anyám már igazoltunk téged.” Ezek után a nagy, szorongó kételyek után újra elmentem a mellém rendelt nővérhez. Ő az egyetlen, ki lelkem minden rezdüléséről tud, és megkérdeztem, mitévő legyek? Az említett nővér számomra az a személy, akitől mindenre tanácsot kérek, nem akarom a magam akaratát követni semmiben. Ezek után ő azt válaszolta, most már ő sem tart vissza, csak menjek. *Lelkem most is nagyon nehéz volt, mivel M. atya már az előző szentgyónásnál is elutasított, és határozottan kijelentette, hogy ő nem törődik semmivel.*

II/87

1963. március 23.

Gyónni mentem M. atyához. Amint eléje térdeltem, nem tudtam számat szóra nyitni. Kis várakozás után ő így szólt: „*Leányom, te vagy a türelmetlenség.*” Szavai úgy hatottak rám, mintha lelkembe látott volna. De jó, gondoltam, bár lelkembe látna! És utána én is elkezdtem vétkeim sorolását, melyek számomra olyanfélék, hogy nem is tudtam azokat úgy, ahogy szerettem volna kifejezni. Különös vétkek ezek, melyeket csak akkor tudnék kifejezésre juttatni, ha volna egy állandó lelki vezetőm, ki ismeri lelkem minden rezdülését. Vétkeim felsorolása után elmondtam az Úr Jézus és a Szent Szűzanya üzenetét. Ő erre azt válaszolta, (hogy) kitart előbbi állásfoglalása mellett, és nem vállalja el lelkem vezetését. Ő nem érez magában annyi erőt, hogy ezt megtegye. Hivatkozott betegségére, melyből nemrég gyógyult fel és a közben kapott nagyothallására, és főleg arra, hogy neki kételyei vannak. S közben újra háromszor is megismételte

II/88

határozott visszautasítását, majd szigorúan megkorholt, és azt mondta, én egy igen makacs lélek vagyok, kiben semmi hajlékonyság sincs, én csak a magam akaratahoz ragaszkodom. Én megmondtam, ha a magam akaratából kellett volna idejőnnöm, egyetlen lépést sem volna erőm megtenni. Én nem hajolnék feléje, ha erre égi felszólítást nem kaptam volna. És elmondtam, hogy most is, mielőtt elindultam, a mellém rendelt nővér tanácsát kértem ki. Majd visszatértem azon szavaira, melyben azt mondta, hogy türelmetlen vagyok. Én teljesen meg vagyok győződve róla, hogy ez a türelmetlenség nem az én akaraterőmből származik, mert nem személyes érdekem, sem egyéni akaratomban nincs semmi, amit érvényre akarnék juttatni. Ő erre csak egy szóval válaszolt: „Szép!” Én megkértem, ha már ő nem akarja elvállalni lelkem vezetését, legyen oly jó, és küldjön valakihez. Ő ezt is megtagadta, mondván, szó sem lehet róla. Azt ő is belátta, hogy szükségem volna valóban egy állandó lelki vezetőre, de ő nem segít hozzá. S azt mondta: „Majd lesz valahogy.” Majd azt ajánlotta, hogy olvassam Kis Szent Teréz életét és Kempis Tamás Krisztus követését, mely szintiszta evangélium. Én erre azt válaszoltam, szívesen elfogadom tanácsát, de én nehezen olvasó vagyok, nemcsak iskolázatlanságom miatt, hanem azért is, mert ha egy mondatot elolvasok és (az) megragadja lelkemet, elkezdek arról elmélkedni. Egyébként már hónapok óta egyetlen mondat elmélkedésem anyaga: „És az Ige testté lett.” Erről, mint számomra ki nem meríthető (témáról) újra és újra elmélkedem. A feloldozás után azt mondta: „Leányom, én most nagyon megáldalak téged.” Erre az áldásra lelkemben megnyugodva távoztam el. Utána nagy csodálkozás támadt bennem, és mint bűnös, azzal vádoltam magam, amit az atya mondott, hogy nagyon makacs vagyok és nincs bennem hajlékonyság, én tehát a szentgyónásban is vétket követtem el. Azután megleptek újra a kínos kételyek, hiszen az atya nem hisz nekem. Szavaim, melyeket mondtam, az ő lelkében is kételyt támasztottak, és arra gondoltam, ő is át fogja szenvedni a sok kételyt, melyet én is oly hosszú időn át elszenvedek. Milyen megalázó volt ez a szentgyónásban kapott elutasítás. Most eszembe jutott az is, hogy amikor a második és harmadik

II/89

szentgyónásomat elvégeztem nála, akkor azt mondta, neki már sok gyónója volt, akik mindenféle rendkívüli dolgokról gyóntak és beszéltek, de ő ezeket csak hisztériás tünetnek vette, és ezért nem is foglalkozott velük tovább. Ugyanekkor nekem azt mondta, csak jöjjetek el máskor is. Vigaszt adó szavak voltak ezek akkor számomra, és most ezután a nagy elutasítás után arra kell következtetnem, hogy engem is hisztériásnak tart, és betegségére való hivatkozása által finoman elutasított. Nekem jobban esett volna, ha megmondja nyíltan, hogy nem tartja komolynak a dolgot. De most már jól van ez így. Legyen meg Isten szent akarat! Ha az Úr Jézus ezt a megaláztatást nekem szánta, örömmel veszem szent kezéből.

Ma, mikor Hozzá mentem, hosszas, csendes hallgatás után arra kért: „Kislányom, megkérlek benneteket, vigyázzatok, a megszentelő kegyelem állapotát ne veszítsétek el! *Lelketek szépsége az, mellyel gyönyörködtetni tudtok.* És ha ezt a megszentelő kegyelmet elveszítettétek, ne késlekedjétek visszaszerezni azt. Ó, ha tudnátok, milyen sok szeretettel szenvedtem értetek, hogy bűneitek bocsánatát elnyerjem a mennyei Atyánál számotokra! Téged pedig arra kérlek, segíts Nekem, hogy sok lélek szerezz vissza a keresztségben kapott szép lelkét.” És hangja esdekelt felém. Ezeket a jószágos szavakat csak bűnbánatom könnyeivel tudom meghálálni.

II/90

Ezen a napon a Szűzanya is nagyon panaszkodott. Szívének bánatát nem szavaival, hanem zokogása által árasztotta rám. Ezenkívül már akkor is, amikor legelőször felkért, hogy segítsek Neki, lelkének fájdalma, fájdalmas zokogása úgy, mint most, átáradt az én lelkembe is. S hogy Ő ezt éreznem engedte, könnyeink együtt hullottak, és szívemet eltöltötte Szívének nagy bánatával. Az Úr Jézus is szólt újra: „Jöjj holnap korábban Hozzá!” Összeszorult a szívem, hogy panaszkodni fog. Ó, mennyire szenvedek ilyenkor Vele együtt én is! Másnap igyekeztem előző napi kérésének eleget tenni, jóval korábban mentem Hozzá. *Lelkem csendjében a Szűzanya szólt. Újra elmondta, hogy milyen erős ellenállás van készülöben már most is.* „A sátán téged már kevesebbet fog zaklatni. Közeledben már oly nagy Szeretetlángom fényessége, hogy a sá-

tán szinte megvakult, világtalan lett, és most azon fáradozik, hogy mivel nappal nincs hatalma feletted, csak álmaidban kísért mindenféle utálatos kísértésekkel. Téged ez ne zavarjon, napközben ne gondolj rá, hisz nem követtél el semmi rosszat. A csendben eltöltött hosszú idő után az Úr Jézus lelkembe árasztotta szavait: „Minden percet örömmel töltök veled.” *Lehet-e erre mással, mint bűneim bánatával felelni?*

1963. március 24.

Azt hittem, hogy ma az Úr Jézus panaszkodni fog. A Vele s Benne időző gondolataimban is még az előző napi szentgyónásom alatt történt nagy megaláztatás és rideg visszautasítás zavart állandóan.

II/91 „*Erzsébet!*” *Lelkem megremegett. A megszólítás különös volt nekem. Az Úr Jézus azt kérdezte: „Hiszel-e Bennem? Hiszed-e, hogy Én és Édesanyánk igazoltunk téged az Ő kármelita fiánál? Mondd, hiszed-e?” Lelkemben a választ azonnal megadtam. „Imádott Jézusom, Te tudod legjobban, milyen az én hitem.” Ő újra kérdezett: „És mondd, bízol-e Bennem? Hiszed-e és bízol-e abban, hogy a rendeltetésben, melyre kiválasztottunk, helyt tudsz állni? Megkérdezlek újra: Vállalod-e a sok megaláztatást és szenvedést, mellyel helyt kell állnod rendeltetésed érvényre jutásában? Tudod-e, hogy azok a szenvedések, melyeket eddig kaptál, csak előkészítői voltak annak a nagy célnak, melyet el kell érned? Eszköz vagy kezünkben. Akarsz-e továbbra is eszköz maradni? Fel akarsz-e jönni velem a Kálvária hegyére? Ha igen, akkor a Fájdalmas Anya mellett a helyed. Az Ő Szívének Szeretelángja, melyet általad kíván kigyújtani a Földön, teljes önátadást kíván tőled. Ne adj most rögtön választ erre, vonulj el magadban, és készülj fel a nagy üggyel kapcsolatos válaszra.”*

Otthon a délelőtti folyamán is folytatta a beszélgetést:

„*Látom gondolataidat, mennyire megrendített az, hogy nem hisznek őszinte szavaidnak, melyek pedig Tőlem valók. Figyelem azt, hogy az első nagy szenvedést, mely mint első főpróbája a szenvedések kezdetének, mennyire fogadod erős lélekkel. Ez*

a világraszóló kegyelmi ügy és idő, melyet általad akarunk elindítani, nem indulhat el agyaglábakon. Kemény, edzett, acélos lélekkel lehet csak elindítani.” S közben, míg ezeket mondta, lelkembe kegyelmeinek hatalmas áradata tört be. Az Úr Jézus megkérdezte, értem-e ezt? Ő felvilágosító szavaiban a Szentlélek Úristen, az Erősség Lelkének csodatevő kegyelmét árasztotta rám, és a Szentlélek Isten csodálatos fényessége megvilágította elmémet. A hit és a bizalom csodálatos erejű kegyelmét adta most nekem – mondta az Úr Jézus. Mert e kettő nélkül semmi erény sem gyökeresedik meg bensőmben, sem nekem, sem mások lelkében. Ez alappillére annak a nagy szent ügynek, melyet csakis így lehet megindítani.

II/92

„Elmélkedd át szavaim fontosságát, mert ez, ami most veled történt, a hit legelső mozdulata volt lelkedben. S ha már kezdetben megakadsz az első nehézségekben, hogy leszel képes magasabb célok elérésére? Most a kegyelmek bőségében az első lépés próbatétele után látom erőlködésedet. Látom, azon akadtál meg, hogy a szent életű személy oly messzemenő visszautasítást tanúsított. Amiatt ne aggódj, hogy nincs lelki vezetőd. Mondd, miért teszed ezt? Én vezetek téged, és ha aggódsz, azt kell hinnem, hogy nem vagy Vélem megelégedve.”

E szavak hallatára lelkemben összeroskadtam. Én, bűnös, méltatlan semmi! „Imádott Jézusom! Mit teszel velem? Hogy alázkodjam meg Előtted, mennyire bánjam bűneimet, melyekkel megbántottalak, és Te irgalmaddal újra és újra magadhoz emelsz?!”

Most, hogy e sorokat írom, amiket az Úr Jézus velem közölt, éppen a magányba vonultam. Az Úr Jézus kért erre, hogy mielőtt választ adok, vonuljak magányba, s így felkészülve adjak választ. Ez a nagy szent ügy állandóan lefoglalja minden erőmet és minden gondolatomat. A Szűzanya teljes önátadást kíván, hogy az Ő ügye legyen nekem a legfontosabb és egyedüli életcélom. Nehéz szavak ezek, melyeket csakis a megvilágosító Szentlélek Úristen, az Erősség és Bátorság Lelke által tudok továbbvinni. Az Erősség Lelke az, amely által elszánt lettem mindenre. A lelki magányban az Úr Jézus valóságos megbeszélést tartott, és arra kért, hogy ezt, amit most leíratott velem, sürgősen vigyem el a püspök atyához.

II/93

El is vittem.

Mivel a püspök atya, akinek elvittem, már meghalt, most a másíknak kellett átadni, de ő nem válaszolt rá.

„A melléd rendelt személyre nagy munka vár. Ő lesz arra hivatva, hogy Szeretetlángom kigyulásának kegyelmi kiáradását hírül vigye társainak, és elindítsa a kegyelmi megmozdulást. Erőt Mi adunk ehhez.”

S közben sokat beszélt nekem a kegyelmi időről és a Szeretet Lelkéről.

Ez szinte olyan lesz, mint az első Pünkösöd, mely elárasztja a Szeretet Lelkével, a Szentlélek erejével a Földet. Ez a nagy csoda, melyre felfigyel az egész emberiség, ez mind a Szent Szűzanya Szeretetlángja kegyelmi hatásának kiáradása. Ebben a munkában a Szentlélek Leányainak kell jelentős részt vállalniuk.

Az emberiség lelkében a hitetlenség által elhomályosuló Föld nagy megrázkódtatáson megy keresztül. Utána hinni fognak, és ez a megrázkódtatás a hit erejének értelme által új világot teremt. A Szent Szűz Szeretetlángja által a hitből fakadó bizalom gyökeret ver a lelkekben, és újra megújul a Föld színe. Mert ilyen még nem volt, mióta az Ige testté lett. A szenvedésekkel elárasztott Föld megújítása a Szent Szűzanya közbenjáró hatalmának ereje által történik.

II/94

Ezek nagyon fontosak!

A püspök atya ebben az időszakban a hozzánk közel eső faluban bérált. Én átutaztam oda, és megkértem a titkárát (H.), hogy lenne szíves a püspök atyát megkérdezni, volna-e alkalom arra, hogy beszélhessek vele, (s ha igen), hol és mikor. Míg a válaszra vártam, igen nagy szorongás vett erőt rajtam. Alig tudtam elhinni, hogy a püspök atya egyáltalán szóba áll velem, és kértem a Szűzanyát, ha ez annyira sürgős, indítsa erre a cselekvésre a püspök atyát. Az ünnepi

ebéd befejeztével a püspök atya, mielőtt az autóba szállt, néhány szót váltott velem, de csak ott az utcán adtam elő neki kérésemet. Legnagyobb meglepetésemre ő azt válaszolta, (hogy) szerdán reggel tíz órakor menjek le hozzá Fehérvárra, ott fogad a püspöki palotában. Azt sem tudtam, hová legyek a meglepetéstől. Ez az intézkedés igazán gyors volt, és egyben arra is bizonyíték, hogy a Szűzanyának sürgős az ügye, s ezt Ő intézte el ilyen gyorsan. Délelőtt tíz órakor várt a püspök atya. A beszélgetés egy óra hosszat tartott, csak mi ketten voltunk. Én átadtam az előre leírt írást, mondtam, hogy ez az Úr Jézus és a Szűzanya kérése, közlése. Közben eszembe jutott, hogy amikor először ott jártam nála, milyen nagy előkészülettel indultam el, és nem is egyedül, hanem a mellém rendelt nővérrel. S amint a vonaton utaztam, az Úr Jézus akkor is beszélgetett velem, és többek között azt mondta: „Lesz idő, mikor elhagyatva, egymagadban fogsz eljárni a szent ügyben.” Ezt én akkor rögtön meg is mondtam a mellém rendelt nővérnek, és most ez is bebizonyosodott. Minket is meglepett ez a hitelesség, mely a Szűzanya bizonyítéka.

II/95

1963. április

Időközönként az Úr Jézus sokszor elismétli: „Kislányom, de nagyon szeretünk Mi téged!” Nem írom le minden alkalommal, de *jóságos szavai nyomán az állandó bűnbánat érzetével borulok Eléje.*

1963. április 15.

Bánatos lélekkel arra gondoltam: „Imádott Jézusom! Ilyen bűnös családba ültette el a Szűzanya az Ő Szeretlángját, ahol ennyi megbántás ér Téged.” Az Úr Jézus szelíd, vigasztaló szavakkal ezt mondta: „Nem azért jöttem, hogy az iga-

zakat hívjam, hanem a bűnösöket.¹⁸ Azért szenvedtem és haltam kínhalált. *Téged is kiválasztottalak megváltó munkásaim közé. Szervedj Velem úgy, ahogy mondtam: a vértanúságig!*”

1963. április 21.

„Tudod-e, melyik a legnagyobb szenvedés? Az, amelyet most árasztok rád. Ez a meg nem értés. Ennél nagyobb kín nincs. A te lelked kínja ez lesz halálod napjáig. Én is ezt szenvedtem el egész életemben. Leánykám, ne légy te sem különb Nálam. A mi bensőnk együtt érezzen, és ajkunk együtt könyörögjön irgalomért az Örök Atyához!” Lelkemet nagy szárazságban tartja a szenvedés, mely ilyenkor számomra teljesen értelmetlenné, értéktelenné látszó és ízetlen.

II/96 Az Úr Jézus: „Szelíd szemrehányást kell tennem. De nehezen fogod föl szenvedéseid értékét és értelmét! Pedig a szenvedés csak akkor igazán érdemszerző, ha teljes önátadással fogadja el a lélek.” „Jézusom, ugye, Te tudod, hogy az, amit kérsz tőlem, nem telik ki az én erőmből? Lelkem állandóan készenlétben áll szolgálatodra, de a test, az, ugye, tudod, a harcoknak állandó színtere.” A lelki szárazságban és sötétségben sohasem látom tisztán Isten szent akaratát.

1963. május 16.

Főzés közben. „Arra kérlek, ne gondoldj ezentúl magadra. Gondolatod csak egy legyen: Mi! Ha Rám gondolsz, csak

¹⁸ Az eredeti szöveg a Naplóban a következőképpen hangzott: „*Nem az igazakat jöttem megváltani, hanem a bűnösöket jöttem megmenteni*” (II/95.); bár a szöveg értelme jó, de a szövegezés tökéletlen, vagyis a Szentírásból jól ismert részeket is gyakran másként írja le Erzsébet asszony, mert nem jól fogalmaz. Ez a tény is rámutat arra, hogy nem a szó szerinti kifejezéseket kell vizsgálni a Naplóban, hanem a szöveg értelmét. Vö. Mk 2,17: „*Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket.*” (Szerk.)

úgy gondolj, hogy Mi ketten egyek vagyunk. Semmi se férhessen közénk! Én betöltöm lelked hiányosságát kegyelmeimmel, te meg engedd át magad úgy, hogy élsz még, de már Én élek benned, s te Általam.” Majd újra elismételte: „Kislányom, de nagyon szeretünk Mi téged!”

Néhány nap múlva. *„Mondom, most már ne beszélj önmagadról, az én szűnjön meg benned teljesen. Neked csak Én legyenek! Ez az igaz életed.”*

1963. május 17.

Reggel az oltár előtt hiába térdeltem az áldoztató lépcsőn, mivel csak egyedül voltam, a pap nem áldoztatott meg. Én így szóltam: „Jaj, de rosszul esett ez nekünk.” „Ez igaz” – szólt Ő is. „Legyen a mi örömünk és bánatunk is egy. Ugye, most érezzük mindketten a mellőzést, és fáj ez nekünk? Visseljük el ezt a sóvárgást együtt! Így most könnyebb.” S míg így beszélgettünk, Ő elárasztott bensőséges érzésével.

„Kis vízcseppecském vagy te! Merülj el végtelen Istenségem mámorító borában, éltető erejében, illatában, melyet Általam árasz, és terjengjen körülötted az Én illatom. Erre mások is Általam-általad Hozzám hajolnak. Látod, így kell nekünk egyeknek lennünk. Ne tapadj a föld sarába, mely tele van nyüzsgő férgekkel. A föld csak ennyi legyen számodra: nézz le rá, és a lelkeket mentsük az őket veszélyeztető és körülöttük nyüzsgő férgektől! Ezekért vezekelj, imádkozz! Áldozatvállalásod a só, melyet ha a nyüzsgő férgek szórsz, leesnek mind, mint élettelen piócák összezsugorodnak és megsemmisülnek. Szóval egy gondolatunk legyen csak: a lelkek megmentése!”

II/97

1963. május 18.

„Nekem mindig csak új, friss áldozatokat adj! Én elhítem lelkedben kegyelmeim magvát, az Én szent tanításomat, de gondod legyen (rá), hogy imáiddal, önmegtagadásaidal, ál-

landó áldozatvállalással ápold lelkedben. Ne feledd el, menyire fáj az útszélre esett magvak sorsa! Szedd le a lelkedben ápolt virágaidat, és mindig frissen hozd Elém, Nálam illatozzon és viruljon. Csak vágott virágokat kérek, olyan nem kell, mely a földben gyökeredzik. Az nem tud Engem megörvendeztetni, mert az olyan áldozat a földtől is veszi erejét és nedvét.”

II/98 Amit most leírok, az Úr Jézus kérésére írom le. *Egy alkalommal az oltár előtt térdeltem imában mélyen elmerülve. Isten szeretetének tüze izzott lelkemben. Amint így imádtam Őt, valaki felém közeledett, és ahogy egészen közel ért, a lelkemben izzó szeretetbe, mely engem Isten szent fölségének közelében tartott, mint egy izzó légáramlatba, a nővér is, aki közeledett hozzám, belekerült, és nekem az Úr éreznem engedte, mily nagy mértékben érezte az Ő szent fölségének kiáramlását.* (Ez a nővér templomunk sekrestyése, T. nővér.) Ugyanezt a csodálatos isteni átáramlást érezte a mellém rendelt nővér is, csak Ő sokkal jobban és tovább. Nála is előfordult, hogy imádság közben hozzám közeledett, és Isten éreznem engedte nekem is, mily mértékben áramlott reá az Ő jelenlétének fenséges érzete. Abban az időben Isten jelenlétének érzete annyira betöltött, hogy az említett mellém rendelt nővér szinte heteken át mintegy velem osztozkodva élt az isteni kegyelmek kiáradásában.

Egy alkalommal egy papi személlyel, templomunk lelkészével /K. F./ találkoztam az utcán. Ő hirtelen rám köszönt. Amint kissé közelebb értem hozzá, a lelkemből kiáramló isteni jelenlét őrá is átáradt. A templomunk plébánosával is előfordult ez többször is, de különösnek találtam, hogy az előbbi személyekhez mérten az ő lelkében volt az átáramlás a leggyengébb. Mikor ezek történtek, nagyon elcsodálkoztam ezen, és az Úr Jézus közben így szólt: „Ezeket a kegyelmeket én rád árasztottam, és rajtad keresztül a hozzád közeledők lelkébe. Anyánk Szeretetlángja lekötelez. *Kislányom, kicsi eszközünk vagy, és a hűség, mellyel Hozzánk ragaszkodsz, az tesz érdemessé kegyelmeim közvetítésére.*”

1963. május 19.

„Tegyétek már félre az álalázatosságot, mely csak visszatart a Hozzám való közeledésben! Tudod, miért mondom ezt? Mert oly címen tartjátok távol magatokat Tőlem, hogy nem vagytok méltók. Sajnos azt kell mondanom, hogy bűneitek azok, melyek miatt szeretetemre kiéheztetek. A bűnbánat által tegyétek is magatokat méltóvá! Neked meg azt mondom, szenvedj értük, és akármilyen sötétnek is látszik előtted a szenvedés, hozd meg az áldozatot. Csak közeledjetek Felém! A szenvedés csak addig sötét előttetek, amíg a földhöz közel vagytok. Leánykám! Ugye, te már értesz Engem? Életed pergamenjére, mikor megszülettél, ráírtam a szenvedést, és végig ezt írom rá. Most is, de kegyelmeimmel megvilágítottam, hogy lásd az értékét. Minél közelebb jössz Hozzám, annál jobban rád ragyog fényességem, és mikor megérkeztél, látni fogod a Szentlélek színe előtt soha (el) nem múló és nem halványodó értékét. Én ott előhívom, és csodákkal telített érdem lesz belőle. Ez az átváltozás az Én érdemeimmel egyesítve és a Szeretet Lelkének megvilágosítása által gyönyörűséges élvezetekbe engedi elmerülni lelkedet. Gondolj arra a lehúzó papírra, amivel gyermekkorodban úgy szerettél játszani, melynek felső lapján a hétfejű sárkány volt szürkén és tompán, és vízbe mártva, kevés dörzsölés után alatta szépséges színekben pompázó táj (tűnt elő), ahol királyfi sétál a királylánnyal gyönyörű, erdős tájakon, soha nem szűnő boldogsággal. Látom, Rám csodálkozol, miért mesélek Én most ilyen gyerekes dolgokat. Leánykám! Az Én tanításom egyszerű és gyermeteg. Én nem a tudomány nyelvén szólok hozzátok, az még senkit sem üdvözített. Az Én egyszerű, gyermeki lelkekbe elhintett, elplántált tanításomat fogadjátok el. *Az Én tanításom az egyszerű és ártatlan, semmit sem latolgató gyermeki lelkeké, akik ámulattal hallgatnak és hisznek Nekem. Látod, ilyeneké az Én Országom, a hitet befogadók sokaságáé. A hitetlenekért ajánld fel az Általam nyújtott szenvedéseket, melyeket ráírtam életed pergamenjének elejére.*

II/99

Ne légy kényelmes, most már írd tovább!

S ha Hozzám ért, sok-sok leírt szavad s szenvedéseid, melyeket megváltó munkámért elviselsz, reád fog ragyogni az Én éltető napsugaram fényében, úgy, mint amikor a nap felkel, de a völgy még homályban szunnyad, és a korán kelők gyönyörködve merülnek el pompázó szépségében. Most elég ennyi, szavaimat befejezem. Élj addig tanításomból, míg újra szólok hozzád, és imádkozd vissza szavaimat.”

Ez az oltár előtt, korán reggel történt.

A hosszú beszélgetés után rövid szünet, és a csendességben a Szent Szűz úgy hallatta szavait lelkemben, hogy az Úr Jézus utolsó szavát az Övébe kapcsolva folytatta: „Kislányom, a korán kelők között vagy te is, kire Szeretelángomat lelked éjének homályában ráragyogtattam, és enyhe, simogató melegséggel új erőt adtam lelkednek. Sok ilyen szunnyadó lélek van, és ezekre is mindre rávetem anyai Szívem éltető sugarát, kiárasztom Szeretelángom kegyelmi hatását. Tudod, olyan a Föld most, mint vihar előtt a természet, és olyan, mint a tűzhányó, amely ha kirobban, pokoli füstjével, visszahulló lávájával fojtogat, öl, vakít, rengésével romba dönt maga körül mindent. Ez most a Föld borzalmas helyzete. Forr a gyűlölet krátere, gyilkos, kénes hamuja szürkévé, színtelenné akarja tenni a mennyei Atya által Isten képére és hasonlatosságára teremtett lelkeket. És én, a hajnal szép sugara megvakítom a sátánt, (megszabadítom e) gyűlölettől elhomályosuló, kénes, bűzös lávájától megfertőzött világot, melyben a lelkek éltető levegője fojtó és halált okozó lett. *Egyetlen haldokló sem kárhozhat el! Már kezd Szeretelángom gyújtani. Tudod, kislányom, a választott lelkeknek meg kell küzdeniük a sötétség fejedelmével. Borzalmas zivatar ez! Nem, inkább orkán, mely pusztít, s még a választottak hitét és bizalmát is el akarja pusztítani. De a most készülő rettenetes viharban érezni fogják Szeretelángom fel-felvillanó és eget-földet bevilágító fényességét, melyet a lelkek sötét éjébe kegyelmi hatásának kiáradása által nyújtok. Ugye, tudod, mit mondtam? Szeretelángom szállást keres Heródes üldözése elől. Tudod, kik az üldözők? A gyávák, akik féltik kényelmüket, s az óvatosság, a restség és okoskodás jelmezébe öltözve Szeretelángom ki-*

oltására törnek, úgy, mint a gyermek Jézus ártatlan kis testére. *Ahogy (akkor) a mennyei Atya gondot viselt (Rá), úgy fog most is gondot viselni Szeretelángomra.*”

A Szent Szűz szavai úgy hatottak lelkemben, mint még soha. Ahogy szavait befejezte, olyan érzést támasztott lelkemben, hogy éreznem engedte, hogy *Ő a világ hatalmas Fejedelemasszonya, Királynéja, aki előtt bűnbánó lélekkel térdre fog hullani a világon minden teremtmény.*

Rövid csendesség után *Ő* újra megszólalt lelkem mélyén: „Látod ezt, leánykám? Én felemellek benneteket és elvezetlek az üdvösség hazájába, melyet Szent Fiam az *Ő* mérhetetlen szenvedései árán szerzett meg.” Így, ilyen hangon még nem hallottam a Szent Szüzet szólani. *Fenséggel, hatalommal és mindenre elszánt határozottsággal beszélt hozzám. Semmi szóval ki nem fejezhető csodálattal és remegéssel hallgattam. Néhány perc után a Szűzanya egészen más, csendes, anyai hangon így szólt, szelíd kedvességgel, érzékenyedve: „Kislányom, ezt kell neked megindítani. Ne remegj, kicsi eszközöm! Bíz anyai hatalmamban!”*

A Szűzanyának ez a beszélgetése borzalmasan megrendített.

1963. június 2.

Szentáldozás után az Úr Jézus így szólt: „Ahogy szüksége van testednek a lélegzetvételre, épp úgy szüksége van erre lelkednek is. *Lelked lélegzetvétele a külső és belső megaláztatás.* Szent Szívem hónapjában különösen sok kegyelemmel foglak elárasztani: a szelídség és alázatosság erényeit fogom lelkedben növelni, erre van a legnagyobb szükséged.”

Majd napközben Szentséges Szívének átható erejével árasztotta el lelkemet. Ekkor egész testemben remegés fogott el, úgy, hogy majd összeroskadtam. Szóra nem nyílt ajkam. Nincs erőm ahhoz, hogy szavaimmal adjak hálát. Csak amikor már gyengíti lelkemben kegyelmeinek átáradását, akkor tér vissza testi erőm, és ilyenkor megkísérlem a hála-

adást, mely csak remegő sóhajtásokban tör fel lelkemből.
„Fogadd el tőlem, imádott Jézusom, nem telik ki több nyomorúságomból!”

1963. május 24.

Ez kimaradt a május hónapból.

Egy lélekért imádkoztam, aki már évtizedek óta nem gyónt. Mikor meghallottam, hogy súlyos beteg, egy napon hírt hoztak róla, hogy felvette az utolsó kenetet. „Imádott Jézusom! Hála végtelen irgalmadért!” Ő ezt válaszolta: *„Bízzál! Mindig mondtam, amit bizalommal kérsz, azt már meg is kaptad. El tudod képzelni, hogy mikor Tőlem lelkeket kérsz, nem adnám meg neked? A mi kezünk együtt gyűjtsön! Kérj! Ne légy soha fáradt lelkeket kérni, kívánni Nekem! Tudod, ha sokan kérnének, milyen sokan megtérnének? Én mindnyájatokat meghívtalak megváltó munkámhoz. Apákat, anyákat, művelteket és tudatlanokat, egészségeseket és betegeket. Én értem mindenki dolgozhat, a szabad ember és a rabságban sínylődő, mert a lélek készsége a fontos és a lélek szabadsága, mely egyben a lélek műveltsége is. Emlékszel arra az egyszerű emberre, aki oly csodálatos dolgokat mondott szeretetemről? És mikor megkérték, hogy írja le időközönként gondolatait és küldje el, ő azt válaszolta: »Főtisztelendő úr, egy kis baj van. Én nem tudok írni.« Mekkora volt a csodálkozása az atyának. És a betegek, ők igazán a feltétlen bizalom szárnyán repülhetnek Hozzám. Egyetlen kérésükkel a lelkek tömeges megmentését eszközölhetik ki.»*

*Ha a betegek szenvedéseiket felajánlják,
ez a sátánt megvakítja,
és ezáltal a lelkek az üdvösség útjára lépnek.*

1963. június 24.

Igen nehéz napom volt. Az ideggyógyásznál voltunk /dr. H./, akihez a mellém rendelt nővér küldött, de tőle függetlenül

a gyóntatóm is tanácsolta. Én tehát csakis az ő tanácsukra mentem el. Velem jött a mellém rendelt nővér is, akinek az volt a kérése, hogy amennyiben az orvosnak nem lesz kifogása (ellene), és én sem ellenzem, ő is részt vegyen a vizsgálaton. A vizsgálat igen meglepő volt. Az orvos ugyanis semmiféle testi vizsgálatot nem végzett. Azonnal kérdéseket tett fel. Én igen meglepődtem hozzám intézett kérdéseim, melyekből igen bensőséges lelkületű embert éreztem meg benne. Kérdéseit úgy tette fel előttem, mint aki évtizedeken át csak ilyesmivel foglalkozik. Én Isten kegyelméből a mélyen hívő lelket láttam meg benne. Kérdéseiben mindenre kiterjedt a figyelme, és hogy mennyire jóindulattal volt, az bizonyította, hogy lelki életemen, melyet felfedtem előtte, ő igen meghatódott. Beszélgetés közben egy orvost is megemlítettem neki, aki évtizedeken át élt a házasság szentségén kívül. Elbeszéltem neki halálának súlyos körülményeit is, és hogy az Úr Jézus megígérte, hogy ez a lélek nem fog elkárhozni. Idéztem előtte az Úr Jézus szavait: *„Ha lelkeket kértek Tőlem, elutasíthatlak-e benneteket? Nem, hisz akkor megváltó munkám ellen cselekednék. Én minden esetben meghallgatom az állhatatos imáitokat.”* Ő szavaimba kapaszkodott, és örömmel hallgatta szavaimat. Arcán a megnyugvás csodálatos hatása volt, mely még engem is jobban megerősített. Majd két órán át tartó beszélgetés után elköszöntünk azzal, hogy ő majd megadja gyóntatómnak a szükséges felvilágosítást levélben.

1963. július 1.

Dr. Sz.-nél. Ma egy újabb idegorvoshoz mentünk. Én nagyon féltem, mert lelkemben már előre éreztem, hogy ez az orvos nagy ellenzék lesz. Meg is mondtam a mellém rendelt nővérnek, ki ide is velem jött: ez az orvos erős ellenzék. Ő kételkedve fogadta szavaimat. Az orvos először is különös kérdéseket tett fel. Mindenekelőtt sajnós a nővér a nevemet is bejelentette, a másik orvosnak eszébe sem jutott. Apám, anyám, testvéreim és gyermekeim betegségéről és foglalko-

zásáról kérdezett ki. Utána tetőtől talpig megvizsgált. Ez igen szégyenteljes volt számomra. Egy órai beszélgetés alatt mindent jegyzett, s közben éles ellentét alakult ki köztünk, mely nem volt ugyan észrevehető, de én mégis megéreztem. Az orvos a vizsgálatot igen nagy körültekintéssel végezte, egy gyógyszert is felírt, melyet két hétig szednem kellett. Én kértem őt, lehetőleg olyan gyógyszert írjon, melyet be is tudok venni, mert én a gyógyszertől mindig rosszul leszek. Olyan gyógyszert adott, mely, miután megvettem és elolvastam, erős nyugtató súlyos idegbajban szenvedőknek. Én ugyan nem éreztem magamban e betegségnek a jeleit, és nagy megaláztatásnak vettem, hogy engem kissé őrültnek néz, s úgy is akar kezelni. A gyógyszert bevettem az ő utasítása szerint, 3 × 1 szemet naponta, de minden alkalommal rosszul is lettem. A harmadik nap telefonon megkérdeztem, hogy mivel én nem lettem jobban, ellenkezőleg, rosszullétet vált ki belőlem, mitévő legyek? Azt a választ kaptam, hogy hagyjam abba.

1963. július 5.

Újra Sz.-nél. Ismét megkérdezte, hogy időközben is beszélt-e az Úr Jézus hozzám. Én igennel válaszoltam, habár nagyon nehezemre esett e bensőséges dolgokról beszélni vele, mert mindinkább azt igyekezett beláttatni velem, hogy az önszuggerálás hatalmába estem, és (ez) megzavart. Vészjóslóan így szólt: „Ezt a kettős életet nem lehet és nem is szabad tovább folytatni, mert ez súlyos következményekkel járhat.” Beszélgetés közben is folyton jegyzetelt, majd azt tanácsolta, hogy mivel a gyógyszer, amit szedek, nappal rosszullétet idéz elő, csak este szedjem, és egy helyett kettőt. Arra kért, hogy családtagjaim közül küldjek be valakit hozzá, beszélni szeretne vele. Ezzel a megállapodással kétórai beszélgetés után elköszöntünk. Még le kell írnom azt is, hogy mindenáron az Úr Jézussal való beszélgetést akarta megtudni tőlem, főleg a közléseket. Én lelkemben még job-

ban éreztem az ellenzésből származó megaláztatást. De nemcsak éreztem, hanem most, ez alkalommal az Úr Jézus szavai által is figyelmeztetett: *„Most ez a személy az ellenzék, de viseld el nagy türelemmel a megaláztatást és félreértést, mert ez a te szenvedésed, mely által meg kell indulnia a megbízatásnak, melyet reád bízunk.”*

1963. július 9.

Az esti szentséglátogatáson imádtam és engeszteltem Őt. Kértem, földjön be Szent Vérével mindannyiunkat, és mielőtt elbúcsúztam, áldását kértem. Az Úr Jézus nagyon érzékenyedett hangon így szólt: *„A mi lábunk együtt járjon!”* Útközben ezt mondtam Neki: *„Te vagy az én szemem fénye.”* Ő éreznem engedte Szívének repeső örömét. *„De régen mondtad ezt Nekem! Én pedig nem unom meg hallgatni. A szeretetet nem lehet megunni. Te talán unalmasnak találod, ha Én egyet sokszor elmondok neked?”* És az utolsó szava ez volt: *„Kislányom, nagyon szeretlek!”*

1963. július 12.

A remetei kegytemplomban a Szűzanya ezt mondta: *„A püspök atyához kell menned.”* És óvatosságra intett.

1963. július 22.

„Észrevetted-e, hányszor megyek feléd, hogy megfogjam kezdet? Vezetlek, hogy ne légy bátortalan. A kegyelmek bősége, mely erőt és bátorságot ad, ez vagyok Én. Ez az Én világosságom, mely bevilágítja a göröngyös utakat, melyeken neked járnod kell. A fény nem azért van lelkedben, hogy botorkálj, hanem azért, hogy emlékeztessen arra, Én is ilyen utakon jártam. Meríts erőt a hitből, reményből, szeretetből!”

1963. július 23.

Az Úr Jézus folytatta a beszélgetést:

II/106

„Nem mindegy az, hogy milyen lélekkel járjátok ezt az utat. Sokan vannak fény nélkül.”

Most a Szűzanya vette át a szót: „Ezeket akarom én Szeretetlángommal megvilágítani, mert anyai Szívem bőséges szeretetét árasztom felétek, halhatatlan lelketek felé, mint Szent Fiam megváltó munkájának édes gyümölcseire. Úgy mondjátok ti: gyümölcse, Jézus. Az Ő gyümölcsei meg ti vagytok. Kármelita kislányom! Ti választottak, ti különösen ízes gyümölcsei vagytok. Vadon nőtt gyümölcs is van. Oltódjatok bele mindenhol, ahol csak tehetitek, a rejtett élet áldozatos gyümölcseivel, mely által nemesebbé lesz a vadon nőtt gyümölcs is.

Aldozat! Imádság! Ez a ti eszközötök. A cél a megváltó munka sikeres érvényre jutása. Bárcsak felérnétek óhajtásaitokkal az Örök Atya mennyei trónjához! Akkor az eredmény is bőséges lenne.”

1963. július 26.

„Újra panaszkodnom kell, hallgass meg! Annyira fáj a lelkem! A mennyei Atyám képére és hasonlatosságára teremtetted lelkeket, akik a sátán karmai közé kerülnek, elnyeli az örök kárhozat. Lelkem fájdalmát Anyám Szeretetlángja csillapítani tudja. Ennek a rettenetes lelki fájdalomnak csillapítója vagy te is, leánykám. Azért kérlek, fogadj el minden szenvedést, melyet nyújtok.”

II/107

Az Úr Jézus szavai után nyomban a Szent Szűz szólt: „Kármelita kislányom! Bármily nehézséggel kell is megküzdened, ne add fel a harcot! Szeretetlángom (által), melyet most bocsátok a Földre, a kegyelmi idők eddig még soha nem ismert korszakát fogjátok élni. Légy hű segítőtársam!”

1963. július 28.

Borzalmas lelki kínokat kell szenvednem, alig bírom lábon hordani. A haldoklók miatt kell szenvednem, hogy el ne kárhozzanak. Gyötrő szenvedésemben az Úr Jézus így szólt: „Ugye, nagyon szenvedsz? Én akarom így, s tudom, te sem akarsz mást, mint Én. Mondom, elhagyottan, félreértetten, megvetetten kell szenvedned. Ez az igazi részvétel az Én megváltó munkámban, (mely) sok-sok lelket ment meg. Kegyelmeim bőségében szenvedéseid mind érdemszerzőb-
bek lesznek.”

1963. július 24.

Amint a kertben pihentem, elgondolkoztam a sok szenvedésen, mellyel testemet és lelkemet állandóan elárasztja. Az Úr Jézus meglepett jóságos, bátorító szavaival: „Szenvedj csak, szenvedj bátran, kitartóan, őszinte odaadással! Ne latolgasd, milyen: kicsi-e vagy nagy? *Az az érdemszerző, melyet még itt a földön meghozhatsz Érttem. Az idő rövid, légy jó, testvérkém, és ragadd meg a rendkívüli alkalmakat, melyek soha nem térnek vissza többé! Amit egyszer elszalasztasz, azt soha nem kínálok fel többet, mert úgy gondolom, nem szívesen fogadod. Minden kis felkínálkozó cselekedetedre tedd rá a szeretet nyomatékát, a határozottság pecsétjét, hogy önfeláldozó szeretettel fogadod, hogy ezáltal megváltó munkám boldog részesévé tehesselek. Ez azt jelenti, hogy egyszer s mindenkorra az örök boldogság részesévé teszek. Minden csepp kis szenvedés, melyet a tiszta áldozat és szeretet árán hozol meg, a Szentháromság gyönyörűségére szolgál, és Velük együtt is fogod élvezni. Ez lesz a jutalmad, mely nem e világból való.”*

II/108

1963. augusztus 1. – péntek

Lelki, testi szenvedések gyötörtek. Az Úr Jézus kérlelt, éppen tésztagyúrás közben: „Fogadd el, bármennyire is fáj ez a sok szenvedés. Tudod, oly sok kegyelmet kapsz, hogy sok lélek évtizedek folyamán kap ennyit, mint te. Légy nagyon hálás ezért! Anyám Szeretetlángja az, mely szüntelenül lekötelez. Sokat hangoztatom, Ő különös kegyeltjei közé választott téged.”

Munka közben, ahogy beszélgetett, még több mindent mondott. Közben családtagjaim több ügyes-bajos dologgal jöttek hozzám, és az Úr Jézus elhallgatott. Ő a végtelen figyelmesség. Három óra előtt húsz perccel éppen órámra néztem, s közben az Ő kínhalálára gondoltam. Egy alkalommal panaszkodott nekem, hogy halála előtt húsz perccel voltak legkínosabb szenvedései.

Még ugyanaznap estefelé így szólt: „Ugye, most már nem kételkedsz abban, hogy a megváltás munkásai közé választottalak? Sok missziós pap sem tud többet tenni, mint te. *Áldozataid állandó megújítása és folytonos erőlködésed igen kedves Nekem. És Belém vetett élő hited, ez az, ami lelkedet állandó üdeségben tartja, és a kegyelmek bőségére befogadóképessé teszi. Így, kislányom, csak Engem szolgálj!*”

Ezt mondja az Úr Jézus mindazoknak is, akik áldozatot hoznak az Ő megváltó munkájában.

Az első csütörtök és első péntek mindig a szenvedések különös napjai. Az Úr Jézus fokozottan elárasztja lelkemet ezeken a napokon. Ma így szólt: „Sok az aratnivaló, de kevés a munkás, főleg az, aki szívvel-lélekkel áll be munkásaim közé. Ugye, érted? *Ne csak immel-ámmal tegyétek azt, amit tesztek! Égjen, mint a csipkebokor, mely égett, de el nem égett. Ilyen áldozat kell Nekem, mely soha el nem ég, és szeretettől lángoló tüze Hozzám felér.*”

1963. augusztus 4.

Ezt is az Úr Jézus külön kérésre kellett nyomtatékosan leírnom.

„Leánykám, meg kell neked mondanom, hogy ily nagy tisztelete még nem volt Anyámnak, mióta az Ige testté lett, mint most, amit Szeretelángjának kigyulásával áraszt az emberi szívekbe-lelkekbe. Minden fohász és ima, melyet bárhol bárki intézett hozzá az egész világon, Szeretelángjának kigyulása napján mint egyé olvadt segélykérés lesz, s így fog az emberiség leborulni istenanyai lábaihoz, és ad hálát az Ő határtalan anyai szeretetéért.”

Még aznap mondta ezt is.

„Add át szavaimat az illetékeseknek, és kérd őket az Én nevemben, hogy cselekedjenek, s ne hátráltassák ezt a világraszóló kegyelmi kiáradást, melyet Anyám Szeretelángja által akar a Földre árasztani.”

1967. III. 13. – Kért, adjam át.

Még ugyanaznap az Úr Jézus: „Kislányom, a püspök atyához többé már nem küldelek, ez a harmadik és utolsó kérésem hozzá. Most lelkiatyádról mondok még egyet s mást. Ő azok közé a lelkek közé tartozik, akiket a rejtett, belső szenvedések érdemei által a vértanúság hősie szenvedése miatt a jól kiérdemelt jutalommal várok. A szenvedők között ő a legtöbbet viseli el.”

1963. augusztus 6.

„Tudod, mi teszi a lelket igazán élővé? Az imádság és az áldozat állandó gyakorlása. E nélkül beteg lelkek vagytok, és halott lelkűek lesztek. Hiszen a testnek is meg kell adni a maga követeléseit, és a lélek is követel. De a test és a lélek közé beférkőzhet a gonosz, aki ide-oda rángatja, s ha a lélek

II/110 nem fogja szorosan a gyeplőt, akkor bizony szomorú kárát vallja.”

Ugyanaznap később: „Kérjétek csak sokszor és sokat! Ahányszor és amennyit kértek, annyiszor és annyit kaptok. Sőt, ha látom bizalmatokat, kéréseiteket megduplázva teljesítem. Engem nem lehet felülmúlni nagylelkűségben. Ugye, leánykám, ezt érzed te is? Ugye, ez nagy erőt ad neked? És ha meg is botlasz, te csak kicsit esel. Tudod, miért? Mert a lábaimhoz láncoltalak, tudod, saját kérésedre. Magamtól ezt nem tettem volna, a szabad akarat a tiétek. *De ha látom bizalmatokat, máris leköteleztek, és ez azt jelenti, hogy kifoszthattok, ahogy csak akartok, Én nem zárkózom el. Szívem szeretetével elétek állok: itt vagyok, hogy boldogítsalak benneteket.*”

1963. augusztus 7.

„Az Én szeretetem mindenható. Éld bele magad ebbe a nagy csodába, hogy Én állandóan rendelkezésekre állok. Nálam nem kell sorba állni, sem időt, sem helyet kijelölni, mindenkor, mindenhol jelen vagyok. Ha hívtok, fülem már is szíveteken van, figyel rátok, simogatok, gyógyítok. Nem kérek beteglapot. *Én csak a bűnbánat hangjára vagyok kiéhezve. Ez az első, legfőbb lépés Felém: a bűnbánat!* Tudom, hogy újra elestek, de ha azt látom, hogy nem kószáltok el messzire Mellőlem, gyorsan fel tudlak emelni benneteket elesettségetekből, mert isteni kezem közel van hozzátok. S ha felemellek, a bűn nyomban lehull rólatok, s könnyűvé lesztek ismét. Én ezért nem kívánok mást, csak hálát, egy »köszönöm« szót küldjétek érte. Azt kérdezitek, hányszor?

II/111 Legalább annyiszor, ahányszor felemellek. Ez persze csak a legkevesebb, amit megtehettek, de ha mások helyett is hálát adtok, ez már a haladás komoly útja. Erzsébetem, imádkozz te is, hogy a bűnbánó és hálás lelkek száma mindegyre növekedjék.”

1963. augusztus 10.

Vasárnap volt. A szentmiséről kijövet egy érdekes mintájú ruhát láttam. Az volt a szándékom, hogy közelebbről megnézem a szép mintájú összetételt. Az Úr Jézus csendesen rám szólt: „Fékezd szemedet! Azt gondolod, hogy Én nem tudom pótolni ezeket? A mi szemünk egymásba nézzen és (tekintetünk) összeforrjon!”

1963. augusztus 13.

A kápolna-takarításnál segítettem, és örömmel mondtam: „Itt vagyok, édes Jézusom!” Ő sem hagyott válasz nélkül: „De jó lesz nekünk!”

Amikor másnap is a portörölővel a kezemben Eléje térdeltem, arra kértem, hogy az Ő tiszteletére és szolgálatára szentelt tárgyakat jól letöröljem. „És megkérlek, imádott Jézusom, hogy mivel most szentgyónáshoz készülök, légy oly jó, s töröld le Te is lelkemről a port, hogy a te szent akaratodat mind tisztábban lássam, és ezáltal mind méltóbb legyek a Te szent szolgálatodra.”

Azután a villamoson is Vele beszélgetve utaztam, és közben arra gondoltam, hogy milyen kevés por volt a kápolnában. Örültem annak, hogy milyen tiszta az Ő hajléka. Ő meglepett gondolataimban, és így szólt: „Én is örülnék, ha a hajlékomhoz tartozó személyek lelke is ily kevéssé lenne poros, és ily gondozott lenne, mint szent hajlékom.” Én megkérdeztem Őt: „És ez nem így van?” Ő egy fájdalmas szóval tudtomra adta: „Sajnos nem.” Igen elérékenyedtem, és elszomorodva gondoltam szavainak fájdalmára. Az Úr Jézus most szavak helyett lelkembe sóhajtotta: „A mi bensőnk együtt érezzen!”

II/112

1963. augusztus 16.

Este már lepihentem, mikor jóságos szavaival vágyakozóan szólt hozzám: „Látod, mennyire szeretlek, és mennyire ki is

mutatom ezt neked? Ha nem is árasztalak el jelenlétem állandó érzetével, azért most is veled vagyok. Mivel tegnap és ma nem jöttél Hozzám, most Én jöttem el hozzád. Ugye, fáradt vagy? Azért megvártam, míg lepihensz. Kislányom, kis testvérkém, Erzsébetem, kis napraforgóm! Azt akarom, hogy sokat légy közelemben. Látod, ezért adtam újabb alkalmat és lehetőséget. Annyira vágyom szíved gyengédségére! Megkérlek, hűséged és lankadatlan szorgalmad ne csökkenjen. Most itt vagyok, itt állok melletted. Ha nem is látsz testi szemeiddel, hidd el, hogy szavaimat nem a messzi távolból hallatom, hanem föléd hajolva beszélek hozzád. Hogy ezt most csak kis mértékben éreztetem veled, azért teszem, nehogy testi erőd még jobban csökkenjen, legyen erőd meghallgatni. Szívem bánatát jöttem megosztani veled. Ugye, tudod, hogy a harmadik-negyedik szavam már mindig panaszkodás? De nem mehetek akárhová, csak Engem szerető lélekhez, aki Velem érez, akinek szíve Velem dobban. Ó, mily jólesik Nekem az együttérző, bensőséges szeretet és szíved hűséges dobbanása! Ó, de sokan megvetnek, közömbösen mellőznek! Fáj a szívek részvétlensége. Érezz Velem, hogy kínjaim csillapodjanak!” Közben lelkének fájdalmát éreztette velem, majd csendben, szomorúan elköszönt és lelkének fájdalmát bennem is hagyta.

1963. augusztus 17.

II/113 *Ebéd közben igen nehezemre esett ételeimet ízetlenné tenni. Arra gondoltam, felét megeszem, és csak a másik felét teszem ízetlenné. Az Úr Jézus szomorúan rám szólt: „A szenvedéseket Én is minden latolgatás nélkül magamra vállaltam, és nem csak néhány, hanem az összes bűnödtől megváltottalak. Ne légy kislelkű! A mi kezünk együtt gyűjtsön! Fordítsd Felém olajos magvaidat, mert csak így lesznek mind duzzadtabbak és erőteljesebbek, s önátadásod teljessége által lehet csak kisajtolni összegyűjtött olajcseppjeidet.”*

1963. augusztus 20.

Mikor az előző napon leírt szomorú szavaival és jelenlétével megtisztelt, én már akkor is rendkívüli bágyadtsággal küszködtem, csak még nem tudtam, hogy mi az. Másnap reggel a szentmisén hosszan és bensőségesen beszélgetett, de én már alig bírtam vonszolni magam. Már a koradélutáni órákban ágyamra dőltem. Sajnálom, hogy a szép, bensőséges beszélgetést akkor nem tudtam leírni, később meg már eloszlott emlékezetemben. Meglepett a negyven fokos láz, mely nálam mindig teljes aléltságot idéz elő. Amint egy kissé jobban lettem, az Úr Jézus újra szólt néhány szót. Lázos gyengeségem miatt ezt sem tudtam leírni. Mikor kissé jobban lettem, így szólt: „Azért tiszteltelek meg néhány nappal ezelőtt itt a mi kis szobánkban jelenlétemmel, mert láttam nagy erőlködésedet, és erőt adtam testednek, hogy szorgalmas és lankadatlan kitartással tarts ki szeretetemben. Tudod, nem sok helyre mehetek ily bensőséges beszélgetésre. Kislányom, igen nagyon szeretlek! Ez a fenséges tudat adjon erőt minden küzdelemben.”

1963. augusztus 22.

II/114

A Szent Szűz Szeplőtelen Szívének ünnepén betegen fekszem. A magas láz már elhagyott a délelőtti folyamán. A Szent Szűz tiszteletére a rózsafüzért imádkoztam. Imádság közben az Úr Jézus szavaival tisztelt meg. Igen meglepett az, amit mondott, mert az, amire most választ adott, már régen történt. A nagy megaláztatás és szenvedés, melyből akkor nekem bőven kijuott, napokon át felkavarta lelkem csendjét és az Úr Jézusba vetett bizalmamat. Abban az időben többször is megkérdeztem az Urat, hogy nem az én képzelődésem volt-e az, hogy Ő és a Szent Szűz M. atyához irányítottak, hogy vállalja el és tekintse szent kötelességének lelkem vezetését? Én utána még magamban vajúdtam, és néhányszor megkérdeztem az Úr Jézust, nem estem-e hamis képzelődés

II/115 áldozatává? Mivel erre az Úr Jézustól akkor választ nem kaptam, igen sokat szenvedtem. De most már rég napirendre tértem felette, és nem is gondoltam rá. „Leánykám, nagy tisztelettel és megérett szeretettel méltányolom eddigi türelmes szenvedésedet és megaláztatásodat. Kis napraforgóm, minden kis magocskába külön szenvedéssel és a Reám hagyatkozó bizalommal lehet csak az értékes olajcseppeket összegyűjteni. S csakis az isteni Nap az, mely ezeket meg is tudja érlelni lelkedben, és csakis így lehet a lelkek hasznára is fordítani. Látod, az atyának is, akihez küldtelek, szabad akarata van. Ugye, ő megmondta neked, hogy neki kételyei vannak? S Én mondom, hogy most sem tiszta előtte (az ügy). Ő nem tért napirendre felette, és nem ment előtte feledésbe. Lelkében még mindig homályos az a határozott utasítás, amellyel hozzá küldtelek. *De minden beigazolt lesz, és a te szenvedésed értéke és érdemei meglesznek. Viszont neki is szenvednie kell. Megmondtam neked, aki bármit is tud Anyánk Szeretetlángjáról, annak csakis szenvedések és megaláztatások által lehet érdemet szerezni, hogy méltó legyen ügyünk szolgálata.*”

1963. augusztus 26.

„*El kell indulnod szeptember hónapban Szeretetlángomat tovább sürgetni. Az Én szavaimon kívül semmit ne beszélj, csak add át üzenetemet a püspök atyának. Én kérem, vegye kezébe szent ügyemet. Csak ha kérdeznek, arra válaszolj, és légy nagyon alázatos!*” Ezeket a sorokat az Úr Jézus kérésére húztam alá.

1963. augusztus 30.

Gyóntatóm nem engedett el a püspök atyához (Gy. atya volt).

„Ne akarj többnek tűnni! Tudod, miért mondom ezt? Légy tisztában az Én illemszabályaimmal. Csak írd szavaimat

úgy, amint tudod. Nem kell azt neked másokkal kijavíttatni. Örülök, hogy szent tisztelettel vagy szavaim iránt, de nem kell az illem és helyesírás szabályaival megtisztelned. *Te csak maradj egészen kicsi és tudatlan. Mondtam már, hogy így vagy kedves Nekem. Ne keress te semmi olyat, amitől okosabbnak látszanál. Ha Nekem úgy telne kedvem benned, Én megadtam volna a módot és lehetőséget is ahhoz. De Mi kicsiségeden, tudatlanságodon és főleg alázatosságodon keresztül akarjuk szent ügyünket általad elindítani. Vigyázz, ne engedd a hiúságot magadhoz férközni! Azért figyelmeztetek, légy nagyon alázatos! Ez legyen minden törekvésed, mely által a többi erényeid is mind megszilárdulnak.*”

1963. augusztus 31.

II/116

Az esti szentmisén is részt vettem. Utána még sokáig Vele maradtam, hosszan könyörögtem hozzá. A sekrestyés nővér, aki nem vett észre, az ajtót rám zárta. Ketten maradtunk, Isten és én. Én könyörgő imámban elmerültem, a szenvedő lelkekért könyörögtem. Lelkemet nagy vágy égette, hogy minél többen kiszabaduljanak a szenvedés helyéről. *Nagy vágyakozásom közben a Szűzanya így szólt: „Kislányom! Lelked nagy vágyát és részvétét, melyet a szenvedő lelkek iránt érzel, megjutalmazom. Eddig három Üdvözlégyet mondtál tiszteletemre egy lélek kiszabadulásáért. Most, hogy vágyad csillapodjon, tíz lélek fog ezentúl kiszabadulni.” Alig tudtam értelmekkel felfogni ezt a nagy jószágot. Hálálkodó szavak helyett csak egy nagy sóhaj jött ajkamra: „Irgalmasságnak szent Anyja, hála, hála a sok kegyelemért!”*

1963. szeptember 1. – hétfő

Ez a nap a szenvedő papi lelkekért felajánlott böjt. Úgy, ahogy az Üdvözítő kérte tőlem, kenyéren és vízen való böjtöléssel egy szenvedő papi lelket szabadítok ki a tisztítóhely-

ról. A böjt némileg elgyengít, mivel a házimunkámat most is a megszokott módon végzem, vagyis gyermekeimnek segítek. Munkám végeztével estefelé az Úr Jézushoz mentem. A Benne való elmerülést egy váratlan kellemetlenség zavarta meg. El kellett köszönöm az Úr Jézustól. Amint hazafelé mentem, így szólt: „Várlak otthon. Ugye, sietsz haza? Ott leszek kis szobácskánkban, mire hazajössz.” Igen meghatódtam, s az Ő jelenlétében elfogyasztottam szerény kis vacsorámat, mely csak kenyér volt. Az Úr Jézus ott volt velem. Nem láttam, de jelenlétének érzetével bizonyította ezt. A nagy fáradtságom miatt nem tudtam sokáig fennmaradni, hogy térden állva imádjam Őt. Az Úr Jézus végtelen jósággal és figyelmességgel így szólt: „Pihenj csak le! Én még egy kissé itt időzöm nálad. Érezd az Én áldott, szent jelenlétemet és Szívem nagy bánatát, melyet megosztok veled. A mi szívünk együtt dobbanjon!”

Könnyeim megeredtek. A bűneim fölötti bánatot úgy fokozta bennem, hogy csak könnyeimet tudtam hullatni. Ennyi jóság és figyelmesség, mellyel Ő elhalmoz, kit ne indítana könnyekre? Az áhítatos csendben Ő állt mellettem, s utána elkészönt. „Pihenj békében! Én megyek szíveket keresni.” Ahogy éreztem, hogy áldott, szent jelenléte távolodik, utánaszóltam zokogó hangon: „Hová mégy, imádott Jézusom?” Ő bánattal teli hangon válaszolt: „Csak megyek. Legelőször is a Nekem szentelt lelkeket keresem fel, felkínálom nekik újra és újra kegyelmeimet.”

1963. szeptember 2.

Ebéd közben kezembe vettem a V. folyóiratot. Olvasni kezdtem egy cikket: „Újabb Faust-változat filmen.” Az Úr Jézus csendesen megszólalt: „Tedd el! Elfelejtetted, hogy arra kértelek, mondj le minden szórakoztató olvasmányról? *A te életed az elvonultság, az imádság és az áldozat legyen.* Vagy nem akarsz igaz kármelita lenni? Ez nagyon fájna Nekem. *Nehéz a lemondás? Ne félj, meghálálom neked!*” Én szomorúan bán-

tam, amit tettem, és utána gyorsan munkához láttam, s közben imádtam Őt. Amint kimentem a kertbe a ruhákat teregetni, Ő így szólt: „Várlak kis szobánkban, jöjj be egy kicsit Hozzám!”

Amint a kis szobába léptem, abban a pillanatban szent áhítattal töltött el az Ő jelenléte. Rövid imádás után ismét munkához láttam. Az Úr Jézus arra kért: „Igyekezz, és gyere, visszavárlak!” Visszasiettem és leborultam. Ő elárasztotta lelkemet isteni jelenlétével és arra kért: „*Csak Engem szeress, csak Nekem szolgálj még jobban! Ugye, ismert szavak ezeket? Tudod, mindig azt kérem tőled, amire Szívem legjobban vágyik.*”

II/118

1963. szeptember 10.

Nagy bizalommal esedeztem, hogy legkisebb fiamat, aki nemrég nősült, árassza el kegyelmeivel. Az Úr Jézus várakozásomon felül, valósággal csodát tett, annyira meglepett, mert nem gondoltam, hogy ilyen hamar megteszi kérésemet. Ő utána kedves baráti szavakkal így szólt: „Nos, mit szólna Hozzám? Meg vagy elégedve?”

Lelkemben olyan semminek és nyomorúságosnak éreztem magam. Nem tudtam még hálálkodó szavakat sem mondani, mert közben elárasztotta lelkemet jelenlétével és különös szeretetével, mely egészen megsemmisített.

1963. szeptember 12.

Szentgyónásom után nagy kínokkal árasztott el az Úr Jézus, és ezek a szenvedések változtak. Hol azért kellett szenvednem, mert a kételyek szorongattak, s közben a Szent Szűz arra kért, fogadjam el a szenvedést, hol pedig a haldokló lélek kínlódását és a sátánnal való küzdelmét kellett elszenvednem. A Szűzanya újra így szólt: „*Látod, kislányom, ha Szere-*

tetlángom kegyelmi hatása kiárad a haldoklókra, a sátán megvakul, és a ti virrasztó imátok segítségével a haldoklók kegyetlen küzdelme a sátánnal megszűnik, s Szeretetlángom szelíd fényénél a legmegátalkodottabb bűnös is megtér.” S míg ezeket mondta, szenvedéseim annyira fokozódtak, hogy a fájdalomtól már majd összeestem.

1963. szeptember 14.

Még ilyen lelkiállapotban voltam, amikor a szentmiséről hazajöttem családomhoz és házimunkához kezdtem. Munkám közben a Szűzanya sürgetett, hogy menjek el és sürgessem szent ügyét. Én annyira zavarban voltam, olyan, eddig még soha nem érzett ellenállás kezdett gyötörni emiatt, hogy ez vajon a Szent Szűz hangja-e? Nem az én képzelgésemennek estem-e áldozatául? Ez tudniillik azért merült fel bennem, mert a két nappal ezelőtt történt szentgyónásom után, amikor lelkiatyámnak átadtam a Szent Szűz újabb kérését, mely ismét sürgető volt, ő azt válaszolta, ne menjek a püspök atyához, ő majd vállalja a Szent Szűz előtt a felelősséget. Ha a Szűzanyának sürgős, intézkedjen. Én várjam meg, ha a püspök atya Kertvárosba jön, akkor szóljak neki. Erre lelkiatyámnak azt válaszoltam, igen, én teljesen alávetem magam mindannak, amit ő mond, és semmit sem teszek az ő parancsa és engedelme nélkül. És lelkemben nagy alázatossággal Istenre hagytakoztam. E Reá való hagytakozás által úgy nőtt lelkemben a kegyelem, azt valósággal megduzzasztotta. A kegyelmek hatása alatt már az ájulás környékezett, és a Szűzanya közben tovább sürgetett: „Menj sürgősen!” Megkérdeztem: „Édesanyám, hová, merre menjek? Kihez?” Ő határozott választ adott: „Menj az esperes atyához, és kérdezd meg őt, tudja-e, mikor jön a püspök atya?” Mikor ezeket a szavakat meghallottam, zavaromban már azt sem tudtam, mit tegyek. Ez egy nem várt utasítás volt. De én még mindig nem tudtam magam elhatározásra bírni. Magamban már előre számoltam az előttem lehe-

tetlen következménnyel, hogy a püspök atya ilyenkor nem szokott jönni, és mit fog szólni az esperes atya, ha én elé állok kérdésemmel. De a sürgetés sokkal erősebb volt, sem hogy ellene tudtam volna állni. Abbahagytam házimunkámat, és sietve az esperes atyához mentem. Megkérdeztem, tudja-e, hogy a püspök atya mikor jön? Ő nem lepődött meg, azt válaszolta, hogy igen, hétfőre várja sírkőszentelésre, de még pontos választ nem kapott. A megbeszélés szerint hétfőn kell jönnie. Megkértem, jelezze az időt, ha jön, beszélni szeretnék vele. Utána eléje térdeltem, és kértem őt, áldjon meg, még mielőtt távozom. Ő, mikor áldást kérek, mindig meglepődik, én viszont természetesnek tartom ezt.

A dolgok története után, mivel az esperes atya nem jelezte az időt, igen nagy volt belső megaláztatásom. Nem tudtam, mire jó ez? S habár az indítás, mely után elmentem, igaznak bizonyult, mégis a kételyek szorongása vett erőt rajtam. És ha ez mégsem a Szent Szűz indítása volt? Vagy akkor mely hatalom az, mely erre készítetett? Kínzó kétely ez, mely lelkekre sötétséget borít.

1963. szeptember 16.

A Szűzanya ismét szólt: „Kislányom, Szívem Szeretlángját minden népre és nemzetre kiterjesztem. Nemcsak az Anyaszentegyházban élőkre, hanem mindazokra a lelkekre is, kik Szent Fiam áldott keresztjének jelével megjelöltettek, (sőt) a meg nem kereszteltekre is!”¹⁹

Ezeket a Szűzanya 19-én és 22-én is újra mondta.

¹⁹ „A meg nem kereszteltekre is” – szövegrész jól láthatóan utólagos bejegyzés a Napló eredeti szövegébe, melyet Erzsébet asszony saját kérésére B. T. titkár eszközölt. Ennek oka, hogy Erzsébet asszony ezt a kitélt elmulasztotta beírni, de utólag lelki vezetői figyelmeztetésre pótolta. (Szerk.)

Majd szeptember 24-én újra így szólt: „Szeretelángomat Szívemből reátok óhajtom árasztani mind nagyobb mértékben és a tisztítóhelyen szenvedő lelkekre is. Jegyezd fel jól szavaimat, írd, amit mondok!”²⁰

*Igazolom, hogy jelen füzet lelki naplót tartalmazza.
II. sz. füzet – 1962–1963. IX. 16-ig megszakítás nélküli lapot tartalmaz.
A 24., a 72. oldal üres, melyre későbbi közléseket kell felírnom.
Jelen naplót sajátomnak ismerem el. Saját kezűleg írtam. Isten a tanúm!
Budapest, 1963. szeptember 17.
Kindelmann Károlyné szül. Szántó Erzsébet*

20 A második füzet vége. (Szerk.)